

بسم الله الرحمن الرحيم

ای حالت عسرت حاد و ال انداخته
 رایت هر طالب لایزال اوراسته
 تاب الوار حالت سهر اظهار کمال
 تو خود را جلوه کرده در لباس و آن
 روی خود را گفته ظاهر تو هر صورت گشت
 از روی روی خود روی زمین اورخته
 خود همه هستی شده و آنکه بی تو نیست
 حیثیت عالم بی دروغ آفتاب رویت
 میتن اریں تو جان چون بود در دم
 در بیابان عدم عالم سهرای میتن حیثیت
 ظاهر و باطن توئی مطالب و مطلوب تو
 در محله هستیت عالم بحر کوسه حیثیت
 صد هزاراں گوهری صورت پیر
 مار و یک طالت ماگمان لوحی رده

گوی در میدان وحدت کامراں انداخته
 سایه چتر خلالت حاد و ان انداخته
 بر تو طلعت آما و جان انداخته
 در جان آدینه کون مکان انداخته
 یس عالم در مدای کس مکان انداخته
 پس ساه بر چراغ آسمان انداخته
 نام هستی که برین دگر بران انداخته
 کمتر از حیثیت در کعبه هواں انداخته
 هم راں مال مست و طالع پیمان انداخته
 آفتکان را بر سو و اندر ریای انداخته
 و ان مکر مایست اندر پیرای انداخته
 یاد نقد یرت سهر جاست و ان انداخته
 لوح آں در یامی وحدت راهاں انداخته
 حله را در قعر بحر سیکراں انداخته

<p>حکمت پر یک طمانی دریاں انداختہ میں حقیقت چرتے در ہر دواں انداختہ در ہر کتبہ رخت دیگر تان انداختہ پس رنگ ہر یکے تانے حیاں انداختہ اخلاص در میاں پس و آن انداختہ سرج از عرت روی حاو دواں انداختہ ورد و عالم ایں ہمہ شور و غل انداختہ غلغلے از غلغلے و گولستان انداختہ در میانہ تہمتے رعافتاں انداختہ در رہاں صد گوہ نقیر و دنیاں انداختہ پس ہماہر رہاں ترخان انداختہ ای کمال توفیق را در گماں انداختہ مادہ ام از تشکی رلب رہاں انداختہ کما دران موجی ساسد ہر رہاں انداختہ کسی سیر و رات نہ مادماں انداختہ</p>	<p>حکمت پر یک طمانی دریاں انداختہ در ہر دواں انداختہ در ہر کتبہ رخت دیگر تان انداختہ پس رنگ ہر یکے تانے حیاں انداختہ اخلاص در میاں پس و آن انداختہ سرج از عرت روی حاو دواں انداختہ ورد و عالم ایں ہمہ شور و غل انداختہ غلغلے از غلغلے و گولستان انداختہ در میانہ تہمتے رعافتاں انداختہ در رہاں صد گوہ نقیر و دنیاں انداختہ پس ہماہر رہاں ترخان انداختہ ای کمال توفیق را در گماں انداختہ مادہ ام از تشکی رلب رہاں انداختہ کما دران موجی ساسد ہر رہاں انداختہ کسی سیر و رات نہ مادماں انداختہ</p>
--	---

فی توحید

<p>عکس لورت تاحی در کن مکان انداختہ رہاں طلامکان محل مکان انداختہ آفتاب قدرت تانی راں انداختہ حیثیت تاسی در پو آب رواں انداختہ فیض صہرت قطر و در کتبہ حان انداختہ محل حان غلغلے و گولستان انداختہ یک سس گفتمہ عولی رہاں انداختہ</p>	<p>ای جلالت و ترش عرت حاو دواں انداختہ نقش سد و طرت نقش جہاں آرستہ چیت عالم ہم درہ در دعای کربات کیست کست ول دران تجم حمت کاتہ تاق و دیران ز آب محرم ہر درہ کرد عکس روی تو آئینہ دل گولستان یک نظر کردہ در و تسلی رالمی رحامتہ</p>
---	--

ارسلع آں جس مٹان مست صبح و
 راد روی قرب تو مرغان غوی لہرس
 آفتاب مد نہ توستم اتاح را
 تا وہد اروشاں بے لٹاں آدمی
 تا یور رسکو تو مدید حلال روی تو
 برکتید و ہر متے خاک ایواں جاں
 مار سلطان طالت در لوتہ و رش کوں
 در رعای لایزالی کوس قد ہی رود
 نور قدست جیس یوں ویرانی جوتہ
 کم رمد تالان تو حید تو مردم غیرت
 جو کہ ماستد ورہ بلوغی حور شیدی کہ
 و حقیقت بہتی عالم جالی میں غیبت
 کے ماوار تو لیم آہہ اس دولت را
 کی میداں تو یام اس دو گوئی جاں
 ہم بہ میم عاقبت اس کستی افلاک را
 امی خوش ار لیم لے ماگو ہر بحر نقاب
 عرق دریای حیاتیم وجود ریاض کمال
 و رۂ حاکیم حیراں در جو ہی مہر تو
 تا مگر یاجم ار حق کو لوسے زندگی
 امی نظر کردہ مستیاقاں زر و دوتی
 زان نظر میکس عاقبتی را چیا بخش ہر

حامہ یارہ کوہ و جاں دریایاں
 ہامی و ہوی و مقنہ و آتشیان اند
 در رمائی اور میں سر آسمان اند
 در مال دات او و نصف لٹاں اند
 در و جوتیش نور تو کھل عیاں اند
 رساطتس بہ سادہ ست حواں اند
 سگ لظلاں در سر آسمان اند
 گوئی و میداں وحدت کامراں اند
 ححر و صفت سر وہم ویاں اند
 سریر و طامت رلیاں اند
 بیج دیدی قطر و دریا و دریاں اند
 دین جیلے جید مارا درگاہ اند
 مار در کتم نواری عجیبیاں اند
 در جم جوگاں وحدت ناگماں اند
 موج دریای ظہورت مادماں اند
 کستی ماور محیط میکدان اند
 و مدد مارتسگی رلب رہاں اند
 در سر اسودات شوری در حال اند
 حو لیتش را دریای عاشقان اند
 در سر ہر یک شفقت صدیاں اند
 چند ماستد مدوہ در خاکداں اند

فی لعل البنی صلی اللہ علیہ وسلم

راہ مار یک ست و شبہ مار یک کے لیلیہ
 ای سادہ روح مادای حایت و شبکہ

تا قدمیں وحشت آباد همان بروقیم
 تاکے آخر یارب دریا پیشم شکست
 حدیہ تار کسم ماں رار قصر پادش
 تاکہ مستحق تویم در قصر بحر چوئی
 تا چو تاجر آسما گروم غول آرم در
 در کسم در رشتہ ماں آں گھر تاجر
 آں تسبیح و حلال و حمد و تسبیح
 آں سرای آفرین ارجمند و سدا
 نہ تسبیح ملا لیس و کر لیا رہ دہی
 یاد و ریش ماتقان را و حشر ایشی
 ہر کر یا بد کی نظر رو رہہ ماند ماواں
 در ہمہ ہستی حقیقت بیت ہستی حیر او
 غیر او چوں خود مانند کے نو او در
 در ہو اسی امر او حور تید چوں و حور
 ماتحلی حالتس محو گرد و کائنات
 جز فیلم او ماند ذات او را ہر علم
 حلوہ دادہ ار کرم خود را ہر حس
 ماہمہ ماہم دلیکں را شکارائی نہان
 روی او را بد چہم جان در کشتاہاں
 ساخت قدس سر از چہ و چوں کما
 یک کس گفہ دو عالم را کس ناں پاتہ
 گفہ ما عالم کس ار سر روی مصطفی
 چہ نہ ار مار نورش کشتہ موسی ردلیل

راں سرے رحمت آباد چاہاں جویم نصیر
 تاکے اردو میں ہوئی گروم گرد و انگ
 جوہر تا انگم خود را بد ریاسے تعمیر
 سر سر دریا بودے حوسے ماند بہ حدیر
 کر مرقع طقس آں گرد و دو عالم مستیر
 تار سحر تویم تسبیح سوسہ تدیر
 واں تقدیس کمال دولت قدوس ہر
 واں مدائن آفرین کر شکر او تا فیم
 نہ ر تقدیس کمال حکر را یکم
 یاد کویش سیدان را ہر ار لوی حیر
 ہر کر او کی رہہ شد جانتس ستر او
 ہر میریت ار ہستی اوار قلیل ار کثر
 چوں ہما و ماتد کمرے روا ماتد بطر
 در قصای قدر او عالم ہماے مستطیر
 ماہیب ماہر مرقاب کے دار و بصر
 خرمپور او نہ عید ذات او را ہر نصیر
 گشتہ اور او حجاب دید ہماے مستیر
 ماہمہ امیختہ ار لطف چوں با آں تیر
 رار او بشودہ گوشتن لکھن دم دیر
 لطف صنع او مردہ رالت عوں صیر
 یک نظر کردہ تا دم گشتہ در عالم دیر
 کردہ در آویم نظر ہر دل یا کت دیر
 مظرہ ار آں ریش حصر را کردہ نصیر

بر ساطع حشمت آدم چو سالم مقدر
در دم عیشی و میدم که ارطی او
رو در عرض او بین هم ایستاده
ار برای پرده داران در حقش متع
شخصش گوشت را از نفعت جدا کرده
بهشت نشان کرده هر دو کاش بر لایم
هر خاصاتش بگسده بر ساطع حسن
سلب حشمت برای کوره آب روی
در خور و اشش دیده یا حقش جان
ار سر انگشت سارک را یکی کرد و نیم
این همه از بر او اوان ار هر دو سر
چون شدم ماحور روح احمد محمود خلق
ای مقدس ذات تو از وصف با کمال
ای تسبیح تو تاره چرخ هر خاصه عالم
آفتاب حمد خود و حمدی مرا نور حشمت
در شمع نور تو حید تو حید مرا
کی بود که نور تو بر حشمت تو تیره و دلم
و بر سواے خود ایستادم اعتسی یا حشمت
گر یابم از تو لوسه دلگشای نور العظیم
کلمه امید دارا را بجام دل رسان

در دیصات سلیمان یسریان فقیر
تا دهنده قزوه که لیا قوم قدما و البتیر
ایست سلطان حقیقت پیش پشایه
سه هوا انگسده تا در وان توئی اثر
زیر پای مگر چلیش کشیده چون حیر
بهت زردان ار برای تو متالش بر حیر
هر خاصاتش بگسده در کایا حیر
هر یک دولا نشسته بر ساطع حشمت
در نور مطهر سسته دقتا مای مطیر
خود به حورده عالمی را قوت داده ران حیر
در سحر خاص مردم با یکی سیر
مار کردم در درت و س اکبر مستحیر
وی سر و دات تو از وصف با کمال
وی تقدیس تو زنده جان هر یاد حیر
تا به دژ در قصای حمد تو باده سیر
رو تسانی ده که باده در کیف ملک است
کی روز آید شب بیا که هر دو حیر
در پناه لطف اقامم احرنی یا محیر
در میرم پیش رویت دلگشای نور العظیم
اے اسیر جان عایت ار عراقی دیر

ایضا

عاشقان چون در دل طغر ثوارند
تا بچگ آردم در دل بیت عزم و داند

عاشق سودگانان در دل حید اوند
در بند آید و عاشقان بیت پارسند

از مستی همه در بایستی سر کشد
 از سر خوان و عالم گیر آرد آرد
 نگردد از تیرگی رحیم چو آن رسد
 چو آن رسد گی لب را توید بصر و ار
 رحمت مال رسول الله انکو قد بیان
 آن شست است که بر اعتقاد ابدی
 در آن چو حله او و بعضی الما کند
 ماه سور و آما یار یه تو نور خست
 و چو سیاه قرب او ارقان تو سبب کند
 طر و شکلیں جبرایش از یاسین جسد
 شمه از طبعش عالمی تند تر و مانع
 بهشت تاں بهشت از تبسم و بهشت
 نیز از کون و مکان کیه است کیس و شش
 خود نو و در یاد ستش میخ آنجیات
 در کمال از یک سیر سار بهشتان او
 از برای آستان قدر او در هر نفس
 خیمه طلاس رای و دود گیر مطلقش
 مسئله داران کویت می بای کند
 مرکب او تنیده رسیدان علیین کند
 گر چه حرکت از جان در کمال یار و دین
 چاکران او بد وین حق و در آمد سر
 حاشا که از او بدیم مجلس خاص قدم
 در حق بیانی در دل نه دو بیتش

چو ترسد از طاعت همه صحرانند
 سنگ آردوی رین به کاسه یار رسد
 و مدام رجاء دول راں آستان و در
 در رجاء هر لای حوائج لطفا رسد
 در درشت لیک روح الله او می رسد
 عقدت حر اک او از عروۃ الوثقی و
 تو قش رسید که سحال الذی سیر رسد
 سبایان او از رقی برترین و بواز رسد
 رایت اقبال او از اوج اولاد رسد
 حلقه روست بهشت اسرار رطل رسد
 قدم در مع تنج و در قش آنست می رسد
 به بجات بر مع قیسه هم در دیار رسد
 بهشت تهر کونکات از ملک اینجا رسد
 سگر نه هم در دگر با تو به آواز رسد
 در هر نفس ما و ک از نوا را رسد
 عهد هزاران حسرت جان غالب تها رسد
 در سیر این بهشت طاق آینه سار رسد
 سایه مال و دشت رین هر چه آسار رسد
 موکب او چیمه بر طارم حصار رسد
 توده زر و در به حور سید رسد بالار رسد
 سید کمال او قدم را در دایره رسد
 با چنین مست کما دم را تو مود رسد
 هر چه او و هر حق همه می رسد

هر که ادر او دست را در عود مدارد و در دست
دست عالم که دایره او در دست است
هر که ادر حقیقی بیانی که فی سیر و تن
چون عرفانی بیرونی است سر و در

در همه آرد یک به ان ملافت برین عالم
حقیقه هاست در دل حست الما دارسد
راه میان ملک و حقیقت چه بسیار رسد
طایر در س و ک در ده لایه رسد

التعصیب و

تسار و در جهان نیست و در هم
چون متیوان و ستیماں همه
بر فرق کائنات جزایا نمی هم
آن که ملی که رقتش از عایت مال
نورم که از ظهور و سبب ظهور
اوصاف لا زال هم از شد و کما
روشن تر از وجود و بلی و تعلق
بیش از وجود و طلق بقصد هر سال
بر روح کائنات قلم ایچو کش کرد
مالم بسوزد و از سحابت طلال
بیش از مردم و جو و تجلی و تعلق
مسی حرم عالم بر صفات حق
فانکله مورد و همه تیات و تعلق
راحا که اسم عین و سماعت میرسد
سلطان هم که از رسیدن ان درین
هر روز که سار و شد از مشرق تپید
چون نگرم در آینه ملکین طالع قرین
حور تپید آماں ظهورم محمد

تا که بود که از کف ایام ریم
ار دست و در گایه را غصه میجویم
آمره خاک پای بریر میجویم
کویدیم که من کمال است مسلم
طایر تر است بر نفس الوار الطیر
نگرم که آینه حیات انورم
هموده ایچو بود و بود و کسیرم
شد عالم آخرین و حستین مقررم
حرفی بود و همه روحانی و مقررم
گر برود و حال عود از غم درودم
هموده ایچو بود و بود و کسیرم
شد مکتب بر تو و او از دو بهم
بل هم علم حقیقت بود و کسیرم
هر خطه کینتی و گرو اسم دیگرم
گوئی مراد در هم چو گاه همی هم
یعنی است ملک از ان سر رزم
کرد و همه جهان حقیقت معشورم
دراب کائنات از کثرت سطریم

حق را بدو که همه روح حق
 او را میا همه آمار دور
 ارواح قدس حله نمودار معصوم
 بحر محیط از حقه در حصص مال معصوم
 پس تمام گشت سوت که حاتم
 عالمی ترین معارج ارواح کاملان
 بحر ظهور و کس بر طون هر دو عالم
 مومن و کافر در طلب محض جمیع
 حسن نعم و صورت آدم بدیدند
 کشتی نوح در لطمس بحات پات
 یسعی که مرده زنده پی کرد آرس
 امر را که سلطنت و ماه من بدید
 شجرت اختیار گشته ببرد بار
 سر و کلاهات من صف ده سل
 در بحر بی نهایت اوصاف معصوم
 هم در شب نور ازل آیدم مک
 نارفته در بیابان که موجیم در رود
 میجو اتم این زمان که سر آمد من
 یک قطره نیز نیست در دریا گشت او
 مرصعات ناطق و منتهای او
 در من که می رود آن حجت خدا
 هم لطف او مگر لطیفی سو من کند
 گوید قدس و که عرفانی ارادت

آر بطا و کس روح اذ اگر گترم
 العاص اولیا ربیم معطرم
 اصلاح انس جلوه کند ای یکدم
 تو ترسیط ملکه او نور او هر دم
 در من کمال است ولایت در من
 نازل ترین مدارج والای سرم
 در من پس که محج محسوس انکرم
 لب تشنه اندر لب دریا آهضم
 در حال خود در دوشه را سرم
 باطل سوخت هم ارتاب آزم
 بود آن نفس هم از نفس روح فرم
 میدو آفتاب عیان روح خرم
 گشته همه مراد دولت یسرم
 در سایه لوای من آمده لشکرم
 گفتم که آهنا سوخ و عوکه خرم
 هم گوهر حیات اندر در آدرم
 واکند در محیط پر اردو گوهرم
 لیکس می توان که گشت آن ترکم
 و معنی که گشت ظاهر این گفته ترم
 ظاهر میکم که در اندر یا درم
 آن کوست سحر طه کلمات بهرم
 گیر دعای تیش که کم ما در درم
 احسان او کند ترغایت تو درم

سختد لودا کر میرا حال حاد جدا | و آئی دید لکاس حاد حوص لود
 ۱. انضام ۲. النعت

ای حجت مخج حال تنده	مطلع دور دورا کمال تنده
ما ترق ردت لم یرل گشته	تا کر حوت لاکر ال ستده
خزده عرسه قه ملکوت	یریر پائے تو یا مک ال شده
در نوشته سزادتی حروت	محرم یرده وصال تنده
ما حال خندم تفاسے ترا	در ملاقات اتصال تنده
هر چه آں خواسته شده بود	ایچه ما حواسه حال شده
هر تو میستی شده همه است	همه است ارقو ما کمال تنده
ای بی حرمه دان مجلس لود	طیبت آدمی سعال تنده
ساتی محاسن تو حیص قدم	حرمه حیصه ایتال تنده
کرده دعوے عقل کل ماطل	محر است گواه مال تنده
سایه از تاب آفتاب رخت	در ماں حاکم روال تنده
ارد بان تو تکمل میم و دون	حل کس مشکلات مال تنده
عقل در کتب هدایت تو	دیو بوده ملک حصال تنده
را لکوا شجاع طلعت تو	آفتاب آئینه مثال تنده
تا حکایت کند بر عکس رخت	روی حد سید ما جمال تنده
تا نسانی دهد را اودیت	ماه در هر می بلال شده
ما معطر کد ریاض قدس	ار بر کوسے تو جمال تنده
هر بحر معکال تدسی را	روی حوت حمت مال شده
دل دیو انگال روحانی	در سیر آں دور لعل حال تنده
حلقه دلراں حسیح ردیر تو	حلقه در گوتس درون بلال شده
در دار و اح در صوامع قدس	الف و ط و حیم و مال تنده

مردم در تصور و وجود حال شده گلشن و مینع و لالی شده سپیش از اندیشه سوال شده ساحت لایمکان محال شده چاکرت راضی لعال شده ماطقه در تیات لالی شده لعلت تو ترار تال شده دل و دین رفته ماهه تال شده پیش باده تندی مانده نفس بریای اوقالی شده مرنگی سرگشته بال شده ای درت حله را مال شده	رود ملت میخ بر دور گور آب رویت میل را آش ساجت ساکن در دور تو روا از تن عرم بیروان ترا سدر و آسمان و صدف ترا از مدح تو ما هر آمد عقل قدر تو در جهان نگینده لطف تو کس تعلی عورده عمر در ماحوتی بسر رده کرده در شرح تو شروع و یک سرور قرب تو حیگونه پرده راه ده در درت عراقی را
--	---

الضیاله

سر به چشم قدیای ناک در بر ساری او یاخته نور انیار و ششی از جفای او خضر لقای سرمدی یافته ارقای او طیبت او در روح طلقش بر پیا او ماضی بیم دولیس روی جهان سرا او عوس حیاتان ساخت آری پای او	تبله روی عودیاں یا یک همای او گوهر بحر اجتماع بر سطرعا تافته حس ایردی ارج حور احمدی روده در سلطان سنی قائم امیامت حجرت و نقش طل ملوت او در تخمین چاکر کیش جان حده آت از دجیان
---	--

فی الصیقة و الموعظة

که ناصح در حال خلوت کجی چه بهمانی که در رسم بکوه و جان کوه بود گران جانی تو ای که روی ادبی که روی دارد و گران	دل در رسم ماربان تا مال تانے چو گشتن بگردان از حی سکاں و شان رده تو ای که روی جویانی که از عود و بخر گردی
---	---

به رو آیدم شوی که نه که مال دور آید
 بروی او بر امتان جان زنده در راه او
 متوجّه دل گوی سگروان کن و دور
 بهای عشق اگر که کم مراد در بر گیرد
 متوجه رسید خود به حیرت در ترکش آید
 زهر راحت حمت کجالت مگو بود
 تو خود الصافه آخر موت کی زار آید
 درین شب سراسی کجای یا قنبر
 به عیسی قصد با لاکس روی ز لاریج
 دلی به سول ریالی مدور و آن عود
 به سول ارتع بهر ساه که حاشی زمر
 از مرغان یومانی دل سان که تلاسد
 ترا اگر لوح محسوسه علم از مسمی گیری
 دلت که شیشه است هر دما در دمی
 در راه حورشید دیدانی شو خیم و زدن
 شیشه آب توان بویید کس نیم اطلاق
 ازین مسمی حقیقت پس بطور هر چه بداد
 چیس دولت ترا کس تواری تو غافل
 به تو که دیار دون را تو از دولت می چسد
 چه می سر و دیا که چشم ما که کد حیره
 دلت تا مات هم مثل تنور کس تسلط
 اگر حواهی که ای کس گشتالی شود در
 اگر علاج مایه ز دید دات و آرد

از و داد ارمان یای و از جو داد
 ترا مشوق آخر به کجاستی دیر
 رشا به حد ترا حوا کس که لا گناه
 به سدر و آیال ساری به در حد
 مگر خود را دوست طویل عشق ریای
 که با مال را در حلا واری و حق در
 متوجّه ترا کجای و کجای با کس به
 وین حمت که در حق کجای
 میا و با که هر گیر به و حالان یومانی
 که با سار راسته تحصیل است
 خلاف دین دران ملی که حاشی تسلط
 به که و قلبان سکه به دار الصرب
 ترا حورشید به سار چایع از کجای گیری
 طلسم عالمی حسی رقیع عالم حاشی
 به روی آن را پس می کجاست این حاشی
 و به در دور نماید کتاب هر دور
 همه الوار حق عید به عید صورت به جالی
 به حردوان اندیز سار انصاف شادانی
 که دامانی مردای وین و آد سلطانی
 تمامای دل حرد کس اگر در بهستان
 بیاید روستا حوا کس سیم روح روح
 میال و رید و در دست عمارت را و ستانی
 در حوا حوا می رسد راه لیتانی

بر دستان این صفت عین صفت
 مرا عین عین بدیاں اگر کی یک جد
 در دوار مشرب عرواں روای چندی
 کتیده طوطی ایمان سر سلطنت لعلین
 فر راں از سر عین صد قیدیل دریدل
 حرد و حرس لبتالت کمرسته لبر است
 از کسو طوطی ادکار حدال ارتکر عالی
 لوی سل اسرار کرده عقلی راییدار
 حرار دست جامال و ریح ثوی زلف بود
 لعنت کاه تالائی اگر ملین به حوری
 مودت نامی حال از یرده صورت
 رقتل مستمان رلب کرده شکر عالی
 رواں کرده لب ساتی لبالب عام ستان
 عسایت است ناهیت که اندر مرل اول
 چه کردی دگشتائی که دارد حد دیای
 هرا و دیک مقام ایجا اگر چه گدنی لیکس
 بچکی صفات اتحادی مدد گنگ نمای
 گنت از طلس سوار دگمت از قهر مکر ارد
 گئی از لبس بچون سرق حوس جندی
 متعبد بارتیت اتحادی صد در سلطانه
 رول تورایتیای مان کن مرل درین سال
 سار بر سر باطلی کس راق و هم رایکی کس
 قصای لوتسان لیک بکشتائی یا یا

از قصر ایست مد کرد و مکر یردال
 گشتائی شود جسم لطیف گاد احوال
 دمعار معن طلاق عاری هم دو صد حال
 عکس یرو احسان مارت دوق حد
 نمایاں لور هر تریل حور تیدی در تانی
 ملک قصر الوالش ادا کرده ما عوالی
 ریکو بل اسرار مالان از حور الحالی
 که آخر در عین گلزار عاموس ریح پیای
 لسطایم حمال من پی پی رم رضوالی
 یر شنگاه ما مان آکے اگر حویای مالای
 حنیم مست کیده ست مال السی حال
 رای میسم مشتاقاں ریح کرده کل مال
 متوس کرده دراتی حدیشا لبس لسانی
 چه دیدی ماتر تانی حال مرل تانی
 چه خوش ماتی به ستانی که طایر گشتائی
 رحد حمله اسامخادر کرده ستوائے
 ترا کیر نگ گردانده می روی گسائی
 گتے از مطعوش ماتی گئی از قصص سنا
 که از بیت لیل از اشک روئند لیل
 تویر طلع مراد از اراں جول مهره
 یگیر در عین قوام سیر ع سالی
 ترا عود ای لیس که دل در بند و مالی
 بیای حال توان قوس دران حورا حیر

در آن محراب و می بین و از غرضش
 تعامی سرسراوار سجات یقوی
 ز امار غمار او موجیتم کردی
 حضور آمد و سوراخاهاں اطوار اولوا
 ارل آکا اند می اند آکا ارل یالی
 سرار اس ساله رومی سربیک پروانه در کیم
 محو و توان رسید آکا و نکس گرتوی
 چه حاجت خود ترا آکا طیر سیر و نکس
 می هر چه هست بود و باید اندر لعل
 که جیم تو کار گوتس و گوتس کا جیم آکا
 سور لم ذیل می جمال لائری را
 و گر موج محیط اور باید خود ترا و تو
 به ارد و ده از غده و به ارد و مل ستر بحر
 ترا وں ارد و تلاء به ماد حله او ماد
 غلب سود و دین دریا آوری رلف یا
 و با بحر آتش گستی صدی از ویش میگا
 گرت چو گان بدست آمد و روی گوی آکا
 و گریش آیدت حیرل میستس کا ویش
 و گر چو اهی که دریا بی عقل این در ویش
 عراقی کے کی امر ساک در ویش طیر سیر
 سزا آن کہ با طماں رماں گوی تا اورا

مراد کالج لساں مست آما و سلطانی
 ریاضی سه سر کلر ارار لغات رمالی
 ترار بار ریاض او معطر حان روحانی
 طهور اند و طهور آکا عیاں اسرار کتانی
 ز کور تالتس کیساں به می باس کیساں
 بهیمس کن کار مد سال یک ساعت آما
 دران اوج عصامی یر سال ویر السالی
 همه دیش تو محمد و تو دقمص یر دانی
 مدالی ایچ می می به می ایچ میدالی
 تحت ریگ روان گیر و در آکا حالی
 یلکم سرمدی دالی همه اسرای بهانی
 به ارداتس حرطی و راندیم به اردا
 به ارد و ده ارد و ماں سار و حوا رتانی
 تو آنگه حواہ اما الحق گوی حواہی گوی سانی
 علقی بحر و بر حیر او یر و حیر دالی
 یو ال رلعت بدست آمد رتشی اریستانی
 و یرن ملک لم شد رن لوبت کہ سلطانی
 و گر رحمت دهد رعوں ربا کس تو در یالی
 کہ اند راعی موری نگه حیر عمانی
 چه دالی مطلق مرماں مگردی چو لایلی
 مسلمانان مسلمانان مسلمانان

ایضاً

ہسور بلع جہاں را سود نام لساں کہ مست نووم ارال می کہ ہم آد جہاں

بحام دوستی هر دست به چرخ و دم
 بخت به یار سحر و سحر باز میسد به دم
 قسم لب ساقی مرا سترای واد
 مرا بیا به جو حام حمال بما با شد
 شراب داد مرا ساقی ارجمستان
 بساط عیش من انگه و دگرستانی
 میں بساط یک لود ساع و ساقی
 که دید حام که کار شد ان تاب کند
 هم ابرطاعت می میگردد رنگ قدح
 صفای حام یا سحیت مالطاعت سے
 درین قدح بهج ساقی سنا سحر و
 جو بهج رنگ به ارد و شراب مار کجا
 مگر شراب تمام حمال بما داد
 اراں که عیت شید بهج رنگ آن شه
 گئے بچیر که مستوقی تم شکار شود
 رنگس روشن آن ماده می شود روشن
 رنگس شه چه عجب گر حمال سود شد
 بهمه حمال دمی عشق یار سحر شد
 یا مست بهج لیسب ارجیات آنکه یات
 چیس شراب ملک چون معیت نام خورد
 جو ساقی به لود ساعه تنی رنگ
 اریں حمال اگر حرقه به میں یک
 شکست عیت که کل رنگ دی میدارد

دران نفس که در حام حمال سودستان
 دران مقام که میر سیتیم حمال کسان
 را داده که سدا لطف ارجح حدال
 میں شراب چه ماسته در لب جو میداں
 که حرقه چیں در اوست روم و روم
 که جاک روم در اوست روم و روم
 درین مقام یک لود و مطرب در حمال
 که مد می که لود حام ارجح تانا
 هم ارجحای قبح شه نموده ماد عیاں
 طور ایت اریں ارجح ساع حمال
 رخص و لطف دود سحر رنگ شکار شود
 مدید شه شود اریں رنگهای تنی یا یال
 که می نماید ارجح حام اریں الوان
 بهر صفت که لود بهام سحر مد می اراں
 گئی گو به ماحق جو لود سحر حمال
 حمال حرقه کون و سدم رمال رمال
 که مد زتالتس جو به شید می شود حمال
 و ملک تنی بهر و بهت و دیگر سال
 اریں حمال فیص ارجح ارجح حمال
 عجب ساسته اگر می شود لود سلطان
 هم ارجح ساعه به حمال و حمال
 چرا شکوه که مد لود و لود حمال
 فکره لعل سیدل حمال بهر دستاں

دگر به رگس محمود ریا درست است	چرا کند بجا در حوائی آمت آل
سرشته اندر من طبعم دگر به چرا	ایتمه مست و حرام و عشره حمان
دگر به هر یک جیم آن نگارم	چراست مادم از مکر نهال چمن است
چو ریا آنی حیات حق بود	بر دیگر که آن دم به آن است ریا

ملحیح تنج شهاب الدین رکاره طنائی

لاح صلاح الوصال در تمویس است	صلاح قاری الطرب دار کوس الترش
شاهد مرست من دیدم در دوحسار	وادر فعل حودم حسام حقیقی مدان
چهره یامی من رد من حبل هوتن	حام طرب رامی او کرد و مادم حراب
من رتبان بحیه کرد و دل من نظر	دید جهان و دگر بر تراری من رتبان
ساحت آن دلگشاد و کشته آن مالعرا	سایه آن حترت و دره آن آفتاب
دل تحیر و در کایت جهان و عظیم	همین تعجب در دکایت مستی محاب
بانی مشکل کتاکت و در هر ساس	گفت گویم ترا اگر کسی مبطرا
عکس حال قدم نور بهای قدس	کرد حال آسکار ارتق و محتاب
تعبه دوسه او کرد جان مستیر	لحمه حرسه او کرد چنان مستطاب
نور جیش سرور مشرق نور لبتین	صبح همیرش تعب بود و ماه تابان
دید که ادراک او باطل احکام طرح	جیم دل یاک او مشرب ام الکتاب
حاطر دقا و او کاتب اسرار حبیب	بر تو انوار او محسوق نور حجاب
ار رعوتش و راج در بر یوس مال	در نگوشن جیم و در و کش ثبات
دل و دم او یافته اردم یسلی نشان	در و کشن از حوضه آلتی موسی شهاب
ساقی لطف قدم داده محام کرم	هر دلش و مدم ارر حمت تراب
کرده و مدم بحر و تن تا مدم یکدم برین	بارتده و در حدیث سیه او کاس کاس
اصح ستمش اس سعات الحمال	اتر ستمش اس سلوات اقربا
لاح من اسرار و ملکت صبح البشیر	لاح ما واره طلمه لیسل اریقا

هم گفت ای صاحب حق کایا
 غوث چه لیس و جان مالک تنق و تان
 و هر حق العیس جمدی باد سی طاب
 کمل کامل صفات عالی عالی حاب
 تسوی از آسمان حرر کر یا حاب
 آدمی از حق یقین و حق رومد کتاب
 در کف و ریاضت شصت فلک یک جا
 طالب مطلوب را از در اوج تاب
 گفته انصاف که ماس اهل العقاب
 ترستہ اقدمه کمل عیون المعاب
 خاطر من ترک مدح تو حور سید تان
 مجلس داوود را لعلہ ملیس ربان
 گو که دید یو که تو در دلم را کلام
 تماشوم بر درخت ما خدمت همکاران
 در گهر رحمان لودم سر دکان را تک
 گویدم احمت ره صفت کون الصواب
 تا لود العاس خلق و رید و هان بحان
 خاک کف یامی تو اهل ربین جویان

آنکه را بر اسمیا میتن روا دیس
 بالبحر متینج جان قطب ربین و ربان
 لعلہ نامر علم الیقین کاتعین الیقین
 حاصل حاصل وار عالم عالم پاه
 رسی اگر از جان کیت امام ربان
 زبانی از سخیل از لسن احمد رسول
 در نظر بختن بر دو جان بیسم جو
 سالک محمد و سالیب در او اکر گفت
 سده اجاب که قسده اهل الشواب
 قطره العائنه روح قلوت الصدور
 ای شور و شش جان دره چکوید تان
 پستین بایان جو مودت عس آرم بلج
 خاک درت را اراان در و سید هم
 جنگ بقراک تو در رده لم بکود
 در کف لطف تو برده عراقی یاه
 گرت و مصلی مدحت حسان تو
 ما و العاس تو رنده دل عاشقان
 چاکر درگاه تو اهل سناچون ملک

ایضا فی مدحه

رومی دلدار دران آئینه سید السید
 جان تا سدر دکان روح رب السید
 را و روئے یح او و ال و سید السید
 دوست را لعلس اهدر صبه تیا سید

روستای آئینه دل جو مصفا سید
 دلین آئینه در دیده رویش مگر مد
 جوی مدید مدحالتش دل جو در اللسان
 ما و ماں جوی کرالوار محو دسر مگر سید

در حقیقت در جهان آیه ایست
چون بر جوید و کند آیه گردد تیره
بر در سطر دل شدگان این
رسم ها را بر و در او چون جهان یاد
ما تلال گر چه هر چه حیرت دهنده
هر معانی که عقل بشری در یابد
حسد لای از حشر مروری و شتی دارد
گر چه سید عالم است متساویان
لحی و موهن اگر سرگوستن ورد
ننگان از همه در پای محیط آسمان
در دلویشان که همه در کور و شوی و تسد
سایه دل می عشق کمالی دارد
گر می سازد شاق را ملکش بر املاک
ساکان چون که چو اراقد ملت کنند
سرتان در سر او و شای بر در دست
مار حمت روگان از غم او حور و زان
گر رسد از معیوت نفس وقت تمور
در آرد وی مار و گرا در سر شوق
قدیای در لیس همه چون در مگر
از معانات طلائع همه را در تنگ آمد
همه گوید که آیا که تواند دیدن
تا که از لطف رمانی شود ایات مکر
ماضی حق تمام در سمار الاسلام

او در درج ریاض بود
چون او یاکند آیه رخسار
که تا شاگرد دلدار بود ایام
در درون دل خود معین مسما
به بهانات ماسد لیتش تا
دات او را همه اوصاف می رسید
به بهت که و گر طالع فردا رسید
رهنما قس دل خود را در دایره
حوش دمان حشر املعاس چای
در دل از آتش سودا قس تر بر آید
مستی او در روی دروش به رسد
دست هم حس روح یا در آید
مثل املاک چو درات می رسد
یای حور از روستن معلای رسید
قله را لوسه خود را که می رسد
دل چو آتش کده و دیده چو دریا رسد
مس که قفسه دلا را اندم سر رسید
روان نفس اهل دستان همه گزاید
ریت قطب رمان از همه دلا رسید
که مقامات مقامات خود را رسید
که جان روستن از ان ملکت غافل
همه می دشت شود حاسب مالا رسید
خوت حق رحمت عالم را که رسید

رد و بماند بر سر برده او در حرورت
 سونین لود و صلاش رسوای رختی
 خاک پایش ترک بهم در دیده کش
 قلب وقت دوست بهم عالم اروا خود
 حور دیاں بجاان تنع هم اورا داند
 تنه اراں که یوکان قصا گوی مراد
 آنکه در قفسه او هر دو جهان کم گردد
 بید لال نظر اول میا یاسد
 خا و ماں در او آخرت و دین را
 حالگاه کشتن از ملک اسطی باشد
 در جهان هر که خاک در او نه کرد
 سرگوش عزیزان عراقی گردید
 دو تالش چو به سید موبد پرو
 هر او را در مگر سید که او را پیوست
 مکر مار در لطف و سپاه آوریم
 ر آفتاب نظرت بر سراد سایه گل
 اگر چه چو آهین رنگارید یرت دلت
 را در گردید را حال دلت نرم دل
 نکست از دلت اسه موسی عهد آید صبر
 دوسه گاه بهم یا گاه جان بادورت
 عالم از نفس نفیس تو مساد احوالی

هفتیش ملک خوش توانی میسد
 کجی بحر طهورش متوصا میسد
 تا مگر او مدوشش در غمی میسد
 سر در تن رمره اهل قولا میسد
 در جهان میت حادثی کس تا میسد
 بر باید و قدر بهمت او را میسد
 گر بخوید حسد او را به هم نامیسد
 مروگان از نفس اودم آید میسد
 سر در حدیث او گویند لای میسد
 جایگاه سیر او صحت ما و میسد
 دیده کشت بدش بختی و انما میسد
 دل محنت رده اش در کف و صا میسد
 دل او را جو کلام دل اعدا میسد
 از بی عمل بدش سیدل در سوا میسد
 سد گاهان طبا سے خود و رگه دلا میسد
 تا مگر رنگین سایه عشقا میسد
 سوی او کس نظری کافیہ میسد
 که دلت محنت تر از صحره میسد
 نصای که ترا رید سیاه میسد
 که همه در گره تو لیا و ما و میسد
 که جهان پر دم از العاس و یو میسد

الغینا له

کار و جدیوں رہی حوالی در ہم در ہم

می یار و سابقا ماحولیتش را کم ریم

<p>ما سچ آیم ار خود دهر دو جان رکزم حیمه بچم و رای یلگول طارم ریم شاید ارجو کمال تیب گوی تم اندر هم ریم و صدم در رم و دل یا ر عام هم ریم دست در لیب در ارتس گاه گاهی هم ریم در ماند گردگی اردیاه آرام ریم دست در قراک صاحب همت علم ریم نوسه رکابک درش چون تیدیان سر ریم آتش ار سور ول در بیکه آدم ریم</p>	<p>ار سستی همه دریای سستی و گشتم لگیلم از هم طاب حیمه بهت آسمان لاکتی میدان مایون بیت گوی ملک عام کجسر و کلب داریم لس رید کما چل رآمد از دور در یاتش ادا ریم سر خاک رویم از سر کویس کا روغ ما حرس هستی ساد لے یاتری رویم تیج رانی سارا الحق و الدین آگما پایی حور روح القدس رویدو سندیتم</p>
---	--

فی مباحیح عزیز الدین محمد الجاحی

<p>دل متاق یاران رهبر رار و جسد رهبر کو دو صد بیدل رماں بکار و جسد رما و رک و او هر دم دل یار و جسد دلش رایون محساده تشش مار و جسد که ار ماد سوکا اول ارار و جسد بکما جریست میه دلش را کار و جسد که در صحرا ای قرص حق ہی طیار و جسد که در یاق رداں اور شوق یار و جسد که که رکبه وحدت دمی صد مار و جسد میس رایون عیان گرد و صله و جسد چور و تکلف گرد و سما سرار و جسد صمیر یک امان دم که ادا و کار و جسد دران آس که سر شنه تند سمدر مان و جسد</p>	<p>اگر وقت سحر باری که کوی یار و جسد درار رلقص صالوی کوی مد لار و جسد رما و کوی او و در دم تن رک و تان یا و جسد جو می حبس ماتس تو مکر که شوق او و جسد چوار ماد مواد یا محسد لس محب سود و جسد ولی چون دیده مکر میه خست باطن و جسد یا تا می اے مسکر جاسے تمت مرد و جسد همه عالم شود مستعرت الوار ادا کم و جسد ملی حق عزیر الدین محمد جاحی آن شق و جسد جو صدید وید و مالش حال یار بحر و جسد محسد ناغمیه او در ویر و پای عیب و جسد کتاب عام کجسر و کلب حویب سایه و جسد راں حلالی که عیسی حور و حرس میه و جسد</p>
--	--

<p> چو شد دست مر جیر دل چہ تیار و چید طریک کوہ انداز دیک و کسار و چید دل و مال تیس حوں تیار را زوار و چید کمال و حکمت را یاد و یوار و چید و حیرت مانت را رچی چید غرمار و چید ریس را گرد دہد و مال ملک کوہار و چید کہ ساری ریس مر می جو او عیار و چید چو حق ادا دس گوہد اراں گسار و چید سر و گریٹ عر تو دو عالم حار و چید محل گتہ اردوادی کار گلزار و چید ہر انجہ دوست رس داد و مال مقدار و چید ہمیتہ تار و دوق دل احرار و چید </p>	<p> درست سانی و عدت دو منہ یاد در آن مروت کاں عاشق تنویر اگر یاد حوالہ ایتیں روی مرو و کاید یاد حال و حال را رسیدہ کوہ حراتیں یاد مصامی صدر تن و توتیہ مال گتہ حرات ملک گرد و مال یاد ریس سیاہ یاد ملک حودار را می اک بھی گوہیں یاد تلہد و وار کی چید رگتہ مطرب خوش گو زیں آ رہتہ گتہ ماساد مصایت حق ریس طلق کریم تو معطر کردہ عالم را عراقی کے قواعد گتہ مع تو ولی طلس مال و ایتیں ادا دل مانت توت روستن </p>
---	---

فی ملحیح صدر الدین

<p> حال دہر تو دریاں دارد یکدہ دست رس چاں دلدو نعم ہر خطہ ستاد ماں دارد آحر این حستہ سیر طل ماد آکیماں رج کے ماں دلدو رستی مالہ تو آں دارد گتہ ماں سرم آں چاں دارد لبت حیتیں ہا و دان و دان کہے کوسہ رایہ چاں دلدو رد گامی ترار ماں دلدو </p>	<p> دل تار دوشتر چاں دارد کہ کید ماں متار تو مرج مامت داں حتم کہ چاں مرا مردلم مارچہ سیتیں مہ رج رشتاق حود ماں چلی رستہ تو لوں متاں چاں مایاں لب تو دوستوں لوسہ وہ مرا کہ یا ستیمتیں ار حشمت گتہ حیتیں تو رو حوش ترعت رلی تو کہ حوش </p>
--	---

در دور حال ناتوان دارد	گر تگر جو هست حسته معدوم
یش من رجاں حناں دارد	لوسه و دیتیں ارا که از تو دم
برتر از عرس آفتیابان دارد	رحمن تناهی که مرغ عمت او
روشن لطراف کس مکان دارد	رهبانی که بر تو نورست
او در آن لاکن مکان دارد	راں سو کائنات حواریت
روم و دگاتس حال دارد	سمه ارسیم اعلیٰ قش
لوح محو خود و روال دارد	سحق ام الکتاب میگردد
آفتاب سته یتان دارد	در کو از مرغ احوارست
که درون رومہ دعان دارد	لوی خلق نمشد او پدید
بر درخت سر آستان دارد	سرور از آن کس بود که چرخ
که فلک بهت رودان دارد	حاک در گدازد کس لوی
ریدار سه بر آستان دارد	یتیں او مهر اگر ریں لوس
آستان گریه جت حوان دارد	ریره ییں ست از سر و لوت
در بل یکد قای ماں دارد	لس که از حوال اولواله رود
تد سیان رایو میماں دارد	جاسی گیر او بود در صواں
راں که حریئل اسیان دارد	گره خاک درختن گرد و هیچ
ترا که آه نور سایه ماں دارد	گر بر و در سایه آس تیطان
رنگه که جو توشتیاں دارد	هر اسدیم گرگ عدد
لس که او علم سیکراں دارد	بر سر آمد رحله عالمیاں
گر حوال روی سخی آق دارد	مخ کرد و در حسل رود او
حاطم بر سیر ماں دارد	سعاد و کرشکر تو سوست
اکرا و شوق دل طلیاں دارد	یک اکلمهار ترطما شقیست
اکرم عیسویستان دارد	برند و کروی تنگسته راوست

حرر جان منم صیت ترا	که دو صد تفسد در لای داند
حشر چون حاکم لطمه در عزم	یای رقی و قذال دارد
حکیم تا حواس گویم مقل	گفت که طاقت و توان دارد
عاجز آید رست پنج دستان	هر که پا در ره یاب دارد
در بلع قیون دم که رنجر	خاطر مقل سر و پاں دارد
باد راوار تو جهان روشن	تا جان نور چون چیاں دارد

فی ملحیح حمید الدین محمد الوفا

ای صبا علوه ده گشتان را	ما لواء کس سرار و شان را
رکن از حجاب چشم رگش	تا اظفار کدنگستان را
دامن عیبه را پیر از رکن	تا دهن بلبل حشر لکھان را
کحل جوی کرده را کئی گریاد	کند ایستار بر تو مرغان را
تواله ابر روی لاله دوزکس	تا صورت و حمله لستان را
مستان ستم ادب سیر	بهر کشتن آب حیوان را
تا منظر شود همه آفاق	کتایید رلف عالم را
بید تلویق خاطر مار را	بر قشای طرؤ یزیتان را
سر رلف تان قفس بدر آرد	تا فستایم رسدت مان را
در غمهای طله خواهی مگرد	بطلب مرصه از میان را
نگذر از ردمه نقد جامع کن	تا نه عینی ریاض رموان را
محاسن عطا و اعطای اسلام	حل کس مشکلات قرآن را
دوست مخلص حمید احد خلق	که حالش بموده زبان را
ای صبا توقع ده که متاد	کے تو الی بکار کس آن را
برسان از گرم زمین بوسم	ورقوانی مگوئے ایتان را
کای دوده ریش لایان را	دی تاراج رو ایمان را

دل وین رستائیں مسلمان را	دورسراں دورلف کا دل
سر ملک می بیم ماواں را	بیشم تو میکد حیرانی ما
خود میں مادتت ساساں را	گر حیرانی بھی کدیتے بچ
وین نہ لسل تنارایتان را	مردم چشم تو سپہ کاٹ
نی تو خوش میت اہل لہل را	ہمہ مای ترا خوش ستوریک
ردای ار معد در احوان را	شاد کس آروے دلہارا
مے تیام وریع دریاں را	قصہ دردیں یا لستو
تا یہ قصدت بیج گرداں را	مار گشتہ ام سے حواہد
خود ہیں عادتت ست و قضاں را	حواہد دم دور کردار یاران
یہ عم ار مال گوتت یوگان را	مایو گوی تصاریوں جگان
کہ کند یک نظارہ یکجاں را	میکد خاطر م یا یے غرم
تاہ فیند جمال احوال را	دیدہ امید وار سے ماتد
ہیں و داہی کن اس لالچاں را	منتظر مادم ام قدوم ترا
خودیر سے عیب حیراں را	آدای ماں عیب تہر توام
عاقبت ماریا ند او طان را	ہر حریے کہ در جاں می
چوں مداں راہ میت لقتال را	س مگویم کہ حسرت اوروں ماد
تا خود و در چہ گرواں را	ادعیت وروں و ولت یا

مطلع الاول

یار مایع ارم در و سہ رمواں آید	یار این لوی نہیں خوش گشتاں آید
یا جو لیں لوی راک موتہ کجاں آید	یا صالوے سر زلف نگارم آور
کریم خوش ادواتس من ان آید	یا حمالی از دم عیسیٰ نصے لوی است
لورا و در بہ قاق رختاں آید	تمس میں آگہید و دیدہ من خوش
کہ چہ روی مہر در وراں آید	کہا لیں سردار چشم جمال رتوں شد

<p>کہ اداں ہر گز نہ مائے مد کاں آید ای سا آت کہ در دیدہ گریاں آید را مکہ آتس حرا و حقیقہ حیاں آید یادش ادیا و کی ارے مرد سال آید بدولت ملک یہ عمہا می مرا داں آید معاملہ سور دل و دیدہ گریاں آید چشم میں کہ چکوبہ جگر و قساں آید گر چہ عالم طلب از محبت سہراں آید</p>	<p>لطف و مود و مستاد کیے دس گز ما مراد لطف آمد خطاں و روا شاید از انجیات از محبت می بکشد تشکر کردم کہ پس از مدت سی سال ای برادر یہ وہم شرح کہ دوزار قوما چند سرگشته و دیم جو ملک تا آخر آل چہ پی کہ مدارم رحمان و حکم آب ایں ہمہ بہت دیم از کرم حق تو مید</p>
--	--

مطلع التانی بتغییر الروایف

<p>رو کا و نظر بر روح عالم آید ایں ہمہ رنگ جس سر میں راں آید کہ مرا کوی غرض در چم چو گاہ آید لا حرم سیدہ میں کلمہ احساں آید بلو کہ دے متا م نگاہاں آید تا حوا در درگہ تقدیر یہ سراں آید کہ بہ ہر جا و منہ لائق لتاں آید</p>	<p>سکا حرا میں محبت میں ادواں و آید یا تم صحبت اوتا دگرم روزی حید تا لود درم چو گاہ ہوا کوی و لم یو یف کم شدہ چل بار یا ہم بجاں بلبل آسا ہمہ شیتا بلبل و لم گر کجا اب کہ ہی ما و طیں آید لیکن لواق از رسد بار و خرقی چہ غیب</p>
---	---

ولہ فی طرح شیخ حمید الدین

<p>تا کہ آو در لیم سر کو سے اترے حرا لیم از رو دلدار کہ آد و حراے چند آتشفہ کی طرف ہر حوس عبیرے تا مو طر شود آفاق رتو ہر سحرے گر چہ در خاطر او بیت جہاں و خاطرے چند مالہ در مسرتی روح ادلا گری</p>	<p>کہ رد از میں سیدل رجاں حرا در مساکیت کریں حستہ رو بیامی اسے صبا چند روئی گرد گستاں میں رو سحر تا کہ سر کوئی حید الدین لوس آ کہ چوں میں بہکس اردل و مان خدمت او تو دوسری کہ تو الی رسان</p>
---	--

کو یہ دانی کہ حاکم و راقم مانت
 عم بحر ان تو اس دست و جان کو در
 مد و حیتم تو کہ چون حیتم تو یار تو ام
 دوستان منتظر مقدم میوں تو ام
 گر عزیمت کمی ای دوست سکون طمان
 با خیال تو تب و دروہی گویم رات
 ہما لکونی کہ چارعت سرا سیمہ ما
 بر خود دیدہ خود غیر تم کہ در شتم
 اور اسے دل میں رکھیں ہمارے
 میں کہ بر دیدہ خود در شکرم چون ہم
 اور درت حتم عارفی سب پرست

دادہ میں آگے ایں غم لہو اور آند
 گرہ میں لستاسی کہ ہم مادر گری
 یہ تو گو لہر ستہ و دو عالم ساری
 میں ایں می لکسید بسیار دوست
 چہ مبارک لوداں حرم و چہ بیکوہ
 یکم ہر سمت میدہیں در دوسری
 در نام روحات و سرا حصرے
 تارہ میدہ لوح ریاضی تو ہر شمرے
 کماں روح الصافی دیریت ہر میدہ
 کہ میدہ رخ تو دیدہ کہ کتہ لہرے
 درہ لودہ لیرا تو ہر لہرے

وصف کائنات فرماید

مہم لخلق سرور و حق برتر آورد
 بحسب میسی از یحودی خود رشتہ
 قتادہ یاے طلب سرسناط مراد
 ہمارے حمت میں مار کردہ مال طرب
 اس میں تھر حلالم غما بیت ارٹے
 سرمد وصل میں ارطعت حسان را
 ز آسمان قصار روح قدس ہر لہے
 بوستان روان ہر گشتاں حیات
 را ای سدر رتیناں در گم رمواں
 ملک مستطہ داری در گم ہر
 محضر تم حصر و حیات جان احرا

بریریاے سرور ملک در آورد
 در جوی رسد یحودی را آورد
 گرفتہ دست تحس و در آورد
 دوگونہ ہر چہ در و پر یک را آورد
 لے رکندہ غرض برتر آورد
 ملک وصل مثالی مقرر آورد
 حید جام روحی مطہر آورد
 ہر روحے رواں در کوثر آورد
 رتاج طے صد تیر سر آورد
 کہ دوسرا متامل راحت آورد
 در صرح رحام سکندر آورد

محیط خاطر میں چہرہ ماں پر موی	ہزار گوہر انعام رسہ آور دہ
رہیں دم میں ارمیں تار و تار	وجہ وصل میں ارمیں آور آؤر دہ
رسیدہ تہہ ارمیں طبع میں نصا	اور ان یمنع کہ یمنع آور دہ
ہزار رحم میں صاف شمع کو سیدہ	اماں مہر و کشتان یکہ و ساعر آور دہ
حرب کردہ رسدوم جہاں فی صے	و رات دم جہاں دم دیگر آور دہ
سر و اہل معانی مکروہ یک دعوی	ہزار شاہد مہی بحر آور دہ
رسیدہ رسد گھٹے حواہر عرت	ارال حواہ و بے لیں تو گار آور دہ
برای عمر دکان مطلق طرب راہم	معراج سخن روح پرور آور دہ
رہ مرزا عراق آمدہ نوادی ہند	ارال ریاض یمنے را آور دہ
رسد طوطی طبع طرود استاد	نوکشاں سے ایچوت کر آور دہ

بہاریات فرمائید

طرب ہی دل کہ دوبار آمد	ارمیا کو سے رعب یار آمد
ہاں نظارہ کہ گل حال آمد	میں تماشا کہ دوبار آمد
تماشا سے بلع و صوا تنو	کہ میں جسد آشکار آمد
در سب گل حال یار میں	کہ گل ار یار یاد نگار آمد
ارمیا حال کو یار میرس	کہ سحر گاہ اوراں دیار آمد
مرد در یار مانگہ شت لیم	راں گل امتاں شکشا آمد
ماصا مانج میں یریتاں شد	چوں میں ارمیست یقرا آمد
دید چوں مدلیف صفت لیم	لیاوت عمر عمر ار آمد
گل سیواحتہ اشارت کو	میں حوا کہے کہ وقت کار آمد
گل ار تنو قگل حیاں مالید	کہ گل ارو مدماں سیار آمد
ہاں ہو قتاد در گلزار	مانگہ عاشقان رار آمد
گل مگر علوہ می کند در مانع	کہ میں مانگہ ہمدار آمد

در اقصاں میکند گل سحر رک	کتق صا دوش در کنار آمد
گل راقاں اگر کید عجب	کر تماشای یسار آمد
گل در اقصاں را بر سر او	صد هزاراں گهر ستار آمد
عجیب از سد در رفتن آواز	راں گرفتار در خم خار آمد
شایخ کر عجب دیده در جوت	میرسد تن که مایه دار آمد
یست آرا ده مگر موس	که نه در س کار دیار آمد
لا لہ را دل سوختد بر کس	که نصیحت رے خار آمد
امر مگر یقین بر گل اپنی آنگه	ار ہوا ر حش عمار آمد
شد ر یاری حد ایستہ مگر	کہ چین وقت سو گوار آمد
حائمہ سوگ رعتہ مدیدہ	راں مگر لالہ دل نگار آمد
حوش ہاریت لیک آئین را	کتق لب یار میکسار آمد
ہاں عراقی تو لبیم ہاں	کر صابونے رلف یار آمد

وصف کعبہ معلیٰ

جہد اصغرہ منت شمال	کہ بود آسائش شب تعال
مجلس نور و عاودہ گاہ سرور	رومہ الس و مار گاہ وصال
بیت محمودہ مقرر ترغیب	تقعہ رفیع اور سہ حلال
عرش حوتتر از ریاض شبت	شرقت حوتتر از شکوہ کمال
ریں گرفتہ ہما ملاح قدس	یامہ راں بہت پر حال
ریں ساقین نے ہایت او	سد تہ الممتقی ہو رہاں
بر سر حواں عالم آرائش	آور پیش طلیل خلق حیاں
آفتاب دعای صفہ او	ایمیں اور وصمت کتب وصال
درد ہای ہوا می سرقہ او	سر سر نور آفتاب مثال
سایہ درو ہای در گہ او	ہر جہ یا پناہ راں راجع ال

حالم گیتی ما مستقال
آفتابی کائنات طلال
مستقل بر لغوتش حال حال
مردود را رنده کرده اند حال
میرد در هوا سبزه اید حال
سرورش چرخ میرد بهیل
بیتج بیاض جسم نیم تنال
بسیج تردا من حراش رطل
ار یه عقل و العقول قفال
مار می میان بیه کمال
و میرد سعادت و اقبال
دلی را داده عام مال مال
ار می وصل و بجزر وصال

هر یک از دره های لطف
هر یک از تاج کس سعادت
صفت سلوک ز کعبیتش
نعمت ریاض حال محبتش
تا لیم بود کس بادت و لم
با میرد در تن حقیقه ملک
در هوا سبزه و رسا و سود
در ریاض بیتت به آورد
نام آن راه می یارم گشت
خود تو از پیش چشم خود در میر
حیثیت را در دل آن فایه
سرب عشق سر کشید سرور
یون عارفی همه حال مست

الضال

خود تر از روی دلزل کمال
حلق از ذوق ادبیم وصال
مشقین لوت التل صف لعال
حالم گیتی مست اما استقلال
مستحق نور کائنات طلال
سر سرور و امتثال
مستقل بر لیم حال و حال
آفرینش طبعی و خلق خیال
دو جهان را همیشه رنگ لوال

خدا صفت ای کمال
بیز از لطف او ریاض شت
بهشت طایم آستانه او
هر یک از جام قند لوریش
هر یک از طاق بیت معمورش
سایه این سرای حال امرا
حوال این مجلس جهان آدا
ز در میس دیں سرای سرور
در بر حوال این حیرت لور

نعمات مدد می یار و التماس
 نعمات ریاض تلاش
 درد درون ریاض او سود
 صورت سایه در خالتس
 مستی موج آن حیوان
 تامل ای صبیح مدید ملک
 در ریاض لقتس این حاکم
 عقل اگر چه رحمت بر دست
 خود تو از پیش چشم خود حیر
 حیاتش را در دوی کجاست
 مطلب آمار کرده بار طرب

استقام را محرک آمال
 مرده زنده کند در چرخ حال
 هیچ تردا می حرکت رلال
 هر چه می درین جهان چرخ
 هر چه یابی زمان را آن حال
 میرد در سوز او بر دال
 لقتس سبب آن کارگاه حال
 هم باید در دوی حاکم
 تامل ای صبیح مدید حال
 سر بر دست ساد و اقبال
 ساقی آورده جام مال

العیاله

دوست ما امید و یاد دم
 من هم از روی ادب یابی
 یادش زمر که فرو گفتم
 گفتم ارجه تو سیر یار دم
 رسم سگ حواری چه دم
 رنجه ما و گفت در گوشتیم
 سپارم ملک یگانه تو دم
 که چنان حامی در شمار آیدم
 خود تو از کار خطه تو قسم
 که گدازد مرا صد رشت

کرد یار رستی یا دم
 نصیب ما سیم کتای دم
 نگفت ادبیا که داوم
 حریف ده زنت آنا دم
 لے محال مگر او تنادوم
 خود گریتم که در ره افتادوم
 رسم خود کو حواسی نهادوم
 من یکے گوئی که وہ اماندم
 سرور او بحد مت استادوم
 که کند در سیر لقی آر تادوم

گسٹم اے اودماہ کم بیاسے تے نکایوے تو دریاں حشر ہتے تہ ام کارہ لطف اے میخالس یا فے ماوالعاس تو شعادہ طلق	کہ من ارماود دھریا دم ییک ایستہ افرستادم عیادت کہ دھریا دم تارسد اودم تو اودم تا لقیں میرد بے آدم
---	---

انی ہنیت عماد الدین کوید

راجت حان من عماد الدین ورکتی محنتے یو دی امور ہیچو ماہی را تاں لٹا یا ہماہ پست آں ہمہ خود کو حاطرے دوستات نکایست میرے سار بہرستہ دلال	یو دی امور بہرکت ہستی یاہ اورست لریج وارتی یاو ماہی قتادہ درستی ار قلع ہای عشق سرمستے تا تو درجہ نشاد مستی میرد سگر کہ ملد زخمتی
--	---

الضالہ

مرد عربز قرہ العیس کیر بیدیر یادگار ایں لمحہ من میخواست پدر کہ مالومات ہمہ	ماوایت حدادیر ہما احوال صیر حق کس قطرے در دو یار کیر اماہ کواں کو چیں رقتیر
--	---

الضالہ

لطعہ گھت مرادوتی کرای زراق دجال یار مدیدہ سراقی راہ حساس تے گھت اریں گورہ غمتش تسو تو گیر خود کہ دوست ہیج دوست مرا جال چہرہ حواں مدیدہ چشم ہیج گر تم ایں ہمہ طلمات دررقی طلیست	یہا بہتہ حکایت کی ر در و عدلی تاں حقی مدیدہ چہ لافی ارتفاق حواں من ریر صدق سیر یاد لفاق ہیج دوستیم درجاں بدل مساق گو تیں تا تسیم خطاب درہیاق مراہ نس کہ بید او قتادہ ام رعان
---	---

<p>در شاد دریای وصل و ہر رواں کرد جوئے بحرِ دل روانی لعلِ رواں کس او دل ما تو اہم ہما مایہ جو رعم ام از فضل ریویست اگر دیدی استارِ جانِ یزید اگر میسے مادرِ وصل را چہ بر وصل مدگوہ را قر شاد بحرے کہ عواص طبع در ال بحر گوشت عواص کوکتی دولتِ مانند مرا مسلم شد آن بحر آبی را جاں ہر دائم آماد ماد</p>	<p>ولہ</p>	<p>مدیں شک لب بحری از شکر کہ دار جمعی را آب کو تر اتر مرد آروے لیم ہر در شاد ہر دل میں شکر یار است یام لقیبہ در حیرت جیواں کشتی مگر گیتی سیا در دروہ یسر سران تند آمد رجاں ہر مرد ریا رست گردن گد چہ بہ دامکہ با تم اردی در ہیتم سادانی اندر خط تناسلی بحرست دہامی ہر ازاں معدن وصل و کان ہر</p>
--	------------	--

البتالہ

<p>یا لیم خوش ہار و ریہ یا حسد کما دلوی مان آورد کاں جہ شادی و نشاط و دن ہیں کہ گڑا ہار و ان گشت دل میں از طرب تان مکت دست در گردن نشاط آورد کعبہ یال وری خوش لمی در راحت سراے گھتم سد حرج دلا و رشتہ صفت</p>	<p>یا صبا ما کہ تشار و ریہ یا سہ زلف یار در صید در سر شک مسراست پد ی ہاں کہ صبح سناو تم مدید مانگے رہہ مراد رسید پاسے در دامن سر در کتید دل مار از لطف مان بختید سعد دیم بدست داد کلید کہ جو قوس کس بچہ مدید</p>
---	--

<p> اول اور اعلیٰ اربلی رملک آیتن زہد متاند پیش چشم میر جوں میتس سکھاں گوہر گراں مایہ دل میں کجاں جواں منی وید ناجیتیدہ حیران ست تہم عاطرم جوں بدست گوہر صل خواست رہنم اوتار کد گفت حال را تبار مایہ کرد حال مکروم تار مسمد ورم وال دعا آچھاں نہاں گفتم </p>	<p> رہے صویاں قدس گریہ دل اور رخت از جہان مدید در جہاں ہر چہہ مایہ پدید وہیں بسد گراں سحرید معتش رہم جہاں مگرید سکہ اور لعلی آب لعلیہ ہم اراں لطم گوہری دروید آہن گھر لیک قتل نہ لیدید را آل عقد حوسں ہر مہ واید را مکہ جان ہم ہاں کی لید اکھد سہی حق کے لید </p>
--	---

استعار العری

سحائل میں احتجب عن الالصار لبطوات الکمال و اقرب من الالصار لسمات
الکمال تصور ما ملکتہ و الکمال فی الایاد و الال عالم البیث التہادۃ للکمال لسمات
علی ما نظر الیہ و الیہ حصرہ لیس الحکمتہ و الیہ صانع الیم (توقہ عظمتہ میں مراہی الکمال لصر
الروح الاحرار یسمیہم الاقوال و غیر اللغاس الالہیہ لیس لعم الاصال ریں الحما یا
ما لوار الالہ اول لیس کہ فیما بالعد و الاصال ما مع القوم سگری و تسمو ارواح الال
ستہ مدین لسمات المرید من روح التہ الکمال قولہ حیت قال نعم من متطرا لقصا

<p> الاحال بحسب یمین من عقیہ لعلی من توحد ما لکمال ہو الفرد لقد لما رسد ار حاصل الالہ لعلو المرآتہ علم یحضر محمد و دملک </p>	<p> التوحید روح الکمال لقدس میں توحد و اکمال لہ الملک العظیم الالہ ال قوات کمالہ مد لکمال و لم یحضر موجودہ سال </p>
--	---

ولم یبرئ منه لقیہ یزید فسر
 ولا تکل صیغ تدرتہ لو او
 رمی من مضاعج کل تے
 تحلی للعبوب بالمرات ملوراً
 تحلی للعبوب لما لا یلما
 لاس الفس من داک التحی
 وعدہ ظہورہ لم یقی تے
 یرایہ سورہ اصحاب حق
 کل اسم لہ وصف قدیم
 قنایہ لیس یوہ فی مکاں
 توحد ال آخہ کل تے
 علیم لعمالم الہ داعی
 ہوا مقسود فی الاحوال طوراً
 ہوا الحی الدے اے لود
 کسبہم نکاس الحب مرما
 ساک قلبہم یلیف حس
 ملتم بد کراشد حار
 دماحی اہلہ مرید معی
 ملو اوحی الصلے من تادمہم
 داتاہ الکتاب ہدی و نوراً
 محل الامیار و حتم رسل
 لہ قدم تحلی السدس سیراً
 فحان الذی اسرے فیہم

ولم یلحقہ تمشیل الخلال
 تواجد قدر وحدہ حوال
 لہ الخ امہ موئے مو ال
 علور بالصفات والفعال
 مدلی بالقلوب اولی الدوال
 وطار العقل من دال الحال
 دہل یقی مع التسلہ بال
 ویسہ وہ ار نام حال
 ملاحظہ اہل الخلال
 ولم یوحد مکاں مہ مال
 ملائعہ التقرب والفعال
 رمی فی الحال مال بالکمال
 سوا المجد فی کل الفعال
 قلوب الدار میں دوار و ال
 ما یسمو ما یسیا لا تسال
 ما سواہ یتہ من جمال
 و حتم شور و قد حال
 و روحہم یلیف بالفعال
 واعطار السوۃ بالکمال
 عایدہ آیات حوال
 میح للاداحہ والوال
 لہ ہم یطیر اے المال
 من الاقنۃ الی حرم الحال

<p>و محله تانار اتحای سلام الله والسلوة تری</p>	<p>کچله ماوازا محال سطحیر الوری عذال</p>
<p>ایضا له</p>	
<p>روا معری کحاس الطرب ساقیا قلیط لغتور الطرب صاریا کلا اعاقة من دجید و من طرب قد امیحا تقرب من حلق لما حطائش لشر الومل لاح لما حقلت للنفس والساقی معاتنا ولم یتریب المدام و من وکلمها واد بالصدی یلمت لیرترب مدام الاحاب لما اداسکر تا حطرب بالکون من طرب لما ار یوی من کمار الدومل عطشا رأیت من دسط سحار التوت معا</p>	<p>و عکس طلقة فی الکاس لا یسا و لعط هقون اللطف راقیا ما دام محسره بالخط ساقیا و اصبح القوم صرخی من تراقیا روا و مله رده رده ساقیا باوچ قد لعت روح تراقیا ر حیق مشد بدت سواقیا و روح ترع من راح تلاقیا و الروح روح و محسره تراقیا مصار علی العلی اولی تراقیا و عام فی الحج الالاتواق باقیسا حقلت من جود اقال عراقیا</p>
<p>ایضا له</p>	
<p>ما من انا راجیا المجد و الجیا الطرا لے مالی سطره سک جیا ما من ریتک من الریحی الیه یا و من احاک متلی الی الیم الریا</p>	<p>لمعت یک عرا ما و لمعت ایسا و قد یوسف رباب لوری نکاش جیا میک الحلاقه لاحت مل الجال ریا ما من مک اوصی نذ اکل و مت جیا</p>
<p>ایضا</p>	
<p>یا من محتی علیک السلام میستی ان دراک کل جوتی</p>	<p>حلال توتی الیک من الیوم و علی العمر من لفاک جیام</p>

عہ علی میں یوت یک عراما	یومال فی الوصال ح ام
یا من القوم فی ہواک حسلا	دعہ المدام کیف یلام
ات سولے دیتی دمرادے	لیسے سوک قنا دام

ایصال

لقد ملأ لڑاں میں عادی	فماں الراح میں ہی الوادی
د ملکی تھی لیس ماتے	د روح مہتے د ارج حادی
علم اتے کوسن البحر تری	اما القرب صدک میں نقادہ
د مال القلب میں داد کیا	فہو یلام کل دادے
د ہسک یسہم ترک میں تعید	حشم الروح الک دا آکا
حیاتی اترا تک مایامی	د موتی میں مراقب مامراتی
د مایتی الوتاة ایک	تلاقیہ وقت قول الاقاد
فقدت ایک الاکالی مہتی	د حک مرکب دالتوق داوتا
ادامل الریتی ماست می	دوں طالی اللریج مات آد
بیک کوگی دالیک تسہی	د یک تو ملی دیک اقد آد

ایصال

الایام السانی لعدم لمرقت	د یک سلامن و مال السلف
قد تنک کم استی کوسن مایم	اتما مان ال اتی کوسن قالی
ہدایت الومی دمی ولس مہتی	دو البحر میں لیس ما الروح تہک
د امی میں الخوان السد مرج	د امی میں الاسما دالسد تہک
یا رقی محمد الومی کل لیلة	د یقہ دار الاسا دالتاسا
فلم یبرن الا معار ما ترک	دلم یجرق الا معار التہک
ملاخی س لوشے مار مستی	د لاس و موسی مار مستی
د کیف یردکم الہم دلیس	دالی یکون العسر والوصل مستی

اتول بیسے کلمہ خیر ماح	سلیم مسایا مالمی لیس کسم
سحر کہ مسحری میں وکر میں قد فقتہ	مالک میں صد اخصیب المولک
وہ اسی لم یصف اخصیب عیتہ	وہ طالب لوہا عیتہ العراف

الضالہ

اہل ہلی عیس الطلام	وہل یصو القواد المستام
دس کہ انجیب بلو رن	اما الصیلح وعلکم اتسام
لیا لی اللہ لم ربکی لیسا	وتسمہ میں مساکم وعلسلام
یصیے میں وعلکم قرآتے	وہن قلی رما رنی العام
یسیم العرب یچے قلب حیری	مصدق وریا قلی سهام
صلو ال ستیم او ستیم صد	عامکام ربہ الامام
ٹا بے غیر تقاکم مرادے	وہا قلب عیدکم مرام
مے عمرے وائلے الیکم	شہاد لایرول ما استقام
ححرک یا کم احلال قلی	الیں بحسکم مہ مدام
اداماں احلاسی دیوسی	لما دایس یبکی عین العام
یلوم العا ولات علی ہواکم	دان یح سع ساکاں الایام
ادو وکرت قراد اموتجا	رما سیاساں کل لایام
رس بعد العا در بعد مامی	بر سے ہل مے الیکم انعام
شرجا لکم مے نوم روسے	مطو مے لوطیعکم الدوام
مقل الیں کست الموتجا	مے الال قد طارم انعام
اکا بد صدکم و اموت تنوفا	حذا استبح حالی و السلام

الضالہ

الاقم و انقسم یوم التلاقی	و در ما ناکاس و ارقی مالتی
بدہ جامی و لیکن توبہ من	حلاصم وہ اریں زہد لغاتی

شعنتہ ادا انکرت ہما ار ان مادہ کو اول دلوئی آید واں لم تنی سے الدیاجما مرامادہ مدہ لومی خود مدہ الانقی کوں ابو صل یوما لوملت حاد کس چاکم کریں متں	فلا احمو الی یوم دلتانی مدہ مابہ گر گرہست ماسے تہ ارک مالرجق من الحلاقی کہ اروسے تو سرستیم ساتی الی کم کاس ہجران ساتی مدہ اروطقت ہجران عراقی
--	---

ایضالہ

فاسے لم اطاسع الطباقی یر جسہ بیدہ و حال شہم علی اسے المعالج والمعالی نہ اربہتم بیتیم بہت حامی وانی کم اصرح ماتخادی مگواؤں من ادیم لیک میداں دکیف بیہیں فی اتساو بجر مکن ماتس این سن ماہیحو علاج	ولم اصعد علی سلع المراتی جو کو دم ماسیجاہم دتاتی مطایا الحمد ارحے کالکراتی ورک ایں رداق ست طاتی دلکس این قلت اکوں ماتی کہ اورا خود ماتحت طاتی قطرات حیرین من التواتی سیا ویرد اودارت عراقی
--	---

ایضالہ

لقد ماح الریح و دار ساتی صا لوی عراق آورد کوی الایا حد العجات ارض ودیا رور کار حق کہ بگت بکیت الا ان مسح یا لیا یا رور رور کار ما موافق اورا ایہا الساقی ارحی	ومت لیم روعات العراقی کہ حق گشت اریم او عراقی حوی المتاق لقی استباقی مدیم بخت لود و مار ساتی الاتی من رولیا مالالاتی حد اگستہ ریاراں دتاتی ودار العلیہ من الم افتراتی
---	---

دلم را ستاد کس ساقی که کند آشت و علی ایطه ایطه مار پیته	حدائی مرس از غم هیچ ساقی معلیمی مں هو اکم فی اوقاتی
مده جامی که اندر دی - مسم	حمال دوستان ہم و تاقی
مرغت مں تفرق کل یوم	دامرت الدوح مں الماتی
مال ایدل ردردو غم که پیته	گر قنار غم و درد مں دانی
الا اهل العراق کس تلک	ایکم و کس مں استیاتی
عراقی حوتس هو رار بکری	که در بندوستان ارجعتی

ایضاً

الا قطل سال جندی مالو صا لو سلم دست گیر ای دست آجر	و مالی الصخر واک الی محالی
ایصیت مں العراقی طاقی تلک	سیریا سے ہجر مں جید مالی
چہ حوتس است که میم بیتل زر مرگ	و یستاق العواد الی الوالی
فراقک لایعار قس رمانا	تستہ ما تو یکدم حامی مالی
و لادران محو مادر و حوس	غمالی الحی - مولالی مالی
رمانا کسیت لا ارضی لوصل	بجای وصل ہجر است مالی
یدل رد یک ارچہ و دی آتیم	محضرت اکال ارضی الی مالی
اما قری مالی لیت الحری	دلم رایو ہیتم و حبالی
ولا امیدوار وصل می تبنا	مال مں الوی طول الی مالی
احس الیک والیات بحری	رد و بخت آخر حید مالی
عراقی تا سحر می حوکی تو	کما حس التمال الی الزوالی
	یقین پیدا کن کہ درد مالی

ترجیبات

کوس تلار لات بمبدام	ام تموسن قبلت تمام
ار صانی می و لطات عام	در ہم آیت و گام عام

<p>همه حاست و عیت گونی می تا بهوار رنگ قباب گشت ر در دست بلغم آستی کرد گر رانی آریس چه در دست سب یاں حیات در عالم انکشاف محاب علم یقین در تدبیر یاں تر آتش حام گیتی تمام را طلب</p>	<p>ما دامت و عیت گونی عالم رحمت سر دشت اریا طلام کار عالم اراں گشت لطام یا کد ام است حام و ماده کد ام چون می و جام هم کس توید ام چون شب در روز ص کس حمله آمار کار تا احام تا به عیسی بچشم عقل تمام</p>
---	--

که همه اوست هر چه هست یقین
حال و جانان و لبر و دل و دین

<p>آفتاب رخ تو پیدا است دام کردار حال تو لطری ماریت لسته ارادت تکرے شیمی بر ریش یکبیده سحر بر هوا خد بچاری در دریا عیرتس غیر در جاں گدازت ست آفتاد از وصل ما حام گیتی تمام را تا نا کون مرا بود جسم</p>	<p>عالم اندر یقین بودید حسن رویت مدید و دید دوق آل چون بیات گویا له دی حوریت دید و در دشت مار چون جمع گشت دریاست لاحرم عین حمله استیاست هم اراں روی لوگو یاست که تا هر چه بودید است بر من امر و آتش کار است</p>
---	---

که همه اوست هر چه هست یقین
حال و جانان و لبر و دل و دین

<p>ما جین تته در لال لال عرق آیم دآں میجویم</p>	<p>همه عالم گشته مال مال در وصالیم و بحر وصال</p>
---	---

اقاب اندوژ حانه و ما گنج در شستین و بیگریم چند گویم حیره گرد جان مده ای ساقی ارگست جان آفتابے نردوی خودمای تا اند ما ارل تهریں گردو ورحیں حال شاید ارگویم	در بدر میریم و تره تنال گرد هر در سر یک متقال چند ماتیم ایرطس و جیال گر هاد خودم گرت ملال تا جو سایه روح آورم بر دل وی و فردای ماتودیه حال گر چه باشد سر و عقل بحال
---	---

که همه دوست هر چه هست یقین
ماں و حاماں و دلبر و دل و دین

ای تیور و درویش جان ش بحدیت تو کام دل تیریں شد سور جمال رویش تو آفتاب رخ جان گرت ریدار عالم ار تو روش شد سے نماید دروے هر دره کے تو ان کرد و رحم لغت ای ولی تیرو گرگست ترا ادر آئینه جان سگر	برجت چشم عاشقانی رویش کمال تو چشم جان رویش عالم تیره ناگهان رویش میگردد دم دم جان رویش کر یقین میتود گمان رویش آفتاب رخت عیان رویش حالتیں راز و دهرمان رویش سهر تو حید اریں میان رویش حمانه عیبه ہمیں زمان رویش
--	---

که همه دوست هر چه هست یقین
جان جهانان و دلبر و دل و دین

مطرب عشق سنے وار و سار بر نفس نمٹے دگر سار همه عالم صدای نعمه دوست	ما شقے کو کہ لستو جو آواز هر دماں رختہ کند آغار که متبند آهیمیں صد آوار
--	---

ر ر او ار جان رسن اقام سیر او ار رماں ہر درہ چہ حدیت مت در جان کشید خود من گفت خود تپیدار خود عشق تا ملائیت رنگ آید تا مدام آورد دل محمود تا مدام از کس ست سخن	خود و خدا کے لگا ہوا دار تم تو تلو کہ میں یم غار سمن سدا میں کس یر دوار کردم ایک رت میں ایجاو کہ حقیقت کد رنگ مہار بطر ار دستا بہ رلیہ ایار عشق میگو بہ میں جس رلیار
--	--

کہ ہمہ اوست ہر چہ بہت یقین
حال و جامان و دلبر و دل دین

عشق ناگاہ سر کشید علم بقراری عشق تور آئگر در ہر آمیہ حس دیگرگون کہ بہر آید نہ کسوت خوا گاہ حرم کد دل میگیں گر کد عالمی خراب چہ ناک می نماید کہ بہت نیست ہما گر بخوائے تو این خط موہوم مسی حرف کوں روش تند	تا ہم بر ترید و خود و دم ترو توری فلک و سد سالم می نماید جمال او ہر دم کہ در آید صورت آدم گاہ میگیں کد دل حرم مہر را ار ہلاک یک تبسم حر حلی در بیاں نور و ظلم تسا می حدوت رار قدم تا ندانی لقا در حلیت تو ہم
---	--

کہ ہمہ اوست ہر چہ بہت یقین
حال و جامان و دلبر و دل دین

ای رخت آفتاب عالم تاب در بیا یکشتم تو دو جان میش ازین فی حیت بخور جان	در مصای تو کائنات سرا کی کشیم تو اندر آید جان سایہ در دم سرا می حرا
---	---

استخوان لعلت تو میات هر چون سایه ارمیان زرد اول دآمر است در بهر حال گر صد ست از بهر حمله کیفیت رسد حلا سداب رایحه لبت آب چون رنگ لوی گل گیر سرای فصیح هر دره	سایه از نور مهر بافت حساب ما چه بایتم در میان دریاب ظاهر و باطن اوست در بهر حال در میان سحر یک به چنان مار چون حل شود چه گوید آب لاحم نام او سبک گلاب میکند عشق لطفه لعل چنان
--	---

که همه اوست هر چه هست لقیس
جان و جانان و دل و دل درین

رقی ما ناں محکم جان دیدن خوش بود و در صفای جانش خود را بیند خوش متوال دید روی او به خوش ستاد لوی او هم بد و تو او درین در جم رقص او به خوش ماتد خود که هم که در صفای خرق میتوان ایچه هستش لود و لود امد آئینه جهان مار س	خوش بود و خاصه ناگهان دیدن آتشکارا همه یسان دیدن عسل رخسار او عیان دیدن خاصه رخساره چنان دیدن روی او هم بدان توان دیدن دل گم گشته ناگهان دیدن متوالی همه همان دیدن در ج او گمان یگان دیدن میتوانی محکم جان دیدن
--	---

که همه اوست هر چه هست لقیس
جان و جانان و دل و دل درین

یارب آن لعل تکریم چه خوش است مالست دوق چرخش چه مگوست در خطا عسری او خندان	یارب آن روی مادرش چه خوش است مارش حس بهترین چه خوش است حسن لعل و شکرش چه خوش است
---	--

در رس ماورت سے کہید	یوسف دن لستیں یہ حوت ست
حمر طماں کشیم حان سگر	حد میاں گماں یقیں یہ حوت ست
میں رس گتہ نامک او حاتم	حق مایا زنجیس یہ حوت ست
آنکہ اندر حسان نئے گنجد	در میاں دل حریں یہ حوت ست
نامتاء ر استمان دتیں	حان ماتق در استیں یہ حوت ست
در حسان غیر اوئے سیم	الم امر در مہر میں یہ حوت ست

کہ ہمہ اوست ہر چہ بہت لیں
حال و جاماں و دل و دل و دل

پ لی را کہ حق نبوارو	ماں او طوہ گاہ خود سارو
دل اورار عجم کمان آرد	تس اورار عقبہ نگا ارد
مخو حوت آسچاں کہ متعل	کہ محسوق ہم یہ سردارد
خود کہد حاتم عالی از اغیار	دائیکے عشق ما خود آمار
حس خود را سچ بسیار آید	رومی خود را کس نظر ارد
ربک خویش کو سہا متعرو	مارج خویش عشق می مارو
خود دیوں را ہمہ سر و گرد	ماگماں ارد دروں روں تارو
ما عراقی کر شمشہ مکد	دل اورا مطلب سوارو
نامستی ز خویش رس رود	کچان ایں جس در امد ارد

کہ ہمہ اوست ہر چہ بہت لیں
حال و جاماں و دل و دل و دل

ایضا لہ

در جام جان نامی اول	شد عشق ہمہ حسان مثل
حام ارے عشق پر رآمد	گتت ہیں سمہ تکھا مثل
ہر درہ اریں لغتیں آسکال	سو دہرہ حسان معصل

<p> یک خرعه و صد ہزار سال بگی۔ بواریں قیود مشکل کاین نقش و نگاریت الا درت ز دوم چہ یازی معلوم کی کہ اوست مرچو حوانی کہ سور این حقیقت مور راہ ستر احماء ابدار ار عمرہ یم مست ساقی ستار تقدیمی و نچر شو س ہم پد حیم مست ساقی </p>	<p> یک قطرہ و صد ہزار سال نامشکل تو ہمہ شود حل نقش و دوین محیم اعل رحا و لقت س اول ماقی جہہ نقش با محیل چون گشت صغات تو سال کاسحا شود این غرض قتل گر تو اسے وحہ اجل ار ہر چہ فعل ست و عمل میکن نظری و دایت اصل </p>
--	--

می بین روح حاضر ای ساقی
در جام جہاں کامی ساقی

<p> عشق ست کہ ہم تن شہم جام آن جام چاں نامی اول داں عمرہ یم مست ساقی این جام کہ ساقی اول داد راں آب دید شد حابلے آغار جہاں میں چہ چیرت ہر چہ بار ایچہ گشت پیدا آرزو کہ رہے سرت طبیعت و آنکس کہ ہو در درجارت خرم دل آنکہ ارباب یار ای حیرانہ ستر اس سبقتی </p>	<p> مستق ست می مرلیب آسام کسی بود ارمغانی این جام نوتند ہم اریں می علم ایام گشت اتیمیات در حال عام شد ہر وہ ہزار سالش نام بگر کہ جہ ماتحت سر ایام ہی چیر بود یکام و ماکام فی نے لیتے بگرد آرام ہم مست شود وے نایام سال بے ناب میکند و ام نہاہ رول نہ وجود ام </p>
---	---

در صومعه خید و یک بود در سیکده ویر و ده کی خید می نوش کاود و دست یاده	بختیم و بهور کار با حسام ستین تو تو دست مع تانام پس هم مدو حیتیم کن کلام
---	--

همی میس برج هاں قزای ساقی
در جام حسان سانی ساقی

میش ایدم و تو تو سالم ار عشق لهور تنق و در خواست مراد است حسان حاکمیت مرکب توشت نام و تیه نام در هزاره او و خود مد ترخ موت و کوا و باز یوشید ای طالب اسم اعظم اس نام میلح حسان کتاه دست آرد ایون مد طلسم را کتودنی نیی که همه تو نمضا است در بگم نام و ملک خود گیر پس کتاییم ساگردان در	در کتاب کس و کتاب مسم الهار حروف اسم اعظم رو و در پس دیوت و درم عاشی که طلسم اوست عالم در نقطه است حرف مدغم ار دیده هر که نیست محرم خواه که ترا شود مسلم کتا در این طلسم محکم می که توئی خود هم اعظم معه میج و اسم معصم میر و میسکده و مادوم کتای و حیتیم شاد و درم
--	--

همی میس برج هاں قزای ساقی
در جام حسان سانی ساقی

میش ایدم و خود اعیاں سلطان برای عشق فرود یعنی که کسده حقیقت او واحداست در این تفاوت کم	در سلطنت تنو و اعیاں یا کت سراسه مار اعیاں در دار وجودیت و یار کر میره عین مدنه آثار
---	---

ایجاد طهوریات ماحیات
برستی و وقتین یکبار
باقی بچگی محال میسر
و هم بایست غیبتی دیگر مار
این بود و مستند ما هم اقرار
چون بود و بایست همه کار
تمام حدت او نبودید پیدار
چه بایست از ظهور بسیار
و حدت بود و آبی و بی ماطور
کثرت چنانچه حدت او کار
این است طرق اول آوار

لیکن چو غیب کرد اشارت
چند ایکه همه گواہ گشتند
و دیدند عیان که اوست موعظ
گشتند همه گواہ و رقیب
ایست تهادت او و اولو علم
این بود و بایست همه طلق
بکثرت نصی برای آبی بود
چون ظاهر شد که هر کی نیست
گر در طبع تو کثرت آید
چون سبکتر و جمع دیدی
فی الحکله عیسر دیده و در

همی میں سج حان و رای ساقی
در جام حسان مانی ساقی

بر مرثیایم گدر کرد
هر کیم عیدم کر پی سپر کرد
چون در دل تک مالط کرد
آنکه چو طبعه نسام و در کرد
را بجا حدت حیان سعد کرد
دلا داشت کماش خود در کرد
ایمان مار لسا حسن محقر کرد
سپیدار و بر هر سرای خود کرد
المان شد و نام خود لشر کرد
طاهر شد و بخت دگر کرد

شوق از سر کردی خود سحر کرد
صحرا می و خود گشت در حال
هیچ سیتان صورت خود
بجایات نامت خود آسمان
خود آن سر کوی پد که اول
حان راه بایست خود آسمان
در حال پرستیده نار خود را
این مار چو آفتاب تابان
اول چو بخود نمود خود را
فی الحکله کینم سد اعیان

تیسرے سو رکھا تو اند تلیب لہو را د و دلوال	دریعت کمال ادا تر کرد اظہار کمال سیتہ کرد
ای دید و تویر دیدہ کن مارا چو بختیتن خبر کرد	

می میں روح ماں مرا می ساقی
در جام حسان مای ساقی

عشق اریں یردہ رزم یتیں ہوج حویس خدہ رزم	کر دم چو نگاہ روی من بود آن لحظہ کہ او جبال سمود
خود را گسار درکتیدم و ادم چہ یوسہ رب خود	اگر گاہ کہ او کسار یکشود آدم کہ لبم ہا لستس مے سود
لودیم یکے دوسے مودیم چوں سایہ آفتاب یوت	تا بود شدہ آن نمود و رلود از علمت بود خود را سود
چون سوختہ شد تمام سیرم گو مید کہ متق را بپوشاں	بیا اتودار یں پس دود خو رستید گل تپاید ابدود
آنکس کہ ریاں چوین حفا سرداہ کہ دوت سوتس قبت	یہدس و تو مدار دستن سود یو و لستل شمع مستود
ریں حالی اگر کہ عجب نامہ چہ اگر دلای مالی	تصور میں ارتوالی و شتود آہنگ شرا سحانہ کس رود
می باتن حرات و حرانات	در تنوالی کسیم مقصود

می میں روح ماں مرا می ساقی
در جام حسان مای ساقی

یار بیت مراد را سے یردہ رہداشت درج لغات گھتا	الوار خست سراسے یردہ
سر جہ ارد و جوان ترا خوش آید	می میں روح میں کیا می یردہ
	آں میں استم و امی یردہ

<p>استیاجہ نقشبای یرده چول و شش سود لوی ای یرده ریت خود اقصای یرده ہرگز نکند عطا سے یرده مارا سود و واسے یرده یہیں درست حامی یرده دیدہ سود سرای یرده ورہ منم استہا سے یرده در دیدہ خود کتا سے یرده</p>	<p>حسام چہ یرد و منظور در یردہ چوس جس سرزم ایں یردہ سراز تو بہ اگر فی لی کر میاں ماجہ الی تو مار و واسے کیر یائے جاسی تو بہتہ در دل ہتا س مروت و دیدہ حسام گسر عیت یردہ خود عیت تو ہم نہ سرای یردہ خیر</p>
--	--

سے میں سوج حال وای ساقی
در عیام حساں نامی ساقی

<p>کشتی چہ تر رہ کوی اقبال کردی مٹہ سال کتبہ احوال کہ سحر رسد ملک لکھن یرم از گرت دس بد مال آور چکستہ تہ پر لہ بچکال یہاں مار کند بہ ہم یر و مال کہا نہ سرج خوب لفظہ حال کثرت عدم محال و در حال گندہ رحدیت یار و ہمال حاک در او نہ دیدہ چمال ار آئیم معلوم و امثال آئی سراز کر گشتہ اندمال</p>	<p>آں مریع کہ مار یں یر و مال لودی شبہ و در و ترنگا یوی حافی ہر سید او سیکدم و راقی مرا تا حق زوری ما کھا و عفا سے اندر آمد اور چہ محفل کہ ہر دو عالم در قصہ او جیاں نماید خالیت جہاں تسکارہ قدرت ایں حال ترا جو گشت رہی گرد نہ کوی حال میگرو تا کشف شود ترا حقیقت طاہر گرد و ترا نہ تعیل</p>
--	---

می میں برج مان مرا می ساقی
در عام جان مانے ساقی

الصال

در آئینہ جیساں تمناید
ہر لفظہ اریو میاں پاید
بہر ترم تور ایگان تمناید
لیکن بطنہ چاں پاید
نہید دائرہ ہر مان پاید
تا دائرہ رواں پاید

ہم ملایہ ہر وہم جیساں پاید
در صورت این ویاں پاید
ساکن یکے مکان پاید
در کسوت ماضی پاید
ہر چہ ترا گمان پاید
کاں نور وای جان پاید
اں کرمی تو حق عیاں پاید

حقیقہ اریو برج عیاں پاید
یک دائرہ دویں کس ہار
نہیں آئینہ حیرت حقیقت
ایں دائرہ عشق لفظہ است
ایں لفظہ سرعت بحر ک
یک لفظہ آتین بگرداں

ایں لفظہ تو تہاوت عیب
ہر خطہ تو جمال مطلق
اں سرعت دور لفظہ دائم
ہر خطہ تو کمال ہستی
اں لفظہ میاں کم چہ حیرت
اں لفظہ ہاں کمال ورت
اں نور دل پیمبر است

اں محبت محیط سیکرہ
اں نور ایلیط حب وادار

واں نور کہ طل اوست اسما
ار تاپ سماں اوست ییدا
مشہد عین ہمد جاں چیا
شد صورت جسم و حال ہوید
اور لشکر چہ باشد اسما

اں محبت کہ موج آو وریا
نور می کہ کمال حلا ہستی
اول ریہہ طار کہ او
و آخر ہم از کفایت رویت
اں دات کہ حق بد و صفات کس

<p>و اں روحی کہ حق پر توانی فی آنکہ حال صورت اوست در آنکہ مصطفیٰ چه مید کو عاتق روی حق سیاکو در صورت اوقی اوردید در صورت شرح او عراقی بخواہد کہ شعا عیب او</p>	<p>ما شد ہمہ واضح و طے آنکہ ذات حق توانی بر جس۔ حال ذات دان شکر برج حوسا مصطفیٰ را راہ لقیں۔ میسے آنی چون دید حقیقت آنکارا حاصل شودش مقام علی</p>
<p>تماہر بقیہ اندیدہ حق و تنہی ہمہ او حال ملوک</p>	
<p>الضمانہ</p>	
<p>ساقی سید سے کہ در وقت آفتاب سکر تہ آکہ زور و شد تو می بیا نیا و عمر اگر چه خلقت اک نیست یاران شد بدست در بخت حیدر مکتا سر قراہ کہ در بیدارہ ایم مستم کس آچھا کہ بیز از پای گم کنم ماحولہ او بودہ جہاں ماندہ من</p>	<p>یہا می ہم تب بزم حور تہ نقاب کہ آسمان خام بر آید جو ذاتاب حور شر لو بہادر امانتیاں مرا بیدار کن نبوی میں آن حقہ رہا و در سد مر مر رہا بد مگر شراب انی پامی دایم از شر و لہتہ نہ حور و بتو در حود کن الملک را حوا</p>
<p>ساقی بہ اجیتم ای دم در انتظار دہائی زود بودہ ہر جہ بود و رہا</p>	
<p>مستم کس آچھا کہ مدائم کہ من مست فارغ ستویم نہ شیدہ مار بیا زور گاز تلاش و اربہ کہ مالم تم مست در مکتا فی الحالت سسی یہ ماندہ ہم</p>	<p>حور در لنگر سے بحیرایات اکسم دیں حقہ دور رنگ جہاں مہر و رخ عیار و ارحمینی حور را رہتیکم تاسکے نہ کرم سید ہمہ گرد و خود ہم</p>

<p>یوسته شد خوشم دوم آفتاب سوی سماع تدس کتایم ریخته چون پیش آفتاب شود محو دره چون کس آفتاب در آینه افتد ول جمع شد و در این مجمع آفرقه</p>	<p>گوید هر آنکه که همه قهر و دشم تا آفتاب غیب در آید بر درم معه در ماستم او را از تنم هم آدم اردی بر سر گوید که آه مطلق بود وجود من از چه زمین</p>
---	--

ساقی یار دانه مرغان لکان
در پیش مرغ محبت من در قفا

<p>مارا تیاں کون چیرم سریرم مگذارم این قصه که پیران شکست در بوستان چرخ طوقه کم شمارم رستم که سرو ارس سر چه در تن و چه نوری که همه در کوه هر دره سازم آگه خود به رافسان ساحل آن لعل که در تنیدی یا لک</p>	<p>بر وار گیرم از خود دار حمله بگردم راں سوی کاسات پیر مال گترم در آستیاں محبت دیرچه روم سده مقام بگذرد عرش قطرم در پیش آفتاب همیشه سویم در تجریدی خودی از غیو طبر حورم آن اولودیه من سو بهج سگرم</p>
--	---

ای بجز به حالت تشان باخیر
باری بطارده را بحرامات بگردم

<p>آیا که گوی عشق ریا ان روده اند خو در این گوی در جم چکان بگذرد کتبت ایما را در دجیم آن اده اند تا سر چو یا ماده درین و چالان هر خطه دیده اند عیاں کس رویار در دج آدجی نه بود آنچه کرده اند در گوی خودی بکین یا ماده اند</p>	<p>شکر که وقت کار چه حلال نموده اند گوی مراد از جسم چه گان روده اند مگر پیش بگیوه مرادان و روده اند س من حاکم ارلثان نموده اند آینه دل از قفل آن روده اند اینان مگر طلیت اسان سوده اند کر عا و عرم همه چو ست را دله اند</p>
---	---

آدم که عام داد گو سار کرده اند ار رنگ و لوی ناده یکی مشت خاک وین لطف میں کہ فی مرضی خاک تیر ایں لوالحجب رموز مگر کہ ہم چہاں در صعد ملامی صبح اریسم سے چندیں ہر اریاتق حیدار یک نظر لقبتہ کہ کردہ اند دریں کار کاغذ صغ	رجاک تیرہ حسہ ایتبار کرده اند خوشتر ہر اریارہ نگارہ کرده اند ار دزدے سرستہ الوار کرده اند آب و گلے حراہ اسرار کرده اند مستان صحتہ راہمہ بیدار کرده اند نظارگی حقیقہ پدیدار کرده اند در صم آں طارہ خود اطہار کرده اند
---	--

افکند بحر عشق صدی چون بطریق
گوہر حساس بہر گہر شکستہ صدف

چندیں ہر اری قطرہ رسد سیکڑوں ماگہ وہاں آیا یہ یکے موج رد محیط در راحت قدم سود کول رسد اشہ اکماہ اسم ماتہ رسد سسم بہ حر سمودہ چون حال حلال دل رسد کہ حلہ بود یکے سود اردوئی اتر ایں قطرہ ر قلم توحید میں عیت	افتادہ اریں اری طرف کن و کان ہم قطرہ گشت زرقہ ہم کوں ہم سکان در بحر قطرہ رسد استوان یا قس نشان سہ عرش سہ شری سہ اشارت سہ نہا او باشد و حاد سود وسیع ایں دل توحید لی مشارکت آہی شود عیان ماید بعین حقیقت توحید در میاں
---	---

توحید دو الحلال نیاید یخود ال
روشن کم صبر توحید لایزال

بر تر ز چند و چون حرورت حلال او مگدشت و مگر رد لطر ہیچ کاٹے گر میتی حجاج حمالش ہمہ جاں گرد و لقاہ نور جالتن سدہی غیاں ار لطف قد مارہ مودہ وراق او	یہوں رگفت و گہفت لایزال او گردہ سر او قات حال و کمال او ما جیر بودی ار رتحات طلال او سالم لختی رفتہ و بوع جمال او در صغر لطف تعبیہ کردہ وصال او
---	---

هر دم هزار ماضی می کشد و جان	در حسرت مال ج می تال
س یا نه لیم گشتان در رفتن	رود و تند به به لیم مال او

ای سحر رفته گلزار لوی او
آخر مال راز سحر که بکوی او

ای بی سار آمده ام بر در تو یار	بر در که قول تو آورده ام میار
مید و در در لطعت شاده ام	امید کرد درت شدم ما ای سار
دل را ن تست بر سر کویت بگذر ام	حواست به محتر انگس و خواستی می
گریک نظر کی دل سوخته حکر	مارش ربانی ارفاق بجزل ماکلار
ار کار ساری دل خود ما را آدم	هم تو روی لطیف و گرم کار من سار
خوارش کس دل حجاب خود را بر	آرد اگر در عت سیر و رده سار
چون بر در تو یار بود دوستات	ای دوست در روی طبعی کس وار

سختای ر عراقی مسکیت ای کرم
در لطف تاد کس لنگش آیدم

الغیاله

کارم از دست رفت و دارم	دیده بی نور ماه و دل بی نام
دل نگارم چرا اگر بچم حوں	در و مدم چرا سلام ندانم
حاک رفیق حسبه انکم	چون تو ییم سخن دل حیا
یار مادم از دست رفت و یل	مادم افسوس یای می جویم
آقام تر ماه سیر و شد	مسم امرور و دخت شت
حال بجا و سگوه بود	رفته از سر سب و او یار
حاضر باقیه حیا ماست	هم دل از دست رفت هم لست
سوخته راقش حد الی او	مرا هم نیست مسرعم قیام
رود و دست حن گریه می	لوی از حتم بخت من بیدار

کارم اگر گیت می شود	حکیم چیست چاره ریں کار
دل ام ایسی حواس تربت	حاجم ارجگر کتاب تربت
<p>دوش بر سیدم ازل غلیس دل سالیله از لقت میرس چوں بود مال مالتواں موک ریدر جیک آردش دم سیرع مار سیرع سر رو به هوا آکمه کرد از قفس چیاں پروا مسم آں سورداکمه آں سیرع چوں گردش پیسند حزل رسید اربتکد قفس سیرع چوں نه گنجیه نه پر نه یرده ار حده وصفات سیر دل شد</p>	<p>سے روح یار یونی اکیس چہ دہم تیج حال حوی میں کہ کتا قصد کعبہ ارد میں بر دوش رترار سہر میں ماد او اندراں مقام میں کاترش در بیادت روح میں میرع عشق تیاں سدر میں چہ عجب گر نامدش میں بی مدف قدری اکت و پیش شد سر پرده رو لعلیں دامدرا قطار واکت میں</p>
اور دال کرد سوے هواں نس	مارتوقش طیاں چو روح القدس
<p>تا یدا رتود و رجاں ملکیم رشیخ می رجاں را لیکریم رو و ریم آتے ر درون سگ رسیده بخطه خطه ریم آب حست روان یکیم ارجیم عرق حدیم حیدر تا حود را قدے سر هوا ہیسم مگر</p>	<p>گریہ سر پیرو رجاں ملکیم علقلی در بہر جہاں ملکیم ستوری اندر جایاں ملکیم حاک بر سر راں ملکیم سیل حوں در حصاراں ملکیم زین خطر گاہ سر کراں ملکیم حلیتش را سر آساں ملکیم</p>

دریائے خوش حیاں بیکیم	دریائے حیات اور لطرے
حلیتیں راہ لامکاں بیکیم	دریا یم درمکاں اورا
رحمت راسوی کس وگاں بیکیم	مرکب عشق ریر راں آرم

لس دران مارگا دعوت مار	عرصہ داریم ار راں یار
------------------------	-----------------------

الضیالہ

آرزو سے دل مریداں کو	کال سماں حیراں کو
ہمہ دریم حلد درماں کو	ماہمہ ماتیم دوست کجاست
کاحسہ آں تہسوار ملدن کو	گر دمیداں قدس سرگردیم
کامی مدیاں ماحصل سلطان کو	لس دروہایاں خضر یم
کآحرایں تحت راسیلاں کو	پیتیں مرعاں عشق لائیکیم
آفتاب بہر عرفاں کو	تاہار مصای قرب کجاست
در سرای حدوت تاناں کو	بر تو آفتاب سر قدم
عدوت این قطب جرج رہاں کو	چند اشارات خود صریح کم
مسترب قدس فیض سبحاں کو	مطلع لور دو الحلال کجاست
مرستہ مدہرار حیراں کو	ماقم اولیسا امام راں
رہ کر یا مدیم رحماں کو	صاحب حق ہمار عالم قدس

جہ جہت گر کوشش عاں ہمہ	آید ار سر عیب این کلمہ
------------------------	------------------------

الضیالہ

آئندہ امر و رست اومالاست	کایں دم اک سرور تہالاست
رتقتس رتر ارقیاس رست	دستگاش ییں لم رلیست
مجلس اولیسا ادا دامت	میلش معن قایب تو سپست

در ہوا می ہویش حوالاں
 ہر دو عالم دروں قصہ است
 گرچہ در جامی بیت یکبار لطف
 دیدہ ناید کنیاں تو ابد دیدہ
 در حمال آفتاب ماماں است
 ہر کہ حواہ کہ روی او بیند
 دیدہ روح میں بدست آدر

در سر اسے حقیقتش ماد است
 مازاد در در حل صفہ ماست
 ہر کجا کس طلب کسی آماں است
 ورنہ او در ہمہ جہاں بید است
 غیب ار لوم و دیدہ عمت است
 گو میں روی ناں اگر بیت است
 گر ترا آدر روی مولاناں است

آکر اے ایماں ناں حویم
 یوں بہ سلیم میتیں او گویم

ای گرفتہ ولایت ار تو نظام
 دیدہ معطلے شور و تس
 ہم تو متوجع امیا لقدم
 دل ابدال جا کر تو رجاں
 لی تو بس لی مراد ماندہ تو
 چہ شو گر کدہ دریاں حضرت
 چہ کم آید گرا رتفاعت تو
 ہی زخت تاب آفتاباں دل
 درہ لی تاباں حور حوں باشد

یوں سوت معطلے شد نام
 تادواں ار تو امیاں کر ام
 ہم تو معسوط اولیا مقام
 حال اقداد ارد و بد نظام
 یافتہ ار مراد خود ہمہ کام
 ماقصہ راعمایت تو تمام
 کار حیارہ شود بیظام
 روتس ار تو قصور و سلام
 ہمہ جا ہم لے رحمت و سلام

گرچہ سہل ست این تابیوں
 مہر ار لطف حیب در دیش

رتو الوار حق مقرر ماد
 تحلی وایت طلعت تو
 در طرب جائہ و مسال قدم

حسن تو در تو ہر دم طہار
 یوں ولت لخطہ لخطہ الوار
 ہر رماں سرور دیگر ماد

مسطر قدسیاں سور ماد	را لکھا منجہای آخت
حان رو مایاں معطر ماد	و رسیم ریا صافات
ویدہ حان ما سور ماد	کمالیت کہ جمع حس است
رتک گلزار حسلہ ارہر ماد	درجہ رومہ سور تو
دوستاں ترا میر ماد	سرساوت کہ حاصل ست ترا
ہر یکے عوت ہوت کتو باد	ہر دو سر مد تو کہ اوتا بد
کہ مقامش روتش رتر ماد	قطب تاں سدر مہ ملکوت

رسمہ کوی ہر یکے گرد دل
چوں عراقی سمیتہ یاکر اد

الجنال

مشین شراب لوتج حوش ماش	دریکہ و ما حریف تلاش
شیر و ہماں لی مکس ماش	ار حیط حوش نگار روحان
راں روی میر دم ستاں	لیقتس کار قہ گستم
باحد بعضی سوہ می کاتس	ما ما حودم ار حودم حیریت
لقلی ہ ازاں لبت کراپاں	محمود ریم سیار ساتے
درومی کس و می پست دلاں	دید و ہما جو سے محمد
اکمول تپ و روز عجوداں	سیر ترک رہد گستم

دریکہ و میکتم سوئے
ماتہ کہ یام ار تو کوئے

اکسیر حیات حاد وادی	ساقی مدہ آب زندگانی
بے آسماں زندگانی	مے وہ کہ سے شود یتر
چوں ار حط و لب تسکرتالی	ہم حصر حاصل ہم آبیان
آمدہ کہ رعل و رکالی	گوتم حود و شود گہر چیں

<p>سہ شکرش کیشک ما میرچہ کریمہ وگر کس در آرووی لب تو لودم</p>	<p>کر یار و کرتب مار ما امریب مرا چاکہ دانی چوں دست داد کا مرا فی</p>
<p>در میگدہ میکتہم سوئے باتد کہ یام ار تو بونے</p>	
<p>ای طرب عشق مار سوار ہو دستام و بد سچای لوسہ یہاں پہ رزم لوانی شغقت در یاتس کسی کہ سر سیکد در بید حودم سیار ساقی عمریت کہ آرووی آن گفتے کہ بچہ می تابیائے</p>	<p>کاں یار لتد ہتو یر مسار دانی یزلسد کرتبہ دمار کر یردہ سرون قتادین رار چوں طرہ اوشتہ سار مار آن مے کہ رہا دم رحد مار چوں حام مادہ احمہن مار انیک طلب تو کروم آغار</p>
<p>در میگدہ میکتہم سوئے باتد کہ یام ار تو بونے</p>	
<p>ای روی تو شمع مخلص نور رحسار خوش تو ماتقان لار مکتا می لب و سجدہ مای زہار اراں دوحیم حوکار چوں رلف تو کج مسا داما آن رقت کہ رفتی یہ مسجد</p>	<p>سو دای تو آتس جگر سور حوتتر بہر اریب نور نور ار لعل تو گوہرتب اپور در یو اراں و رلف کین نور ار قد تو راستی سیامو ایک چو قلمداران تب دور</p>
<p>در میگدہ میکتہم سوئے باتد کہ یام ار تو بونے</p>	
<p>دخت طرب ست ساقیا حیر</p>	<p>درودہ قد حے قنطاریکیر</p>

ار حور تو رستخیز رست لستان دل ماتقان حیدر حوی دل ما سریر آنگاه دآں حیدر شمره دلا دیر کردم بوس لست مدیم بد رسته کرم که تا تو ابر	عنان تیر و شور نشه مگیر ار طسره دلر ما و را دیر ما خاک درت سم سر آیدر بهر بختل سحر ما کس تیر کامی جو اراں لب تکرار تو به کسم ار صلاح دیر
--	---

در بیلده میاستم بیونی

ماتد که سایه ار تو بیونی

ساقی حکیم ساع و حام گوتم سخن لب تو نشید مایا دولت تو ماتقان را دل رفت و برج تو دید که سودا دورفت بقرارت ماتد که رسم نکام روز در راکمه شد لب تو روز	مستم کس اراں می هم ایام خند و شد ار لبیت بدنام صاحت نمود ساع و حام رفتت سوی داس و دام سر دار دل من قرار و آلام در راه امید می هم گم دانی بید کسم نکام و کام
--	---

در بیکه میاستم بیونی

ماتد که پایم ار تو کوئی

دل اردل بقرار شستم بید لی شدم و رجاں ملکیا گوید حیگور حیه گویم در دام ملاستاده نمودم ساقی قدحی که از می حق شد نوت و لیتن پرست	داده رسته زلف یا رستم چون طره یار بستگم مستم رعش جیا ملک شستم هم طسره او گرت و شستم یه ان چشم دتر تو بستم آید که بکمه سره رستم
--	---

مارج شوم ارسم عراقی

ورمخت اذیو باز رستم

وریکده میکتسم سونکے

ماسد که سیام ار تو لوئے

ساقی می و جهریر در جام

سما لیب آفتاب ار نام

ایں جام جان نامس دم

تیا سگرم اندر دوسرا حکام

یلم مگر آفتاب رویت

سما ما سحرے ریشرق جام

حال ییش روح تو رجاء

گر سگرم آں رخ عم بحام

خود ذره جو آفتاب سید

در ساید لیشن یکدر آرام

در سد خود نمے تو ام

سکارا و شوم رسد آیام

کو دانه نمے که مرغ حاتم

یکبار د خلاص یابد اژام

کی مار رسم بر رسم د امید

کی پاک شوم بر مگے رام

کی حائے من خراب کرد

تا غمبہ در آید اردو رام

در صومعه مدته لتسم

سہ پوئی تو جوں سیاقم کام

دریکده میکتسم سونکے

ماسد که سیام ار تو لوئے

ساقی رسترا سجاہ کو تن

یک جام سیا و در سر پیش

مستم مکن آئینا مکہ در حال

ار مستی خود شوم در اموش

در حدسوش کسی لگاتہ

لی ناده شوم خراب دیموش

مست شوم جو چشم مست

گر هیچ سیام ار لبب تو تن

تا یو که ز لطف دل وارت

گیرم همه کام خود در آغوش

دار و دیو لطف تو دلم حیشم

میدار بحال او تو بھم گوتس

بگذار ریشہ ام ر لطف

در مس تو در جہر مانی تو تن

جول نیست کسی مرا حیدار

مولای تو ام تویر مهر تو تن

دیگ دل میں اگر یہ جام در سوئے حقیقت بدیدم	مرآتیں تنویر میر باد حوسن اکھون متب در ذر ز در ذر
در یکدہ میکتہم سوئے ماست کہ سیام ار تو بونے	
ساقی مارج ملکوت ما حور و ترائست گروم گر صاف میدہی کہ جام آیا بودا ملکوتیستم مگذار رقتی نمیسم یا ہیچ بود کہ با تو آنے ار تو نہ در ہد تو نہ کروم دل حست ترا یاقوت صوس رائے تو ملکوت ماہمہ کس سے گیرم روئے در و اوت بر لوی تیرہ وز کار یکدست	تا جام طرب کسم سویت لطار گے برج ملکوت یا دآر مندروپی سویت سیراب تو در کاب ریت سیراب تو م رآبر ویت یا بد سحرے یسم کویت تا نو کہ رسم دمی ملکوت داماد کول رحمت ما من چہ کہ بدقتاد حوت سے مالم تب در آرویت ار غیب سیام تو چو کویت
در یکدہ میکتہم سوئے ماست کہ سیام ار تو بونے	
ساقی مدہ آب رمد گامے می دہ کہ کسے یامت ہر گر در مجلس حلق مطہرے را تا بد کہ دہی مد و تداری رجرم و ترک ویتیں گیرم در اردل من عمت در آید	یتیں آریات چاد وانی می آب حیات رمد گامی یرکن ووسہ رطل را دگامی آں ساغر مهر و دست گامی گر بیچ تو ما حور و مٹانی حان عیتیں کسم تلامانی

<p>حان را رود وید وید ارم اریعایق هو و کراں یم گیری ار سرج تو میکده جیم در آکر ورج تو دیدم</p>	<p>را سرجی که در میان جانی چون اادل و جالت و سانی اری وید و جیم وید و مانی حمرے چو پیانتم امانے</p>
---	--

در میکده میکتیم سونے
 بات که پیانتم اری تو لوسے

<p>ساقی سوز سر سوز ارم یک حمره رعام می من و از رعام تو فالج مکر دی یاد آکر مدد دے اراقی تم بگزار که بر درت ایتم از دست مدد که تم ارم رنده نقشه رات آتم این یک قسم تویر جودند اوسر وارم که اندام و مایانده لوی گلشن و شل</p>	<p>لکن نه لیم سے حارم تا درستم آنکه ماکسارم حاکم که مجسمه سر در ارم کو خاک در تو یاد کارم آخر نہ رکوی تو حارم دیتیم مدد کہ دوستدارم تابیض روح تو باں پیانم چون ما نقشه قتار کارم دست اریہ کار با مد ارم در سید شکست بحر حارم</p>
--	---

در میکده میکتیم سونے
 بات که پیانتم اری تو لوسے

<p>ماتی دوسه دم که هست ساقی قد ماتت الصبیح فادرک در کپه چو افتد میرت خزان کم اهر قد صرست سخته در داکه لجره غمیه بگشت</p>	<p>ورده مد حیات باقی من قیل حوات الاعاقه لیسان قد حی سیر ساقی روحی طعت الی التراقی تا لوده نیان ما تاناسه</p>
--	---

ما استعدت سمعی حقیقا میں راں توام تو راں میں اشتاق الی لقا کا لطف مگد اے کہ پر در تو با تم استادوں یا کم عسی ان	ماتا بید کر کم مدافے حق باشد عشق آفا تے لی و حک لطف الا حاتی کتر رسک درت عراقی لحظی لطف ایکم صدافے
---	--

درمیکده میکتیم سو گئے
ماتد کہ بیایم ار تو لو گئے

ساقی قدحے کہ یم میقیم ار صومعه یاروں ہا دیم ار حور تو حرقسا در یدیک حسدان گر گرہ اریم مارا رہاں رما گہ سنا ما ما چرچہ کہ داستیم بیود پر در گہ لطف تو متا دیم گر یک دیدیم در مدیک در دہ قدحے کہ از عراقی	محمور صومعے الیقیم درمیکده تکلف لیتیم در دست تو تو ہا شکیتیم سیدیر کہ یکت مگد سیتیم ما ویشیتیم صحت یر سیتیم ار ہر تو راں بہر گیتیم در رحمت تو امید لیتیم ہم راں تو یم ہر چہ ہیتیم الاء قہراب مار رستیم
---	--

درمیکده میکتیم سو گئے
ماتد کہ بیایم ار تو لو گئے

الینما کہ

سریر ار لطف عالی ساقیا میل حاسا حملہ سوی روست راں محبتیں من آئی ہر ہاں ار می عشق ارجہ مستی مکس	خو تر از خاں حسیاتی ساقیا روکہ تیریں دلستانی ساقیا کز صفا آب روانی ساقیا ما حلیان سرگراںی ساقیا
---	--

وعدہ می دہ اگر چہ کج ر لب خود و لور نہ انگه میں راں تندم خاک تو کر کا جم ار لطافت و دیباہ کس ترا گوئن ماہا بر گہر تنہ را کہ تو در دل جتیم خوش لطف و خوش	گر بہاد در گمانی سایقا و دق آب رنگدانی سایقا خبر بر من مثالی سایقا راں یقیم شد کجانی سایقا ار من در سے چکانی سایقا آخکارا و نائے سایقا
--	---

یست در عالم حقایق بر آؤ
ر لب تو کامرانی سایقا

الحریات

پہر سہ صد مالہ را رہی کم پیش صا مادی بیایم در باد سہی میسہم چوں مدارم چہی ناما دیگی کم آتش ل چوں میگردد آب دید کم تاکم جاکہ سہی گردم سادی بر قوم مردن جاکہ تنہی بہتر کہ شور لیتن	تار من بیایم آرد بر سر کوی تہا در بر خاک در تودہ کجایا مد صا چوں بیایم مزہی ار ما و سہی کم میدہم مادی بر آتش تا تر سورہ مرا دارم ہم زین تسکای محبت آنا و ملا سوفتس جوتتر لے کہ روی تو گردم جدا
---	---

خود مدار ولی روح تو رنگدانی قیمتی
رنگدانی روح تو مرگ با شد با عیا

ای مرا یکبارگی ار جتیم کردہ خدا دل رہم ریخو تو فانیخ ارد دجال او تخلیلت گفت امام کہ چوں حال دل دو شاں را زاکرتی را ز روی رکود لو دول را تا تو آدائانی میتن ایرن ہیچان خاک حوں ملاحظت ای جان سپر	گر بدال شادی کرد و رار تو ہمہ چہا مارہ من آکر چوں شد حال آں بیار ما عہدہ روحا کم کہ انی یکسین لقا یا داترا در طریقی دوستی آری کجا ماتہ روا ایں کدہ ہر کہ کہ کو ایرن آہا ما آشتا حشہ کامیدہ و وار مکر و یای وفا
--	---

چند سہ سہ سہ

چند سہ سہ سہ

دید با کر خاک درگاه تو جوید تو تیا	رور و شب حواله نشاید حاکم
سیم حانی مامد قاس هم ماتوانی کوپرا	دل بر آریست در تیار تو چو ل جگر

از عراقی در قس رسیدم که چو است حال تو
گفت چو است که در دوستان ما تجدید

کدام من است کاری دریا	گفتم که هیچ بسیاری دنیا
دیدم روی دلاری دریا	لحالم در که دیده باز کردم
سیاه خوت رحاری دریا	مقدم بودم که در چشم امید
که در چشم بر دجاری دریا	دیدم هیچ فکر ادوی لحالم
گدا در دنجین یاری دریا	مرا یار است که من یاد دارد
که چو شد حال بیماری دریا	دل میار من میاید برسد
مداود مار یکباری دریا	مقدم صدام در درگاه صلیت
رسد هر کجای تیساری دریا	مرا آید و در قس در ل
ناید از همه بسیاری دریا	سرشده در کار منی هیچ او

در پس ماند از عراقی که رسید
حال گوید که سر داری دریا

سایه منی سر الحامی دریا	دیدم در بهال کامی دریا
مرا هر عهده آتشی دریا	گواریده است در حال گیتی
لیس است کشتن حامی دریا	استاد بر من چو رویان
که آرایست آراسه دریا	مرا دو بار روح دلا در دست
ارال تیسری لکم کامی دریا	مردود در و سرور سیاه
گدا یادم به پیایست دریا	در پس اییدم رحمت آفر

یون و دیدم عراقی برآمد ست
نمی آید و در شامی دریا

<p>ایں حادثہ ہیں کہ راود مارا آں یار کہ در میان جانت در عالم ما سے سہد بای رور سے اسلام یا بیامی دانت کہ در عیم لی او بر ماور وصل خود کویت حد ماور رور گار گوی</p>	<p>ایں واقعہ کو ستاد مارا رگوستہ دل بہاد مارا اوردست مگر بہاد مارا آں یار بکود یاد مارا ار لطف بکود شاد مارا در جسمہ دری کتاد مارا از ہر دراق راود مارا</p>
<p>ایں کاش راوی عراقی کہ اوست چہ صناد مارا</p>	<p>ایں کاش راوی عراقی کہ اوست چہ صناد مارا</p>
<p>ایں رور رج رحمت تانہ تانہ نہدہ سبوی توام قوت رس و ایگر ار بوج سیراب خود رگرم آب ریر تیا تہ اندر دم پر تو جہ رحمت روز عہ آلتب کی رج تو جہ کھٹ حالیہ کوئی تو عیت تم راقم</p>	<p>تیا تہ ام ار عمت رومی ریش تہ لعل توام بار بہاد مارا کر تیت تکی تہ حکم کما میکم ار آستہ شہد دل را حرا رور بکود لود چون میہ واقعات حدہ ر لطف تو عیت و علم راتما</p>
<p>فخر عراقی نیست عارچہ داری از نیاک مدش ہر چہ بہم تہ تہا</p>	<p>فخر عراقی نیست عارچہ داری از نیاک مدش ہر چہ بہم تہ تہا</p>
<p>وید می جو میں حرائی افتادہ در خاک ار حالقاہ رقتہ در تیکہ لستہ در با حقہ دل و دین بطلس تانہ سکین نہ ہدیہ کر ما او یک دم دے آررد سہیج و تیکہ می و تشش گریہ روری در دیش مدیدہ و دل جیتس کستہ مریم</p>	<p>فارغ شدہ تہ سواد رشتہ ارمات صد سجدہ کردہ ہر دم دریش عری و لا افتادہ حوار و تیکہ در گونہ حرات نہ محرمی کہ اوردی باید می زرات نہ کردہ بای مودی ما اود می ہزار در با حقہ سا کام ما درونی ادا</p>

حوش بود و روزگاری سرگودیل پاری	هم حوشد لیت و فته هم روزگار
ما این همه عراقی امید و ارمی باش	
باشند که به خود گر کرده است حالات	

مست حباب آید افتاده در حانات خوابی که راه یابی فی لیلج رسد یک دره گرازل خاک دیتیم بخت در کس خام داده نگاه بر تو ماند در چو می مستی حافی رسی که کما تا کم بگردی از عهدی جیس بیانی تا که کسی ببادت در صومعه عبادت تا تو رعد درستی و رستا خودستی و صومعه تو را بی سیکوت تا تو ای حال ما در حرات تا حرمه بیانی لب تشهید باشی بر ساحل تمنا تا کم کند شاه دریای بی تار	کمی که آن سیاه صدر در سادات می بیهوش هر عصر که خاک در و امان ما صد هزار جور پیدا افتد ز امان تو حوش گری اگر که تر حام سادات در هم شود عبادت بی کم کند تبار حالی جیس بیاید گدست خوار طاعت که دست و پد و طامات تا کم می بخت میدان که می بخت در دیر عری و تار در میکده یکس از هر حصول و تار مصرفش ربه کما کما کمتر کند طاعت اندر از جوت تن را در سحر بی نهایت تا در کت و کماست یکده مسک سادات
---	---

چون عوق شد عراقی باید حیات ماتی	
اسرار حبیب بید در عالم تنهات	

جیس که حال من ایست در حانات مرا چه باده ربا در دست حقیتم درو کعبه عبادت چه سودی و دل مرا که قله جسم ابرو و بتا شد ما تمم کلید ارمیر در دستم و موقی بچهری پر که ما جرمات	همی معانه مرا بشیر از سادات بمیکده و تدم بترس طامات میان سکه و مولای عری و طاعت به حای مسجد و قحرات زهر طاعت که حال سحری سترس حالات سرو او بمن ما صحن حانات
--	--

<p>حجاب کسی خرمات را از آن چه اگر چه اهل تجربات و ارباب است یکم تحت کسی را که مافتند سستیاه مقام دور و کثانی که در حجاباتند</p>	<p>که اهل مدوم در بهترین مقامات است مرا صحت ایشان سی سال است سینه کرد آن لونی از محال است یقین بدان که در ای همه مقامات</p>
---	---

کول مقام عراقی محوی در محله
که او جریب معاست و در حجابات

<p>برج نگار در تهر مان و کردک است که تخته بکند مدبر اول سرو اگر تند و ماردست گویند که مرا از انگلی که خردا یقین دلم بر بود مدین خفت که سر از قرار عشق جوان بیا رسانی امان می که ساغر اودا</p>	<p>سیر هر جم جم پیش هزار سیر است مدین سبب دل عشاق در جان ملک نمای دل سر رلف نگار در جگ است مرا هوای حرامات ماده و جگ است مرا بهر های کرات و ام با ماست بر عکس چهره تو هر رمان و گردک</p>
---	--

سیر جول عراقی و آشتی و اکس
که آشتی بهمد حال بهتر از جگ است

<p>ساقی قلیع تراب و دست از محکبیاں خردش رجا دول تو نه مادر است ما را بایم کول ویم حساس آن دل که ارو جبر مداریم ویرانه گوی او ست و ایم در سایه رلف او سیاه سود چون دید شمع مهر رویش</p>	<p>آمد در تهر احسانه مرست کمان نقشه زور کار مست همچون سر رلف جلیب نکست دول تیر ماده رلف و دست هم در جم رلف او ست گوشت و آفتاب موسی او شیبوست از یک و پدر مانه و دست در حال رسایه رحت رست</p>
--	--

در سایه محمودی عراقی

کمال درد نامان سپید	
<p>حروصل تمام سچ تمامی دگریت حرر سر کوی تو تمامی دگریت اند ر همه گیتی سر سودای دگریت گونی که منت را حرایس برای دگریت ممود مراق تو که دهمی دگریت لیکن چیست دلا دیتدای دگریت</p>	<p>حرویدن روی تو مرا ای دگریت این قسم جان من مراد و نه عالم ی جان من تیغ را در سر لخت یک لحظه عمت اردل من می شود و دو یک لوسه رو در دستش دگر می خواست هستند ترا حله جان دال و دشتیدا</p>
<p>عشاق تو که چه همه شیرین سماتند لیکن چو عراقی ست تنگدای دگریت</p>	
<p>یاکه دیده بدیدارت آروم دست یک کریمه دل از عمره تو حرس دست ریس صفت که را در کرشمه انگلیدست که صد هزار جو من دل شده و را ن دست یاکه ما تو مرا صا هزار بیویدست ارال چه سود که لعل تو سر سر قدست</p>	<p>ندیده ام رخ خوب تو در در کی دست بیک نظر حال تو دیده حسودست مقور عمره تو حول من نخواهد گشت یکی گره گشتار دوری رخ مسا ر من مرو که برگ جان من بگریه شود مرا چو ارب تیرین تو لیسیدی عیت</p>
<p>کسی که بجز عراقی اسیر در تو نیست توب مراق چه داد که تا سحر خدست</p>	
<p>قامت دوست حرامان چه خوش است سره بر حیمه جوان چه خوش است بیمجو حیم خوش حرامان چه خوش است عاشق بی سر و سامان چه خوش است در خم رلف بر لیلان چه خوش است کایه دمان یاه و کدال چه خوش است</p>	<p>طسره یار بر لیلان چه خوش است طح خوش رلب حاما چه بکوست ار می عشق و لم مست و حراب در حیل مات حراب امتاده ایس دل آسینه مارا تو به من یوسف کم شده را سگر</p>

کہ تورانِ نیکوئی کاں چہ خوش است راں دہاں شکر شاں چہ خوش است لب میں برابِ ماہاں چہ خوش است	لہ ت عشقِ تاں ارس پرست چہ تاسی کرے و قفل ہم گرہِ پیہ کہ وقت سے
---	--

بارساتے و عراقی ناتے گر نو ویش بدیں چہ خوش است	
---	--

کھمٹش حاما مرو تیس درمت یک لہس نامن پیار امیدرت در کنارِ حقّی طلید رمت در سرتاں لعلِ مروارید رمت ورید و یک جاں سریدرت در سرچہری کہ می دریدرت راکہ در رلفِ تاں چیدرت آکہ سالیستی بد و لریدرت	دل کہ دائمِ مست می زیدرت بہر کی لومی دلا رامی سید در سر لہس تاں شد مافتت چوں لب و دہان لدا رم مدلت دل زجاں سے کوئی گزرت مست می در زید و دم لاجرم مار کی یام دل سرگشتہ را در سرفاں جاں چیدین طبر
--	--

ای عراقی چیدارس فریاد و سوز دلبرت یاری و گر مگر بد فست	
---	--

رعام عشقِ تہ سید اوست حبابِ چیم جو سہاں سید پست گرمہ رلفِ مار و رقتہ اوست اگر دیوانہ رحیمہ شکست چو ماہی گاہاں افتادہ درت قلندر وار در مینا بہ ست روح و مایع شد از حلاوت کہ دل را وید سرف شاں ست	عراقی مار و گیر تو بہ شکست یرایشاں سر لہس تاں شد چہ خوش یا تہ حجابی در حاک رسود کریر ویاں عجیبیت مگر در لہس مہ رویاں ہیبت بیستادہ آفتیں رہر دو عالم بہ پیراں طلیح دین داد و ماد رہبہ نام و گاہ آکہ تہ کہ داد
--	---

لسان صلاهی ماده در داد
عراقی تو به سی ساله لکت

<p>ز جواب رگس تا تو سرگراں رست چه سحر کردید ام و وحتم مادیت رتیر عمره اریں عیش خون طلم مدیس صفت که تو آمار کرده صبر بیاد آب رخ او رنگان دین چینس که من ز رواق تو دور شده ام موسی آ که بدامان تو در آوردم تو در کنار من آتاس اریاں بر من</p>	<p>حریو و لولو ارجاں ماتقان رست که اریاں گریاں لعنه و حال رست که رتیر سیکبار ارجاں رست چوسیل حایه اریں تیره ما کلاں رست طریق مردمی آخره اریاں رست گرم تو دوست بگیری کجا تو اں رست دل من ارجاں آتیش تنان رست که بهر کجا که در آید لیتس گمان رست</p>
---	--

عراقی ار دل جان الکی امید برید
که چشم مست تو از جواب سرگراں رست

<p>شوری رتیر ایام رست تا چشم حوت چه قسه لکت تا خام لکت که ام می داد ساقی قدحی که مست خست آن لعنه و شوخیما لست کارم که جز زلف تست در مقصود توئی مرار هستی آینه روی تست عالم پشان چه شوی که مکت رویت گل رنگ رخ تو دار داره در سرتبه قامت تو دیدار</p>	<p>رست حریو لک جیبا و رست که هر طرط بهر ارجاں است که خرعه او و کون سید است وای ماده بهور در سر است وای سیکلی بهور رست نی قامت تو می شود رست که جام عرس می صفا است حکس رخ تو در دهان رست در جام جهان نای بید است رنگ رختل ربی چه رست او که شش ارجه سوی مال است</p>
---	---

با عیست جان عکس دوست در باغ همه ریخ تو عید	حرم دل آئینه در تماشا است ار بهر درتی گل آئینه میاست
---	---

ار عکس رخت دل عراقی کلزار و بهار دلیغ و صحر است
--

ناگره ارمیکده دغان رست ستور و تیر ما فتاد در عالم حامی ارمیکده روال کرد حرمه ریخته بر سر خاک حرمه ما خاک در حدیث آمد سخن جرعه عاشقی تشنید سخت مس چون تیشدان کلمه گشت سید احسن دل چو حاکم تاز خواب بر جرم	مالله ارجان عاشقان رستا ماد هوئی اریس و آن رستا در پیش صدر دال روال کرد شور و غوغا جرعه دال رستا گفتگو کی از آن میاں رستا لغو و زود در سر جهان رستا شک از جواب سرگراں رستا مالله ارمیش جسم دغان رستا سگرم گر چه این حال رستا
--	--

لغو دریای مس عراقی سد سد دریای چول توان رستا

یک کمره که حیمت دار دال است نوب زلف تو با عاشقان پیچید کرد دلم چو در سر زلف تو شد توان که ریخ تو در جو حیمت است یک پیچ حلاوت لب لعل تو یاد میگردم مس اروصال تو دل بر گرفته لبیک قول تو دل عاشقی بصدور میل رساند چه قدر دار و سانی و دل توان پر مردم	هر رفته و آفتاب درهاں انداخت که هر که جان و دلی دستا دریاں انداخت رافتاب رخت سلیقه رآں انداخت که رستخ ارنج تو بر می توان انداخت مساکر که دل کال لطف در دیاں انداخت رباں لطف توام مار و دریاں انداخت دل شکسته مار ز رشتاں انداخت بر آستان درق صد بهار جان انداخت
--	--

حزاقی اردول مانا کر ماں امید رید

کہ حقہ یادوی تو ہیں درابر واد ایدت

جوں دل مانگن ید حاحہ دگر جا کر
تیر حیا لسن کوں ترک ل مانگرت
کہانش سودای یار در دل تیرہ کرت
لنکر محترس لاحت در دل مانگرت
حال دق و پیرہ بود حیا گرت
کوہ پیرہ لمانہ و سیکسی را گرت

مار یکسارگی یار کم مانگرت
در دل مانگرت دست حیا لسن گرت
دیدہ گریاں مگر چکر آئے زرد
عقد لیق و اتسم با دل برود و حوس
دیں و دل ہوتیں سن سرچہ تاراج
عشق گرد حیا سیکسی را بیات

بیچ کسے در حیا یار ستر گرت

لا اتر عشق یار یکسار گرت

کی سوہ لعل جاں ادراشی دوست
کی ہم لعل سہ سہ سہ دوست
طلعت حوت حیا آرای دوست
تکری راں لعل تکر حیا دوست
جوں کمد و تیں اندر حیا دوست
س بر حیا و تیں حیا دوست

کی سیم حیا یار دوست
کی در آدیرم دہ ام الی یار
یہمین سیدار سہ سہ دوست
ہجرت سیم دوست یار دوست
در دل سیم گئی حیا دوست
دشمن گویا ترک دوست گرت

جوں عزاقی دالہ حیا دوست

دشمن اردید حیا دوست

حجر دیو حیا کہ آں دوست
کہ رگل عبد لیسا عامل دوست
خود پدیں حاجت دلا دوست
دیرہ کوئے دوست مرل دوست

ہر کی کو عشق مائل دوست
دل گویا سیم دوست
دل فی عشق حیا دوست
بید لاں را جر آتش دوست

ہر کہ مجوں تہ دین مسوا

ای عراقی گو که عاشق است

رحم کس رو کم که میکیست
سکار روی من ارجاں است
شادمان کن که بتو میکیست
باجت کفر من همه دست
آحرای دوست اس چیه کن
معن قلمج ار تو شیرین است
که ترا مار و کیر جدید است

شاد کس حال من که میکیست
روی سالی تا لظاں کم
دل چاره را وصل دے
بی رحمت دین من همه کفر است
میواری و نس بیازاری
که کم یاد کس نه ستامی
دل تنو و ادم و دلدانتم

کینه گذار و مهر مانی کن
که عراقی به در خور است

کر رخه اوده نلک اند دکان تار است
خودمان حال رجه این یوده تار است
دانی که حقیقت رجه در سد مجار است
کیس یوده ییر یوده ادر یوده ییر است
پیوسته پرتیاں سر رلف ایار است
حس سج حوال که همه مایه تار است
تارست یکی حامی و گرامی یار است
در کسوت مستوق جو آید همه یار است
قسم دل عاشق همه بدور است و گذار است
همراه که خراعت همه دور دور است
حوال خوش مستیتش همه پیش تار است
رحم ییر میکره دیدم که دراز است

سارط عشق که داند که چه یار است
آورد بیکت رجه حال با همه در قص
درارست و دین یوده گرا بر این است
عالم جو صامیت ایز یوده که داند
معلوم نمی کر چه سب خاطر محمود
محتاج یار دل عشاق یار است
عشق است که هر دم مگر گرگ بر آید
در صورت عاشق جو آید همه سوخت
دل تلک که ار روی تاجس را حوت
را میبیت ده عشق نایت حوتن رویک
مستی که حوال ره عشق است و دین ییره
ویر صوم چون راه دادند مرا و دست

از میکره آه از بر آمد چه عراقی

دربار تو جو در اگر در مکتبہ درست

در سرم عشق تو سودائی خوشست	در دلم شوق تماشائی خوشست
مالہ و رازی مس ہرچہ تب	رور و صلت لقمانی خوشست
تاہ بیداری کہی روی خوشست	در ہمہ عالم مرا مانے خوشست
ماگن کتن مرثیہ تار دور	گرد کوئے تو تماشائی خوشست
گر چہ بے کاد عمت حال دلم	یاد رویت راحت امرائی خوشست
دور دلم مگر کہ اریا درخت	لوتان مانع و محارکی خوشست

تا عراقی دالہ روسے تو شد
در بیاں شہر رسوائی خوشست

ما مالطریے کہ دل نگار	بختای کہ حقہ بیک راز
قالب کہاں بب ریست	در باب کنوں کہ حقہ کار
رحم آہ کہی خورد گامے	ارمگ جبر ہزار پارت
ویرست کہ بر در قبولت	بیچارہ دلم ورا انتظار
خویشہ جگہ مار گردو	ار در گشت آن کامیدوار
ما حور و دلم تراب ملت	ار در روی بحر در حمارت
مگہ ار نکام دمس ایست	بیچارہ را کہ دوستدارت
رسواتس کس سر دتمس	کو حور ریح تو ترسارت
حرم دل آن کسی کہ اورا	اندوہ و غم تو نگارست
یاریش ایس و آن سیاد	آرا کہ یو کہ نگار یارست
کار آن دار کہ بر در تو	ہر لکھلک و ہر دیش یارست

ہ آنکہ ہمیتہ چوں عراقی

رہاک درت چو خار تارست

مار مراد عمت واقعہ عالی است	درد دل رازم مگر تاجیہ حیرانی است
-----------------------------	----------------------------------

<p>دل رحمت یگانه است و دل بجز رحمت هر که بخود دارد ماند در سحران رنج تا سر بر پیش تو کرد و بر پیشان ار دل من حو یکید پر حکم خم ماند معص و سالم ماند در پس کوه عراق وصل چو تو باو ته که نگهائی رسد</p>	<p>فرس و حال غمت باز محماتی است ماز گذارش بنم گو لعم ار سانی است بسیج مگوئی بدو کیس چو بریانی است تا به محبت دیدم در گهر انسانی است رو بر امیدم چو تنب تیره طمانی است جتن و صلت مرا یه مادی است</p>
---	---

خیر و لد مل چو ترک عسری کو
دوست مدارش که او دشمن پهای است

<p>ار یرو و روی آید سانی قدیمی در دست خود و در سنا گشتم بهم شمشیر رغبت گری کشته و تدار و دو جهان در دام ترغبت بایم چو چهره آن چو دل بر غمت حو تند آویخته بر لب چو سلسله بر لغت آید دل حیران شد دل در سر لغت تند ابطه طلب کردم بایار خوشی نیست دل که بر جان بر جا ار عمره روی او که مستم در که پشاید</p>	<p>هم یرو ده یا بدید بهم تو به بابتکت چون جمع ماهه ارا آید سر شست خان دل به جان شد و اندر سر لغت در عام می لغت گشتم بهم سرست عجز برید از حیرت در هر چه یابم شد اگر دست از عالم در هشی خود و اوست الغالب خوشی نیستن ایک بر اوست یا جان عال دوستیک هر دو جوان در طره اعل او که ستم دیگر است</p>
---	---

میخوایم از اسرار اهلان کم حرفی
را عیار تر بیدم گفتن سخته سکت

<p>ماز به بحر یار دایم گریه است چیک در دایان با شمس میرم حایل برین ابرو صه سیر دل در میان یکدم سودم شان دان</p>	<p>ماز به بیت غم گریه ام گریه است بحر شمس امدت حاجت دایم گریه است انجبت آید و اس عالم گریه است را ریان کاند ده جانم گریه است</p>
---	--

	درد دل انگیزت حیرانم گرفت	آتش سودا تن ما که تعلقه رود	
	تا چه مد گروم که بدست حال من هر چه گروم باقت آمم گرفت		
<p>جان کلاه رشادی بر آستان ابدیت بهرار قند و آستون در میان ابدیت رودوقی هر که دلی داشت در میان ابدیت که رقیع از ریح تو رسمی توان ابدیت مزار بهر چه آور بر آستان ابدیت ر آفتاب دلت سایه بران ابدیت رسان لطف تو ام مادر در گمان ابدیت ساحل کر که دل آن کس در دستان ابدیت</p>	<p>جو آفتاب رحمت تنایه بر جان ابدیت ساده عشق تو از گوشه کیس کنود حدیث حس تو بهر جا که در میان آمد بیج تو در جو رحیم هست یک پیرو قد دل تو به را اندر آسمان ما کرد و نم که در سر لعل تو حد توانی که من از وصال تو دل رگرفته بودم خلایق لب تو دوش یاد میگردم</p>		
	<p>جو در سماع عراقی حدیث و حدیث کامی حشره بقوال جان روان ابدیت</p>		
<p>دیدم را حرمیت مملو دست اگر چه از جنم ملاهرم دور دست دل مستم هنوز محمور دست دایم الزیاده اگر چه محمور دست تعلقه و مادر تو نور دست</p>	<p>دل جو درد ام عشق مطبوع دست ماطم در رحمت مدیده دل از شراب الت زور و دل دست ازین ناشی نمیداد حال آفتاب رخت داشت</p>		
	<p>حکم داری هر چه در مانع که عراقی مطیع مامور دست</p>		
<p>بخت و جوی گاری که نور دیده است و دیده از هوس می او پر آن چرا جو امست چه کارم به مید و جیت</p>	<p>و دایه یک لطمه دام از جیب دست مرا که بجز روح او در نظر آید جو عرق آن چاتم به آب پیچیم</p>		

نظر چشمن کند آکس کراو کجود میا	نخاه کردم و در عهد همه ترا دیدم
آفتاب توان دید کافان کجاست	سور خلعت تو یاقم جمال ترا
که آفتاب رخت در میان مان پیت	ر روی روتس هر دیده شود روتس
لما س جس تو دیدم لحد هر یک رست	لقامت خوش دوران نگاه میکردم
ارای کشیشش من همه سواد است	شما کی تو دیدم ز قامت هوشاد
که هر کجا دل ست بهم دران سوت	تسلط نیست که در سد رافت کستالم
ر عشق تو دل جل جهان بر استید است	مهر و گریه روی دل همه عالم
ر هر چه ترو آتوب ار چنان رست	اگر حال تو مانا استخوان کز تیره کرد
سرد که راز نگار داشت سوار صد است	در گرجان من سه و تو درون ابد است

پدید چشمن عراقی ترا چس که توست
 ارا که در لطفش حله کائنات است

در دو عالم و نشان دلمیت	ستق سیریت کور اداست
کا ماریا حالت نشان نام	بی مگوی او پامانکس سرد
جز درو چشمن او حقیق تمامیت	در بهشت آناد جس روی او
گر چه عالم عدد رول ارجام	حله عالم جوده کی مام است
سرد او مارا حرا این بیامیت	ای مساکر مگذر عمار کوی او
گر چه ای کاست صبح تمامیت	صبح و تمام ملو در حصار است
یتو مارا یک اعس ارامیت	که بر مار لوده ارام دست راه
نقل مایر شکر داد ارامیت	تالاب دیم تو مارا مست کرد
دوتی چشمن چشمن کامیت	یک بختی را که او بهر دستان
کار مارا هر یک کند و دامیت	آدل مادر سر رافت تو شد

با عراقی دوسی آمار کن
 گر چه او در عهد این بیامیت

یک لحظه دیدن بی حاشام آرزوست
در علوتی چنانکه گنج کس دران
من رفته از میان و او در کس از
حامد آرزوی تو حاشام طلب رسید
گر گوئی از آن لب تیریں طلب کم
در لحظه سکوی تو مانگا دنگد رم
یکبار بوسه از لب تو من رود و ام
ر لوی آنکه لوی تو دار و لبم قل
سو و آ تو حاشام است و مال تو حاشام
ایمان و کفر من همه در حاشام است

یک دم وصال آن همه تا ام آرزوست
یکبار علوت حاشام آرزوست
ما آن نگار نیست مدعیام آرزوست
سای بیج کز قوت دل و جام آرزوست
تیر و مستو که حشام آرزوست
بسم کس که روضه رضو ام آرزوست
یکبار و دیگر آن شکر ستام آرزوست
بیوسته وی مانع و گلستانم آرزوست
حاشام ازین و آن چه بود آرزوست
در مد کفر مانده ام ایام آرزوست

در دلم حرافی و در مال من تو سئ
ار در دس لحولم و در نام آرزوست

در کوی حرامات کسی را که یار است
از من پسندید صلاح و دروغ و ربه
اسرار حرامات بحسرت و امد
نامستی ریدان حرامات بدیدم
حاشامی که درون حرم عشق حرامی
بآن ماسی یای باری تو درین راه
از یکده بلال و دل سور سر آمد
ز اردی آرزوی تمالی تملی بر حرامت
در رلف تبان تاب قرینت که بیست
چو لب در دهنیا مرا مار داند

بسیاری و مستیتش همه میں حرامت
انچه از تو نیدیرند دران کوی یار است
بسیار چه داند که دران کوی یار است
دیدم حقیقت که مرا آن کار حرامت
در یکده حشامی که در کعبه در است
زیرا که درین راه لسی شین و در است
در رمر که حشامی تا ام کعبه راز است
جان همه شتاقی چه در سوز و گداز است
مجموعه ریتیاں ر سر لب ایار است
نقش بد ریت حشام دیدم که در است

آواره در حشامی آمد که حشامی

در مار تو خود را که در سیکه ه مارست	
مهر خیزد لری رساناست میتن او اردو میا لم و لیک یس شمس و دو که سودائی تنوع مان مایه کان دل سودائی است اسیب بهمت رایج و درین آویم ما و خود این چنین رازد راز درن می سدا حلقان لیک گر بر مایه دل طلب دارد کسی جست بر الکیس و تیر و سه	مان مادر حضرت حمان است در و آن دلدار و در مان است کایت سودای او و توان است کوی رختس در جم به گان است هر دو عالم گوشت می دال است بر سیاه سرت حلال است کس چه داد ایچ در حلقان است لور او در جان مار بلان است فی جبال بودست تنوستان است
بالت دولت مرا آواز داد کیس نوای کوه عراقی را است	
مرا اگر یار سوار و رهی دولت رهی دولت درار لطف و گرم کرد و آید ابردم ما که دل یارین آرم سود و یک لختس جسم مراقی یارینی تحت مراد رفته ز تحت درار کوی در لکن مراقس و ت رسد	و گر در مان من سار و رهی دولت رهی دولت روح رقع را که ارد و رهی دولت رهی دولت گرار محنت پر و ارد و رهی دولت رهی دولت اگر ریس میتن مکه ارد و رهی دولت رهی دولت و صالت حنت و زار و رهی دولت رهی دولت
و گر لطف خود گوید عراقی را یار و کاسه که حال حسته در یار و رهی دولت رهی دولت	
ساتقی لرحام می و ماد میت من که در سیکه کم از حاکم بر عهده مراد جسم بر مان ار خودی خدم خلاصی ده	یاں قد ای تو در وئی هم میت جرم هم مرا تسلیم میت که و لم فی خراب جسم میت کز خودم دلش هست میر میت

چرخ محاسن سے محسوس رآوردی دلی دلم حلقہ شد سہر دل درہم ویریت نام خوشدلی و حسان می یام در جهان کہ خوشی گشت مرا گشت امید را کہ حساب نماند ساقیا یک دم حریفی کن	گر سادت ساش کو عم نیست کہ خودم بکس دران دمیت یکدم کار دل سہرا ہم نیست خوش حقی در ساد عالمیت خوش مانم کہ ناخوشی کم نیست بہتر از آن چہم من دمیت کایں دہم چون پیچ ہدمیت
---	--

ساعی و دراز من رہاں
گر عواقب حریف محمدیت

اریکہ و تاجہ شود در ماست پارسے سطرانہ روی آس بہاں یہ شوی کہ مکش روی گل گرد برج تورنگ ماورد در بحال تو غلطہ کرد مارا چہ رناع دلا و گل	کاندر بہرہ تہر شور و عوفاست کال روی تو اردر تو لہ است در عالم جان مای یہ است رنگ خوش آہر یہ بہ است چہم خوش رگسار یہ روی کہ عام عرصے مصفاست
---	---

نایافت معنی نوسے رلعت
بارا بہرہ میل سوی صحر است

یہاں حجت ہو خوش ماند استادم رد در قولش کار دل من عنایت تو خبری رمتبول رو لم نہ	تا پیش رخ تو حال و شاد ایسہ کہ ارد ورم براد گر بہتر اریں کسہ تواند کیں قلب کے می تابد
---	--

چرخ طالعہ بریں و رای عرق
می اتس گرد او کہ داد

ماورد حسنگامت ویاں چه کار دارد
 ارسور میدلاست مالک حرمیاد
 دلیل تشنه پهل جمد گوه آسجوان
 هم دیده تو مایه تاجه تو مینید
 اگر در حورت یام شاید که رساعت
 بلانسته دل عراقی ماورد یار حوک
 مرم اربان گلت هر گرساں نیاید
 حان من ارب لب توها ما که ایست و دخی
 دل می طینه که عید و دیده کو رویت
 ماتق که ار در تو تشنه در حالی
 در دل که عشق مو و عشق کی توان با

ما و صل کسنگامت بهران چه کار دارد
 عاشق مانشختات رسول چه کار دارد
 آری ولی لب من ما که چه کار دارد
 کاسحا که آن حال است اسان کایه دارد
 دوستیده و آتمانه روحان چه کار دارد
 کاسحا که در دوش آمد دریاں چه کار دارد
 ما حاتم سیلماں شیطان چه کار دارد
 در به حیات حادید ما ماں چه کار دارد
 در نه بریر رخت بهماں چه کار دارد
 بخون طلقه بر در توجید ماں چه کار دارد
 حایکه حان ماته حاماں چه کار دارد

در دل غمی عراقی و آنگاه عشق ماتی
 در حانه طلیعه بهماں چه کار دارد

بایر تو جالت مر بیاں چه کار دارد
 در مار گاه در دوت ویاں چه راو یابد
 ما محبت فراق رخت بهرح نماید
 اگر در دلم حیات آیا سجب ماست
 بر لوسی و صلت ایماں دل بر در گم

عاشق رلف و حالت ایماں کایه دارد
 ما علوه گاه و صلت بهران چه کار دارد
 ما و در احتیانت دریاں چه کار دارد
 در دوقرچ بر آتش بر صمدان چه کار دارد
 در به حیات حادید ما ماں چه کار دارد

باشق تشنه ماں را صد شمر شفته
 یکس دل عراقی ما آن چه کار دارد

خسته دلم باز طرب میکند
 از می عشق تو مگر مست شه
 تا سزای تو پریشان مدید

ما در طرب از چه بسبب میکند
 کیس همه تسادی و طرب میکند
 تیغته شده شور و شمع میکند

نورالعینی ہاں قیاس یکد	مردم طبعہ ار تو دور دل سے
قندہ مگر مار کہ لب یکد	سرمو خمار تو کو کو ایک کو
می سردار میں دل و دست یکد	نورالعینی میں کہ بدستان و دگر
ار میں سیکس چہ طبع یکد	ہیچ لگوئی مسات نامت
ہم تو اتس یکا ادب یکد	نے ادنیٰ کرد دلم لاجرم

رور لگوید لعل سے دلم
ایہ مدوجہ توجہ یکد

عسم تو محرم ہاں می مایہ	ہرادر تو دور ماں می مایہ
وصال و کھریاں می مایہ	ہر اگر عام عشقت ستا گتم
عہ و حصارم آساں می مایہ	چو میں اس درملای عشق دلا
سہر قن لطیف کہ توان می مایہ	پجائی میں غم تو ساد و داد
دیگر لکھ دو چیدان می مایہ	اگر یک لکھ ساید نمر اسور
ہار و یں و کستان می مایہ	دلم ہاں ہمہ دیدہ رتادی
اگر چہ روی سیاں می مایہ	سیا لکھ آنکارا می رو دل
معتہ آپ یواں می مایہ	لب لعل تو عالم ریشہ تو ارد
کہ رلعت لیں ریشاں می مایہ	مدام تاید قندہ حبابہ آجیت
کہ حمت پس دراواں می مایہ	ید و رال تو ران گشت دلمہا

چو درہ در ہوا کے ہر ریت

عراقی تیک حیراں می مایہ

عسم عشقت و عالم حشر آید	مرگہ تر غم حال سے رقیہ
پیر و حال میں عالم بر آید	دریں تیار گر یکدم جسم تو
گر اندوہ تو اہم ار در در آید	مراتادی گئی ماتد ویریں غم
کہ یک عالم برار سیم و بر آید	مر ایک درو اندوہ تو حشر

اگر چه کسی ادغم کرید مرا در سینه تاسا آید تو	مرا جوں حال غم تو در خور آید سی خوشتر ز آب کو تر آید
چو سروری ای اندوه و افسد سوزانی در دو عالم بر سر آید	
ده که کارم در دست می آرد خود مدارم من از جواں چیری یکدم ستار سافکانم غیر ز نامه چه دلی بهم که رواں در حراں اردلی بدست آید ایرانی سید دلی چه رام هم یچون کم میتس یار حراں جهان بیت حجاب وید و در دست طالع می که در جیتس عسما کشت لک که پای حرم مار	رو ز کارم در دست می آرد را بچه دارم در دست می آرد یچون ز کارم در دست می آرد بچه یارم در دست می آرد در بیارم در دست می آرد که تنکارم در دست می آرد که شمارم در دست می آرد زراں نگارم در دست می آرد عکسارم در دست می آرد یار مارم در دست می آرد
دستگیر از طبع کارم کس میں که کارم در دست می آرد	
ما عشق و کشتایب حراں هر کار دارد آری تحب ما شد گرد و دم سیاهی من یگر گرنگم در حضرت عجب میت در کسای وحدت کسرت میگوته گد گوید میگوای را طعنه کے بیاید آری دلی جو عاشق یوسف را معشوق	با وصل عالم آیت حراں چه کار دارد در کنگه گدایاں سلطان چه کار دارد آسما که اک کمال است نقصان چه کار دارد در عالم حقیقت سلطان چه کار دارد کامیاب که در دین و دیناں چه کار دارد آدم میان ایشان در ماں چه کار دارد
حاشا که در میاں معشوق هم ملحد	

مالک چه رحمت آورد وصال چه کار دارد

<p>اگر که رحمت رود در راه دایر اگر حمایت تو ره داد و آنکس که قبول حققت عاشق که گدازد که ملکوت در وصل بگوید که عاشقان بیار توست دل من ایست نوبت به بیم کوی خود ده کیس مرده بیوت زده کرد</p>	<p>مختش همه در بند و دام حر مرده تو دوری به آمد از حمله جهالتش و استاید جان بین سگ و رت افتاد از دست و راق و ارماند و در راج تو بے تواند تا وقت سحر من رساید و در حق حشمت گش در آمد</p>
---	--

مگر از کجاست دل عراقی

بی وصل تو غم مگر زاید

<p>یا یا که لبم بهارے گدرد یا که وقت بهارست و دهم شادی در راه لطف لبخ حرام یک نفس لبم کوی تو در لطف می بر دهرم رجام وصل تو ما حورده جزه دل من سحر گوی که کوی دلم گداز کردی جو دیده کرد نظر صد هزار عاشق دید</p>	<p>یا که گل ز رحمت سر میگرد به از شطرم ز در گار میگرد که عیشش تا به کم چون بهار میگرد تنی که رول این ماں نگار میگرد زرم حشمت تو در سر حار میگرد عیده گفت دلم کاں نگار میگرد که نوبه می رو هر یک که یار میگرد</p>
---	--

مکوش جان عراقی رسید آوارے

ارای رکوتی تو را و برار میگرد

<p>یا که عمر من خاکسارے گدرد یا که حال من از آرزوی دیدار یا لطف که نام لب رسید پر من</p>	<p>میا که رول من انتظار میگرد لب رسید و رعم و لقا میگرد که از جان غمت زار زار میگرد</p>
--	---

که تامل امید ز در گاو یار میگردد	سزای شکسته می رحم کس ز در گاو
که رودت از سنگال صدها میگردد	چنان شد از گداری که یکدم شد
خود از نشانه ماں تیار میگردد	مکتس کماں حصار و کم که تیر غمت
مرکبستان ورت چند میگردد	من ارچه وورم از در گدایت و فلم
که کل شکسته برین درچه کار میگردد	روال که میگردد و دردت برین آخر
که این فحش بر جهان دوستدار میگردد	مکتس چو دهنم از دست رها دیا

ما تظار استس تیس ازین عراقی را
که سمر او چه در انتظار میگردد

سیار تشنه لای توین میگردد	ما کی کشم حقای توین میگردد
خوش ماتس که حقای توین میگردد	حرم گدشت وین گدشتی نامه
ایجان فدای روی توین میگردد	آئی سار و درگذری یار سگری
بیر این سرای توین میگردد	ایم مد گدشت گداری که گدردم
متشده در جای توین میگردد	آند و کم گدشتی تو بسید مار گدشت
محروم از عطای توین میگردد	کهرس رسیدار تو متعهد وین گد
من یکم دعای تو این میگردد	ای در ست تو مرا چه تو میده
و گدشت دست رای تو این میگردد	گدشتت رین که تو بهیشتی مرا

تا کی کتد عراقی مکیس حقای تو
گدشت چو بی حقای تو این میگردد

بجز وصلت و گردان ندارد	یا کیس دل سر بجز این ندارد
که حقه طاعت بجز این ندارد	توصل خود و علم را حقا و گردان
که بی تو در گدائی آن به دارد	یا نیش روی تو میرم
کلی با این ریت اسکان ندارد	مگو به نیت تو این ریت میگردد
سبب بجز این اگر بیاید ندارد	بجز این انتظار در و وصلت

یانا روی حوت را بهیم رس بیدیر ماییم مایه چان شد که راقته الی را	که جبار در دوح میاں دارد اگر چه قیمتی حیدال دارد چیں سگرتہ و حیراں دارد
---	---

و مالیت تار عم حرم برورد عراقی راستے جان دارد	
--	--

دریں نگر دیار و گریار که داند اثر یار عودم کرو یکبار و ابروی حولت حکرم از عم و ادبیتہ کہ اند یار دلم حستہ مگر از چشم شش امی دتس، خواه چه ماتی بعم شاد ورسد امید ای دل مکنشای و بگو	ریں پس دندم بر در خود مار که داند یاد آور داری و گریاں مار که داند خسود و تنود از رس غمخوار که داند آید لعیادت بر سہار که داند ماتہ کہ تنود و دست و گریار که داند باشد کہ نہ پیے روح و لہ از کہ داند
---	---

رخت تنود ایں تیرگی بخت از صبح روح بار و قادر که داند	
---	--

محبت سر مرد می دارد را حسان زمانہ دیدہ برود از حواں ملک لوار کم بیج ما در دل سار و اکہ دریاں در تار حیات دل چہ بسدیا درواکہ دریں سرا می بر عم گر حوتد لیے دریں آجاست دارد چہ حیسر آدمی نراو سائے بس دل فراہم	دولت دل ہند می دارد کو دیدہ مرد سے نہ ارد گو گروہ گد سے نہ ارد ما حان تو محسوس می دارد یوں لو تو محسوس می دارد کس دولت بھی نہ ارد مار سے دل آدمی دارد اسوس کہ کر سے دارد کو محبت در ہنسی دارد
--	---

کم حورسم ایجاں عراقی	
----------------------	--

ریدر کہ عتس کے مدارد

جہاں راحت نہیں مدارد
آسا لیتن جسے مدارد
چرخِ عسم و گرا آدمی ندارد
کیس عم سر مردی ندارد
ہا ما بہ نہدے مدارد
کیس مایے تو مہمکی ندارد

دل و دولت حرمی مدارد
دردا کہ در دل آدمی اد
ار را تھا ہے جس حالی
ہی مرگ یا و مری کی
ای ہم بستیں کشادہ مانی
ای حال رسد اکت و من شود

عتس بہ وقت ماعراقی

کا ہلیت آوے مدارد

ہر امان عاشقان ہر چہ
و گر عتس تر نہ در حال رہا رہ چہ
جو عتس کرک یا بد چہ یا رہ چہ
رہر گوری و در میل سویا رہ چہ
سا ماتق کار سقیں ہا رہ چہ
ز گویش سبت لقا مد قلمدار رہ چہ
جو اندوہش شود و عجز دل تیار رہ چہ
یو عیاراں کس کاری اگر کار رہ چہ
کریں دریا می لی مایاں گہر لسیار رہ چہ
کہ سالم پیش قلمداری چہ نگار رہ چہ
کہ فی عتس آں حجاب تو رہ و دستار رہ چہ

اگر ناری رلب یا در جا رہ چہ
بگر عتس کہیں آوے دل و جان و عتس
یو عتس یوہ کتا یہ کہ و عتس آید
مساکر ار سر عتس گور شاں رہ چہ
لیطم عتس را نہ کہ ترکستان گہر رہ چہ
لو اسی مطر عتس اگر در گوتن مال آید
چو یاد او شود و مونس مال اندوہ شد
دلانی عتس او پیش رہاں رہ چہ
دریں دریا ملس جو در اندوہی بہت آری
و گر حیت پر مایہ چہ دولت تر رہ چہ
مجاہد کوئی رہ چہ و در قراک عتس رہ چہ

عراقی ہر گاہی ہر آرا و سور دل ہے

د جواب اس ویدہ تحت گری کیا رہ چہ

کہ پوئی او حنائی جاں ہر بیار می آید

صا و قت سحر کوئی رکونی یار ہے

<p>اسیم او مگر در مانع حلوه مید بکحل سیا در گلستان ایدل سکو گل ایتالی حال ریتاوی همی حدوس ارم بر گریه رستان پیچ جیشیم می آید بگران اگر گلزار می آید کسی را خوش مرابا مرا چه از گل و گلزار کا بد و امیدم</p>	<p>که آوار خوش بکسل رر سر سوزا که که از رگتس مرایا دت و سار می آید که از رگتس مرایا دت و سار می آید که جیشیم نریا دت و سار می آید یسم کوی او حوتس رمد گرازی آید رگزار و سیم او چو رجم جاری آید</p>
--	---

عراقی حسته دل و هم که هر سو میجو روز می
 همه جسم ناگوئی بدین احوال می آید

<p>آل را که چه تو و گلزار است ما خوش سوو کسی که اورا ما خوش چو منی نو که سوو رار در رس اگر لم آنکس که حدامت دار تو دای دیده که او ندید رویت بیچاره کسی که درد و مالم حرم دل آن کسی که اورا تا که ولم ای عزیز چون حول ما بد گره آنکه حسته را</p>	<p>ما خوشد لیتس چه کار ما شد یاری جو تو در کنار ما شد دل خسته در مان گلزار ما شد ماتم رده سوگواری ما شد دورار تو بهیت رار ما شد شاید اگر افکار ما شد حر تو و گریش یار ما شد اندوه تو عجم گسار ما شد سیماک در تو حواری ما شد بر در گره و مسل یار ما شد</p>
--	--

ما چهل دل عراقی آخر
 در رحمت انتظار ما شد

<p>تا در لب تو بگیرد دل سقر ارا ما شد تا پیش تو بمیسه دمام بگیرد آرام ما از عشق و رویت حالم رسید لب</p>	<p>تا روی تو به عید حال سوگواری ما شد تا لوی تو سیاه دل بقرار ما شد تا که در آرد رویت بیار و در ارا ما شد</p>
---	---

اگر آواز و شمع کت و دستار باشد	اگر آواز و شمع کت و دستار باشد
اگر دست و پیر و آید آن یادگار باشد	اگر دست و پیر و آید آن یادگار باشد
اگر علم و توان بود و عمری بودی	اگر علم و توان بود و عمری بودی
اگر با و شایان مارا چه کار باشد	اگر با و شایان مارا چه کار باشد

اگر انتظار و ملت آمد سماں سوائے
تا کے سربسته در انتظار باشد

در رم کمر و شال ساعیہ کار دارد	در رم کمر و شال ساعیہ کار دارد
ایک چہ درں آرد سحر چہ کار دارد	ایک چہ درں آرد سحر چہ کار دارد
رکتے و سیران لنگر چہ کار دارد	رکتے و سیران لنگر چہ کار دارد
رواق سر و ارباب اسیر چہ کار دارد	رواق سر و ارباب اسیر چہ کار دارد
حانی کہ رہ سیر آید رہبر چہ کار دارد	حانی کہ رہ سیر آید رہبر چہ کار دارد

و اگر تو ای عارفی میگوئی این حکایت
ما لے شک معنی عمر چہ کار دارد

کمی وصل تو سحران می نماید	کمی وصل تو سحران می نماید
بہم و شوارش آسایں می نماید	بہم و شوارش آسایں می نماید
کہ در و ت عین و ریاں می نماید	کہ در و ت عین و ریاں می نماید
کہ عالم پس پریشان می نماید	کہ عالم پس پریشان می نماید
عمت ہر دم دگر سائیں می نماید	عمت ہر دم دگر سائیں می نماید
جاں زمین چہ در دال ہی نماید	جاں زمین چہ در دال ہی نماید

عارفی خود را در حیت و در
رحت و در حیت و نا جان می نماید

جاں ارقی ما تو ان ے آید	جاں ارقی ما تو ان ے آید
کاں سوعدیں ریاں را آید	کاں سوعدیں ریاں را آید

<p>ایسی کائناتیں سماں راہیں کار ہم از دور تو کتنا یار کایم بیاں متا و تنگل مرد گیت آمد ہم کارے مایا متہ جامہ از تو لوستے موازل طلف حاتم آمد ہم</p>	<p>ایں کار کجا محاسن سر آید کام تر سے راں کجاں آید کوں میتو۔ ایں ہاں سر آید کوں سر تو را یگانہ سر آید گنگہ کہ گنگساں سر آید کر کو یہ م۔ رواں سر آید</p>
<p>کام دل حستہ عراسے ای لطف تو سیکر ایں سر آید</p>	
<p>انگاری کی اماں سے یا یا سامی تحت از جو۔ ساریم اگر کام لب آمد محبت مقد این سخطہ عالی میکنیل مگر روشن شود صبح ویدم دلہ را از عجم جاں دایہ</p>	<p>مادل حستگن کی صبح مایہ کرا یا یا از آسے مایہ محملہ یم ماسے چا مایہ تب ہجرت تار را یہ راہ مگر حور تید از دور لب راہ مرا از میں راسے دیر راہ</p>
<p>اعراقی سر دوش امید ویر</p>	<p>کہ واد کو کہ ما گھر ور کتا یہ</p>
<p>ہر کہ او غوی ہستی یکس مستی آنکس سر دگر عیسی کہ از خاک دین بہت یاس دل کہ حور دار نام عشق سر دل جو حواہ رست اندر پای او</p>	<p>اشکارا رست رستی یکس ہر لعل صد گوہ رستی یکس لازم ہر سوی لیتی یکس مہجرت شور رستی یکس جاں رستوش پید رستی یکس</p>
<p>چند گوئی کو حاسا کے کس</p>	<p>ساعراقی مگر ہستی یکس</p>
<p>یاد آن ستیریں یسر عدا یم کرد دایں از اغیار در حوا یم جب</p>	<p>کام جاں را یر تکر حوا یم کرد سر راحب یار سر حوا یم کرد</p>

گر تیر روی از حواہیم کرد گر تجلزار سے گنہ حواہیم کرد دست ماور کمر حواہیم کرد بیت تیر تنہاں سیر حواہیم کرد گوشت و داسیر گھر حواہیم کرد دوستان راہاں حواہیم کرد	آفتاب روی او حواہیم دید لوی جان افرای او حواہیم یافت در ہم رنشت ہماں حواہیم شد چوں لہاں ابرداں زیر و گند ار حدیث یا رد آب چشم حواہیم ما حرا کے رمت مارا مالست
ما حرا را محقر حواہیم کرد	اتاعرفی استود آوار بر ما
در یک چشمی ایک دواہیم کرد ساعی یکس کر و عوآن ہماں حواہیم کرد چوں رواں شد کاواں ہم رواں ہم داس یا راہ راں مالک ہماں حواہیم کرد مال مطرب نقل یا دوستان حواہیم کرد راں سب راج راہیں عالم ہماں حواہیم کرد حرہ الہیہ حواہیم کرد ساعر ارادہ لہاں ہماں حواہیم کرد روی در روی نگاہ ہماں حواہیم کرد روی ہماں ہماں حواہیم کرد ما لطر در روی حواہیم کرد چوں ہماں دیدم حواہیم کرد	می رواں گس ساقیا کاین ہم حواہیم کرد در و در دگر بجا در و سر حواہیم کرد کار و کار ہماں ہماں حواہیم کرد یوش دم ہماں ہماں حواہیم کرد در حین مجلس کہ ہماں حواہیم کرد ما دریں عالم کرد و آتکارا ہماں حواہیم کرد ارکف ساقی وحدت ساعی حواہیم کرد ما فتد در ساعر عکس ہماں حواہیم کرد گر مگر دایم روی ہماں حواہیم کرد بیت ہماں ہماں حواہیم کرد رہسار مارا و ملت ہماں حواہیم کرد سما ہماں حواہیم کرد

در عرفانی ہماں گفت انا الحق آرم

رہسار حق ریت ہماں حواہیم کرد

مگر یہ چہ حال آں ہماں حواہیم کرد چہ آں ہماں حواہیم کرد	س رہسار روی ہماں حواہیم کرد ہماں حواہیم کرد
---	--

روا رو عا به دولتت همان از من می بینم	سایم مایم و دروش سالم از رجه توان کرد
دلار می بینم مانند که حال به او دام	اگر آن ماه نماید مرا حسیه توان کرد
حوار حوا وصال و دارم در جگر - ر	سحایم از من و بدان کار مایا رجه توان کرد
سحر کلان سوی اوس می کنم کوی او	نسی گتم به کس مگر دانی رجه توان کرد
چنان بالیدم از تو تش کردید بدار بهایه	روحان این وید و گتم شد بیدار به توان کرد
مرا چون بیت از تشش سحر تیار و هم روحی	هر وقت میجویم هر دم و تیار رجه توان کرد

عراقی و یک میجواید که خسر مالی مانند
و ایس یار میجواید که مانند رجه توان کرد

روی سحر و یار رجه توان کرد	حیثیت تا میر کار رجه توان کرد
در و حقیقت بر آفتش و نگار	می گیرد و تر رجه توان کرد
در هر آینه می گم	عکس روی نگار رجه توان کرد
در هر آینه می یابد	دولت و صل یار رجه توان کرد
رفت عمر و رفت در همه عمر	دست در رلف یار رجه توان کرد
گشت مار آمد و سستی حکیم	ما چنان دوست دار رجه توان کرد
سروتش هر چه و آتم مردم	نه تیر و رفت یار رجه توان کرد
او گل رگو یار قسم و لم	میت حرار عار رجه توان کرد
نوده پس رویش بر می بینم	هستم این لحظه عار رجه توان کرد
ما مراد و لم میگرد	گرفتس و رگار رجه توان کرد
سم بسیار است و سست درین	ما هم ملک رجه توان کرد
ار بی صید دل سادم و ام	لا حول آمدت کار رجه توان کرد

چند ماتی عراقی از بی دل

در هم و سوگواریه توان کرد

سج سب یار و گرتوان کرد

ار و یار گدر ستوان کرد

<p>دست گزیده در سر هر دو جان ریحان برنج که تنهایی کن بهیمین دیده که بر چویناست چون حدیث لب تیر متین سخن رلف متوشن کند از قفسه در دودل جو و حیسکم هم او مایه عیش و طرب است گرچه دل حور تو از نیارت اتلا نیست درین راه مرا گفتم ای دل نگهدارین مرا</p>	<p>دست گزیده در سر هر دو جان سر این عیش گاهرتوان کرد سیمای روی نظر توان کرد یاد خلایق شکر تان کرد دل ازین تیغته یقوان کرد راز این حلقه سمر تان کرد از طرب عیش حار توان کرد عیش از سیه بدر توان کرد که امان هیچ حیرتوان کرد محبت آزاد مقرر توان کرد</p>
---	---

گفتم ای دل نگهدارین مرا
 رو و اسامی سمر توان کرد

<p>دیده محرم در لب کور شد دست گیر ای دستار بخت مرا شکارگاه دل که لودی های تو بی لب تیریت هم تمایع شد دل قوی بودم تا میدت لکب</p>	<p>دل نمرود زنده اندر گزیده تاهامه مید و تقسم کو کور شد سگراگون های مار و مور شد شور بختی عین که عیش شود شد دل بدای حسته را از رنج شد</p>
--	---

نار آمد از عراقی لاجرم
 بی تو میکس عید او غنچه شد

<p>پشت سر در گار مایه کرد چون در حسار یزده ریگرد عیش تمیغ رخت یزد پروانه از پی یک طایره سر در او</p>	<p>روی در روی یار مایه کرد در رخت حال تار مایه کرد سوختن احتیاج مایه کرد سالها انتظار پاید کرد</p>
---	---

<p>دلت آئینه دار مایه کرد قلب خود را عیار مایه کرد خویش را چون خاک عوار مایه کرد بس ترا سنگسار مایه کرد خویش را عمار مایه کرد رودت را روی مایه کرد بس جوش تبیت چار مایه کرد ما خودت کار را مایه کرد</p>	<p>ساکند یا ر روی درویش تات در کوه را رنگدار تا همد رسرت عریسی یای در قه در را خاک نه دانی تا دهنی نوسه رکف یائے رستمی کت رودت را دارد در رحمت بهال نودتوس وینس خود توئی چو درگری</p>
---	---

پس عراقی رودت خود را دارد
هر مت حد هر مایه کرد

<p>لطیفه لیه عشق افکار توان کرد محت و جو طلب حل و بار توان کرد چال او بود آن اعتبار توان کرد آب نقش طیف نگار توان کرد آفتاب لیل آفتکار توان کرد نظاره حیس لاله را رموان کرد موسه خاک دریا رحوار توان کرد حدیث خیلکتن زیبار توان کرد که این قانع را در فتح تار توان کرد که میتن اربن مل من رفیرار توان کرد که تومی همه ما در سنده ار توان کرد چهار بار روز سه و نگار توان کرد هر گه رگزارش کنار توان کرد</p>	<p>دری را من مستحسن یار توان کرد نگفت و گوی سخن مست یار توان کرد مدان محسب که در جواب رگو ای می و حشتم تو اگر اراستقی بر آب بود حشتم اوج او میں مدیده حشاش حشتم رگس کوه لطر لوقت بار شد که لوسه رم بر دتن لطر لغتا ییم که که تو داری و نکمیس که حرمت رو به میتن بجان در تن بکن جان نگوی تا کند رلف تو بریتاے لا میتن جیالتن تنه همکیتن تبع عمره جو محو ارجان محرم رعی که با غم عشق تو در میان آمد</p>
---	---

مداکمه نام به حال کو رودام کرد	دست سحر مراغان سیرتوان کرد
حوا و اد جالتس که مایلمانی	راست مویچه کار رار ستوان کرد
بیان بهجرو صالت گراختار وید	رهبر و وسیع یکے اختیار موال کرد

ر موعشق تو انمی مگو جیس روش	
که س عشق جیس آتکار ستوان کرد	

که مطر کردم روی ماه صبا روی شد	و زدم دست از تیر عشق یکبار نی شد
روی ایدم سر لعلی و آشفتم	گر نه عیال مل شود وید و گلزار یی شد
چشم او با حاس می گرفت رازی گو	حال ماری اگر رسید ماری شد
دینم مادر و تاشا گوید طانی حقت	ما قسم سر روی حو بان ما قسم ای شد
در سر سودا رلف خوب و دیال دلم	در میان رلف اریه هم میر ز ماری شد
گر که ستم رو در میان ناگاہی یی پاک	در به پیران شکر ستم تو به کیا شد
چشم مست از نظر عشق عظم گو رود	گر به شمشت آسیدال کس دیوار شد
در میان عاشق و شوق رنگ و طعنت	گر که ما عاستمان به خطه انکاری شد
از حستان ناگه متان گوتس می شد	نعم آبجا تا بهیم مال تیار یی چه شد

دیدم اندر کج میحاه عانی را حراب	
گفتم ای میکس گدائی تا ترا باری چه شد	

مست به عشق به تیار سحر اہم شد	در خواب عشق مستی سیدار کھا ہم شد
رو میاں کہ ہم مست از مادہ و توبیہ	تا روز قیامت ہم بشیار سحر اہم شد
تا هست ریک و در در کیہ می شد	در کوئی حوا و ان عیار سحر اہم شد
از توہ حوقلی سیر از تو م لیکس	از رمدی تلاشی سیر از سحر اہم شد
تاہ لرم او ماتہ دل روگری نہ نعم	سحر او اوست سحر اہم شد
از یاد ہر حسی از او سحر اہم گشت	در دوست ہر جمعی انکار سحر اہم شد
آل بیت کہ میر فتم در صومہ سربار	جو در دیحیہ ایں مار سحر اہم شد

چوں ساحتہ دردم در طلع بخوابم شد | چوں سوخته عتقم در مار سخا هم شد

گندار عراقی را بر در گه او نارسے | سرد گه سلطانان اسار بخوابم شد

اردو مراد دل حریار می گشد | بر یار چنان بر شد که یار می گشد
 و جستم بر آسمن حریار نے آید | در حال خواب میں حریار کے گشد
 ما ایں جمہ حم ستادم کا مدد کل گشد | حم راہ می یاد تیار نے گشد
 میں قطرہ حوں نایات ازل لٹ گشد | ار ستادی آن در یوست را می گشد
 اردو مراد و مست ارضی حق مراد | در صرح وصال او ستیاری گشد
 تپدای محال او در طلع یار آمد | متناقی لٹای او در مارے لجمہ
 چوں یروہ را در و مال میر آمد ارد | مای کہ یقین آمد سیدار می گشد
 ہم ویدکہ او ما یدہ تاحس رختش بید | کما سما کہ حال اوست انصار می گشد
 ار گشت مد خمس آرد و مگردم را کہ | ما دوست مراد دل آزار کے گشد
 حام و در دل میر و دل گشت رو کایم | با یار در بین خلوت و یار می گشد

حوا می کہ دروں آتی گندار عراقی را | کا مد رتق اوار اوارے گشد
 حوا می کہ دروں آتی گندار عراقی را | کا مد رتق اوار اوارے گشد

آفتکار کہم ہماں تا ید | دوست میدارت مانا گشد
 دلم ار جاں سخت دست لست | لہ اراں دیدہ رختش انگشت
 عاشقان تو یک حد و رہد | را کہ سو دترا کے ماسد
 حدی کہ کو بیج تو دیدہ بود | حواد راحت رساں حواد گشد
 ای ملامت کنان ما در مستق | کو تش میں شکوہ ارمیاں بید
 گر چہ میں و راہد ام رست | یا حمال تو کردہ ام بیوہ
 آنچہاں رودی کہ یہاں اری | نا ظہر در تو دو اکم ای گشد

تو کجائی و ما کی ہیسات | تو کجائی و ما کی ہیسات

اے عراقی خیال چہرہ مند	<p>حرمتی رشتہ رویت و دریاں گم خلو نگہ حالت درخیم جاں گم اندلیتہ وصال حرور گماں گم در جاں وجودت اقدار غور و زوال گم جاں کر تو رنگ عید ابرو زبانی گم کاسیا جو عاشقات مادی زبانی گم مسیکس کسی کہ آسمان آستان گم و آملہ در آستان خودیکر باں گم تساعت ادر که آخر حای جاں گم</p>	<p>حاما حدیت غنچه در پناں گم و آملہ حالت حرکوی دل ساند سودا کر لعل وصال حرور خیال پاید در دل حقیقت آید سودا جاں نماند دل کر تو لوی یا مد و درگستاں سود پیغام حسنگست در کوی تو که آرو آدم که ماتشان را رو تو بار شد تساے رحمتی کر حقیق کو میر و باں داو او که رو می در کویت گایان</p>
------------------------	--	--

آدم که با خیالت دل را رشتہ گوید مسیکس عراقی آجا جو دریاں نہ گم

<p>چر در و دیار درنگی ہا سور تو سار درنگی دور امتد و باز درنگی حسہ سور و گدا درنگی سودا می مساز درنگی تسلیع و ہمار درنگی خوے ایاں درنگی یک محم را در درنگی چر شریح وراز درنگی</p>	<p>ما عشق تو مار درنگی ما در تو درد و درسیاں پیچہ کہے کہ از در تو با دل غمت دروں سیمہ ما عشق حقیقیہ پیر حال در میگہ ما حرف قلاص در جلوہ کہ حال جنت آسما کہ رو و حدیث دولت و آدم کہ حدیث رقت مند</p>
---	---

با یاد لب تو در خیال حال مار کہ مار درنگی
--

ما عشق و تیرار در گنج	خند ما که زار در گنج
ما در دلو درد سر بیاتند	ما ناد و حشار در در گنج
من با تو سر و کمر در گنج	ما دیده حشار در گنج
آسمان که رسم تو هم گنجی	ما لیل و نهار در گنج
در دل مکتبی مقام بینی	ما قلب عیار در گنج
در وید و خیال تو سایه	ما آب نگار در گنج
لوسه بدی لعل گشته	ما بوس و کسار در گنج

حد ما رجب جان عرانی
با خضر تو غار در گنج

ما شمع روی حوائی پر دانه چید	ما تاب روی جان دیوانه چید
ما شقایق سید سلطان کجای آید	در پیش آسایان یگانه چید
در برم پاکسازان عالم چید در دارد	در برم محسوسان بیانه چید
در صد هزار حوس بکده الیتم	ما صد هزار حوس خود دانه چید
در کوی مستقاران میدان خود برود	تس خود چه میت آرد ویرانه چید
چون عشق و دل آید آگاه و نیاید	چون تار و پود نماید ویرانه چید

گر چه عرانی از حق آسمانه جان شد
آسمان که اس حدت است آسمانه چه شد

ما عشق عقل و ساد دیوانه چید	ما تبع روی پیایر دیوانه چید
بیتس چال رویت حانی چه قدر دارد	ما تاب سد مویت دیوانه چید
ما نسل حاکمایت جان را آینه آئی	در کوی آسایان یگانه چید
چون راف رستانی سالم حرات گردد	دل خود چه طاقت آرد ویرانه چید
میس اگر لیتی بر چهرم از مر جان	چون مشت رویت بخانه چید

گیرم که خود عرانی شکرانه حال نشاند

پیشانی بھان رہتا ہے پیر	
کی ار تو ان میں سے تیرا نہ سیدام کہ محرمات گدرد چان دالم کہ حسرت کم گدرد روسل خود دہ کام دل من بستا از کم رجا کاری نظر کن رول امید داری	کی آخر از مراموش کی یاد کی ارصل تو دلنگی ستیاد الرا کتر کند ار تو میدلو کہ ار سیداد ہجر آمد یاد کہ در روی تو عطر تن مت رہا کہ بر در گاہ امید تو امتاد
سحر در گاہ تو ہر در گہیل رو عراقی را ایں در بیچ گشتاد	
ار تیناق تو ما و لم سماں آمد یا کہ طالع تو ما را مکرہ مسور حیتم مست تو گستم دلم کھا روے نہ پید ناظر من دونہ کواں بلیت پایہ از دو جهان حرم تو مسطور	یا کہ نام تو رہے تو اں آمد بجای حرقہ دل دیہ دریاں آمد لست بگفت کہ ایک لت بجاں آمد سا کہ حشمت مرا آت در دہاں آمد ار اعلیٰ کہ مرا حشمت در حیاں آمد
ار در قسانی روی تو درست تار یک نمی توان پس کوئی تو ہماں آمد	
یا کہ لے رح حوت دلم سماں آمد یا کہ ہر تو ہاں ار جہاں گرا گرت یا کہ چرخ در حشمت من بیاید بھیج مکن کہ ایچہ کہ رسچاکیں یا دلو دل حکت ہم آن لکھ دل یاں شیت	یا کہ ماحسم تو بر می تھاں آمد یا کہ یا تو دلم ملہ دریاں آمد جرات دید کہ ار حشمت من رفاں آمد رہیں شکستہ دلم ار عم تو آں آمد کہ رسم حور و حیاں تو در حیاں آمد
مہر جو یار یہ عالم کہ طالع دل من چنانکہ بخت خرافی ست ہیماں آمد	

ناگہ گشت و سست مارا در آمد
 ناگہ گشت و سست مارا در آمد
 پس دل کہ گوی عماد تاد فروشد
 در صومعه و تملکہ و تنقش گداری کرد
 در کوی حرات جانتی نظر افکند
 در وقت مسامات مال خیل رخت
 آو۔ وید و رکاب سمر و حصار
 یک حریف۔ عام لب او۔ و کتایت
 در سوخته دل ز تنش تبع حق افروخت
 ناما در حش یسکس کہ نہ کارو
 ماخا در۔ حارشی پرده را بہت
 ماوسی۔ ار خاک درش کردہ چت
 ہر مار رگے گشت مس روی عمومی
 ماخرج ادہیج کے بیچ۔ عید
 فی الحکمہ را آور در سر ادیب و دالم
 المنتہ شد کہ یس از محنت بیار

تو را به ما را و ملیا بر سر آمد
کایں تو در شعب بر سر را بر آمد
مس جان که حقیق روح او را بر آمد
موس دل و کمر را بر آمد
تو رو تنه از درج را بر آمد
مزیاد و جان از دل را بر آمد
جان و دل حیت هم بر آمد
سرست دجراں لاله دار را بر آمد
از سورتش تغایه الوار بر آمد
از آتش سوزاں محل عیار را بر آمد
صد مهر زهر سوخت تا بر آمد
صد مال را از دل یار را بر آمد
ایں مار رنگ همه الطوار را بر آمد
در محاسن صورت یار را بر آمد
هر دم لباس دل را بر آمد
مقصود و مراد دل را بر آمد

دور از آب و دودان عراقی همه کام
زبان دولت شیرین سکر بار آید

و حرايس تيرد تيب بحر سيايان آيد
چيد گروم چو ملك گيد ماں سرگرداں
آحرايس سخت مں ارجاں و آيد بحري
يا قسم محبت آل يار گير و روى چيد
تا لود گوى دلم درم چو مكاں هوا

آہر ایں درد مرا کوی دانی آہ
آہ ایں گردش مایہ سیایان آید
رود آہر ظلم میرج حسابان آہ
ایں ہمہ سنگ سخن در سرباران آید
کی مرا گوی حرم دلم جو گن آہ

یوسف گم شد در آغوشه سیاه کجماں	لاحرم سیه من گشت احوال آید
طلل آسمان ته تا سحر لعل - نم	لو که بوی مستاحم رنگستان آید
و چو خواب که می باو طل آید لیکن	تا حور او در گه تقدیر نه دران آید

عراقی او رسد مار عراقی چه محب	
که نه هر مار وحشی لافش لستان آید	

دل در گریه رلف تو مستقیم و گریه	در هر دو جهان هر نسیم و گریه
مقام دو جهان بر رنج عشق بدیدیم	خود ویم شد و نام شکستیم و گریه
شاید که کنون قوه مشاهد آیم	که خام می دل تو مستقیم و گریه
المنه غنچه که لیس از محبت بسیار	ما تو لعلی خوش مستقیم و گریه
یون طره تو شمع روی تو گیتیم	بیهات که حریفه پرستیم و گریه
ما ترک مراد دل خود کام گر چیم	ما هر چه کند یار دوستیم و گریه

را در دل تا ناکند فاش عشق عراقی	
ایک دهن از گشت به نسیم و گریه	

سوی حرامات ما دیم و گریه	در دام حرامات متادیم و گریه
از هر کی حرمه در عهد تو شکستیم	سوز و معان رو رو کسایم و گریه
در گنج حرامات کی معجم دیدیم	در پیش چشم سر ما دیم و گریه
آن دل که بعد متید دران بودیم	در دست کی معجم دادیم و گریه
یکبار به دیدیم چشم زخم عشق	صد بار خردیم و زانیم و گریه
دیدیم که کی عشق خوش به گیتی	فی عشق خوش رنده ما دیم و گریه
عم رد دل تا امن آورد عشق	ما اس همه هم پیش که تا دیم و گریه
عشق سواں رد صلاح درخ	ایک همه در پیش ما دیم و گریه
ما پیش خود همه ما قیمت و قدریم	ما هستی خود جز کسایم و گریه

تا هست عراقی همه هستیم مریدش	
------------------------------	--

چوں هست نمود مله مراویم و گرامار

دل در گوی رلف تو مستقیم و گرامار
از دگر گس محو تو محو رما دیم
اراده حق تو یکی سر به حشیم
دل در گره رلت تو مستقیم و گرامار
وله سدی رلت تو مستقیم و گرامار

رغام سرب بخت مستقیم و گرامار
در حمام می لعل تو مستقیم و گرامار
ما تو به یک حربه شکستیم و گرامار
چوں ما سرب رلف تو مستقیم و گرامار
را را هم ای رلف تو مستقیم و گرامار

ار میثاق وصل چو رماست آرا
ما تو و کلی حو تن مستقیم و گرامار

ای مودسا مگو می آنداز
در پیج مجال گمت یالی
مایار مگو می کون شکسته
چوں ار تو مد یار کوی
حور شیر رحمت مدید روز
لی و شب تیر و دیده روشن
میکرد شمع سر و کلاه
کارش یوساں رسیکیت
هی کرده نکام و تمسام
آخر لطر سے محال من کس
کمار گیم ماس دراموتس
مازار من که پیچ پیچیم
من یک دم تو میکوی کس
مگذار که بگذرم مگو میت
گیدمستم ایس حدیث کر من

گر سرگذری رسده یاد آرد
پیغام من شکسته مگذار
آں حسته مگر سرب محو
بیار نما مدینه تو مایار
لے نور مانه در شب تار
نه حقه مدوده محبت سیدار
روزی لتو که به ستود کار
کامی کرده به تیغ بهرم مگذار
مایار چیں چیں کند کار
سکار که چلو به لی تو ام ترار
یاد آخر ایس شکسته آرد
اس پیچ کس غیر و آرد
ای یک دم به یک بردار
یکدم رگسناں کویم انکار
دامد سگناں کو به تو عا

نگہ از کہ متنت خاک باشیم تا حلقه تو باشی و تو گوئی	بریر قام سگ درت عوار لوکم کند ارمیساہ گفتار
القصہ بحکم از عراضے نگہ دار کردی باید آتار	
طر رحال من ماتوان درین مدای رحال و سل تو جوی تا نسیم بدیدی اگر سرای حال تو نیست دیکه دل سیر مست من رنجور اگر نمی آئی من که گرد درت خون گشال بیکرم	لطایف و صفت ارباعا تنقاں درین مدار تو نیز این کرم ارمیساں درین مدار حیال روی تو باشی رحال درین مدار حیاداتی ردل ماتوان درین مدار لوا که گردی استخوان درین مدار
چرمایان مام شراب یوس کی نسیم حیرت از خاکیاں درین مدای	
طاب روح السیم مال اشجار در حاریم که لب ساقی طوق کو که دل درو سبیم حیرت کر لعل یار بوحین لب که حرا این ماده مازر باند در سز لب یار دل سبیم رافتابی که کوس دره اوست ماہمہ روز آفتاب لود چونکہ ہر گز آفتاب تویم کاشکار وہاں اود مایعہم کاتس بودی کجای دم قدم یا در اول سان سدی آخر	ایں دو مال سبیم مال اودار سیم سبیم کو کہ شمسہ یار چرخ کو کہ ماں یکم ستار مکت آریم جام نوش گراں سیم مستان عشق زار حار کہ روز آخرت این شتار ریشہ دریم درو دار مدار یو و میش درو آتار شاید آن بچہ گر کیم اوار لیس سے الدالہ عروہ دیار یا طور ی کجای ایں اطہار یا در الوار طی سدی الطوار

گر سودم سود پیوستے	کر دی آن نفس بھال اقرار
تاہ بھی دریکہ حیا کیست	حواہ یکصد تیسار جاہ ہزار
میری لکندہ کہ جمع تہو	ریاالت چیتیں رود گفتار

گر عاشقی زبان مروستے

آتشکاراہ گشتی اس اسرار

علامہ روی تو ام ای علامہ مادہ یار	کہ مانت آدم ارنگے نام مادہ یار
اگر تہا سے خوش تو تراب امانت	در آہ مجلس بیتیں ارسلام مادہ یار
اگر یہ رود مرد شد صوح فوت کس	خود اہ مدام کر یہ۔ سلام مادہ یار
نوقت تمام یا تا مہضنا صبح کیم	کہ تمام یہ خوش آید جو نام مادہ یار
مستی ارباب تو رام کردہ ام لونی	کر آہ تم بھانسا سے نام مادہ یار
کھاست۔ اہ مہربان کہ طوطی روچم	تھاوار پئے داہ نام مادہ یار
رہول گزرت مر قوس جاں سانی	گر ریلوں شود آن مد لکھ نام مادہ یار
نظام رسم طرف اری ست مجلس ما	جو سے گیر دے سے نظام مادہ یار
ار انتظار چہ سا حرو لم پرار حوں شد	مدار منظر دم رود نام مادہ یار
میں پرد کس آذر آذر سے خام مرا	ہر ای بخت سودا کام مادہ یار
وریں مقام کہ حرم حلال ہید آرز	مدار حوں مرا می حسیام مادہ یار
مسم کورلی دیکھی ہم جاں رسید لب	ہمید ہم حوستان نام مادہ یار
مستی ارباب تومی تو ال شد لوسہ	مگر رسم رلب تو یک نام مادہ یار

مرازدیت سرائی خلاص دوا ہے

علامہ روی تو ام ای سلام مادہ یار

آب حیاں ست آن لب تیار	یا سرتہ آہ حیاں ماتکر
سے حیا گھتم کھا لہت دہ	اتجیوال بیتیں آن لب تیار
کس گوئیہ لوش حیا ہا راسات	کس کھا ہاں شیریں لب تیار

<p>لعل تو شکر تو ان گنت ایو تو تو فاست تو جان جاو ای رستگار لعل تو آن حیات وامق ایو پی لب شیریں تو مام تو تار رماں ناگدست ار لب و دہا تو در جہنم نہا ہا ست شکر تاش گشت لب مں جہا سودا فی لعلت سدم گر د لعل تو بھی گرو سات گرو ر گرو لب شیریں تو لعل گنتار تو ماہم در جو طبع مں شیریں شدا رادت شعر مں شکر رقتار خوش</p>	<p>کو تو و قیسم جان امرا شکر میت مام لعل تو تہا شکر و مں حمل راں لعل شکر جا شکر خودختی ار لب مدرا شکر میکند اردو درو ہاں ماتر تا اگر چوں میکند سید شکر در جہاں سگست چوں لہا شکر ار مں ای رو سودا شکر فی طبع داہد از لں لہا شکر طوطیاں مں جلد ستریا شکر ای عجب چوں میتود دریا شکر ای عجب چوں میتود دریا شکر ربحہ در قالب ریا شکر</p>
<p>لعل شیریں عراقی چوں لب می فتاہد ار مں ہر جا شکر</p>	
<p>سر بہار لطف عالی ای لیر بیل د لہا حلقہ سوی روی وقت زاں بخشیم مں در آئی ہر رماں ار مں جس ارچہ سرستی مں و عدے سے وہ اگرچہ کتہ لود ر لب خود لوسہ وہ د آنگہ بہ مں ار لطافت دریاہ کس ترا دروں و قیسم رخص ر لب تو</p>	<p>خو شتر ار جاں حیات فی اسے لیر رو کہ شیریں ولستائی ای لیر کہ صاآب روانی اسے لیر ماخہ لہاں سرگراے ای لیر گرہاے رنٹا گئے اسے لیر در مں آب وہ گائے اسے لیر راں یقیمت کہ خانی ای لیر آفتکار او ہسانی اسے لیر</p>

میت در عالم عراقی راومی
لی لب تو ، گالی ای سر

<p>نظر حوین مکیم این نری یار اولے تر خاکساج دلرادل لیار اولے تر خو متق میته ای ری یار اولے تر ر رلش هر چه بریدم مرا مار اولے تر مرا کی بل جسدانم در جبار اولے تر بیتس باجاں من در کادوس یکار اولے تر جهان اور حقه شست من ستار اولے تر خواسر یکشم مای قلندر وار اولے تر ارین ریدی تولاشی شوی یار اولے تر که عاشق دیکه ری یوس میجا اولے تر</p>	<p>دار سریه قی می روح دلدار اولے تر تماشای روح جواں دوست آرزو گار بیا ای شیم هر کجا مال رمی یادم میں ر روش اویم کتایم لقاں رکا اولے تر کسی کل بل مساحالت اورا کج مسحه در یب غمره ساقی جوتامه ماراں چورال لب در کتسم خاں تمارا حقه کتسم سیکس سردار شام همه ریای هستی را خرو گفتمانه ییراں سرجه گدی گزینا هاں از چشم حد ساقی مرا گفتمانه حور</p>
--	--

عراقی را کجود کجود و حرات آ
که اسجا یک حراتی رمد دیدار اولے تر

<p>مدارم چول دلی حرم عم جبار اولے تر به میده که عمجاری یوس عمجور اولے تر چیس دلی در کعب حراں پیرار اولے تر ستادی چول بیم لاکتی مرتکار اولے تر چورحم اشوقم مرم نسیم اسکار اولے تر هر خالی در دروغ بسیار اولے تر همیکس باک درازی که ماش رار اولے تر ر هر در کان رمد مارا در دلدار اولے تر</p>	<p>سیم چول کفیس سیم و لم عمجور اولے تر بیاید سر که دلدار می چوس را و حوس اولے تر ولی کرد مل یار خود دایه عشرت ماهم وصال انکی یا تم من اندلا حور او دارم چور در داوود دلاں تن من مالکوان شتر چور وری من اور حلتس همه تیام باشد ولا عیون سقنی واکر مدر داو گزینا رله سراجیه آرزو داری رار و رگر او جو</p>
---	---

عراقی در روح جواں حمال یار جود می میں

	عطر چینی بکری ماری روی یار او سست تر	
<p>سرخ لریه سر او ارم بیا - لدار دتم گیر چو کار اردست شکفتن میای یار دتم گیر مرا مگدار و جو دگر ردرس تیار دتم گیر مدام طاقت بحرال یماں رهسار دتم گیر کس آفر و موتتم رس یاد آور دتم گیر</p>	<p>دست هم گرفتارم میای یار دتم گیر یکی دل دتم بر جوتی آتم ار کسم میر کسوف خال من بیکر کهمار گستم و منظر سماں کند دلم اروست این بحرال یماں چو کرد طعنه در گوشتم کس آفر و موتتم</p>	<p>دست هم گرفتارم میای یار دتم گیر یکی دل دتم بر جوتی آتم ار کسم میر کسوف خال من بیکر کهمار گستم و منظر سماں کند دلم اروست این بحرال یماں چو کرد طعنه در گوشتم کس آفر و موتتم</p>
	<p>عراقی چو به جرم گرفتاری دستم دعاں کس در پیش هر دم که ای عمار دتم گیر</p>	
<p>ار کسم اقتاده برد دستگیر کالید راکی لودار دعاں گیر دادش ار مادر م گونه پیر ار دل عام مرا یید صدقیر تا نتود در دلم دران یید در کف بخت کسوں مکتد ایسر</p>	<p>سر درت اقتاده ام و جار حشر ار تو مگر یید دل من اکیت مان دایه طاعت مراد مرگرت چون پیام لوی هرت کیر در دمدم در من سکیں مگر دل که یار طلت چاچن کو اوند</p>	<p>سر درت اقتاده ام و جار حشر ار تو مگر یید دل من اکیت مان دایه طاعت مراد مرگرت چون پیام لوی هرت کیر در دمدم در من سکیں مگر دل که یار طلت چاچن کو اوند</p>
	<p>مار احرست قصه عام یکسد کشته را مادر دیگر بیوست</p>	
<p>حاکماری را بجا ک دیت گیر دایگی ار عشق رویت مره گیر حاتم ادرتین جو حوٰی مره گیر سید لی راعم کال آود گیر سیم حانی مامده و آل هم و گیر ار جم و خمار جانم خورده گیر</p>	<p>سیدی را نی آند زده گیر احشہ ار جو عقیقت دران گر چنین خود بی کیدی تیغ چند حوٰی کرم این خود تم سزده بوتن لم و اکوں مرا گر نگو ای کرد تیار و لم</p>	<p>سیدی را نی آند زده گیر احشہ ار جو عقیقت دران گر چنین خود بی کیدی تیغ چند حوٰی کرم این خود تم سزده بوتن لم و اکوں مرا گر نگو ای کرد تیار و لم</p>
	<p>در عراقی را تو مواری کنون</p>	

مالی در به (دارنده گیر)

ای امید جان عسایت از غرقانی دیگر ماده ام در تپه وقت ره نمایار سما در دل رابع لطر کن کریمت آمدنجا سوی من مگر که عمری را امید یک لطر به بر تو لویا قه به از بر دگانی رفته دل که سودا قومی بخت آوردن تمام دایه لطمت شیر مهر بر در و حال و آفتاب مهر بر دل سایه گستر تا تو گر منبر خاک پیره بر تو بکس رحمت	چاره سار آرا که یکدم سست از دیگر عرقه در دریای بحرم دست گیر او تکیه چاره کس خار که تند در دست سحر است ماده ام چون خاک چاک در تن خواجه ساخته مادر دنی در آن تو بکس بخت کو تیر آورد تا آمد و سددم لطر تیر خواره چون بید کس مار گیر دما تیر در هوای مهر روی تو چو در چیتیر گردد اندر حال مهر در به جو خدایه میر
--	--

وز نسیم لطف تو بر آتش دوزخ وزد
خوشتار مله بر من گردد و در قهای سپهر

چون تو کروی حدیث عشق آغاز من عشق تو یزیده در دیده تو در من مایع و من از غم تو من جو مایه ماده در دیده تو آدم مادلی و صد راری چون از آن قوام تو بکس	یس چو افسه شد و گویا مادر تو است درون یزیده مادر کرده هر لحظه لوحه آسار کرده تو در روی ماده برار سرور لطف تو راه بسیار در به لطف یکدم سوار
---	---

آدم در درت نامید

نامید از درم مگر دال بار

ساقی رشتگر حده تیراب طلب بگیر در رم در حصار و صد سخن را فرور هر ساعتی از مردم مری و گراغتار	در ده که بحال آدم از تو به دیر سر هر دم در حصار حده های دیگر بگیر در لعل شکر مار می و نقل مهر در بر
---	---

<p>اگر دل که رجا تو دور دیده نظر کرد او آن خان که درام سر لاف تو در افتاد ای دوست که آموخت ترا که مرغ چو ماه اندر شهر عشق تو سی فتنه دوستان با جوی طیت می ارمی مهر تو سر تنه</p>	<p>اورا سر لاف گو سار دہ آور صید تن کس لیا رمان عمره خور نصیب دل حلقه چان مانگر و گریه ارحامه درون آستان تور حب چہ کے توبہ توان کرد در حام طرب ایگر</p>
--	---

خواهی که یابی دل گم گشته عراقی
 خاک در میجایه لعل ال ہی نیز

<p>کار ما سگر چه حام اقتاد مار می یہ دام دریاں دستان می چید ایم کہ گفت گوی ما ما قلال دیوانہ نام کرده اند درگستان میگدستم مخدم در سر سودای رفتش شد ولم تاملیدم نکس او در حام می حاجتیدم حرسہ ار حام او ر رخت من لب مار یکستہ تو س دولت کہ بودی دامن مار اقبال ارکت من برید مجلس سلتنہ لی اقرار مرا</p>	<p>کار ما یک سیام اقتاد مار جس بدگو کدام اقتاد مار دریاں ماض نام اقتاد مار رس آوا یہ نام اقتاد مار نومی مارم در مقام اقتاد مار مع سحر آئی مدام اقتاد مار در سر سوگنا حام اقتاد مار در علم مہر دام اقتاد مار صبح اییدم تمام اقتاد مار آن شد اکوں بدنگام اقتاد مار راع او مارم دام اقتاد مار ماطہ شکست رحام اقتاد مار</p>
---	--

من یو ایرتات حملتس موہم
 یس عراقی ارچہ حام اقتاد مار

<p>ای مطرب در درو سوار تا سوخته دل بوی سال</p>	<p>مان ار سر در دروہ آوار تا تھیتہ شود سہ ایدار</p>
---	--

میں یروہ بدر و خوش بھی دلدار ساحت چوں سورم یک مہرہ رجام عشق درود در سو ختم جو نیست رایت نام روه ام حیدر انگرم	کای یار تہ ہور و سار یا ما سورم یسار و سوار تا لو کہ رہا یم ر جد مار مار ای تو ام لسا ر شوار محبت زودہ ام چه میکنم مار
---	--

گر یار ساحت ای عراقی

حیرت سر سور لوحه آغار

بی حال توای جان افروز دل مایان عشق ماریات در سیماں عشق یے یزد چه ملا نودکان مس رسیده حسنت میگوید مکر ای طالب و گر از دم خویش قصه محوں	چشم حشاق تیرہ میدرور تا کلمے رخود کرد رور حادثہ یزد و لا کور و کور رین دل جان گمار درد اورو چاک رن طیلان حرقہ یوز قصہ حواہی سیار ما آور
--	--

بشماں ای عراقی آتش خویش

پس چراغے رغبت ما افروز

ارم عشقت مگر حوں ست مار پہر ان ار عمرہ خونہ رے کو تا سر رفت ترا دل مای ساحت حال دل کو دیتاں میتل ریں ار سراق تو راسی در و دل تا مگر خون کردی لایں رتہ طار ار سراقی دل سارای حیدہ خون گر چه یکا، غم تو ماں مس	خود میریں اردل اوچل مار رودل مس میدتیب حوں مار ار سراق عقل سیر و ست مار فی جبین و رہم کالوں ست مار صد ملا و غصہ معون ست مار روز و نیل فی مگر حوں ست مار زاکہ حال اودر گوں ست مار لیک محبت ہر دم اور ست مار
---	---

من دستاوم از عم و تیار تو

پس عراقی از چه خود دست مار

دویم رو سب این مار اگر آویم شکش
نمراو اگر ترسم رو چشم تنوع و شکش
ما مید آنگه نامش کنده از دمان شکش
که بدان مطربه کنیم جحش و شکش
چشم که حاش مارم سیرانی حاش شکش
سگر خیاره ما سکه حش حش شکش

نکشم پیاد روی مرغان شک شکش
سراف او گرم لب لعل او سوکم
چو سات سنگد ازم به تبت آب دیده
بر دم رچتم مستش نظری نوام گیرم
حو کمال ارداش فلکد حدنگ عمره
دلس عتاب یارب چه خوش است صلح او حور

دلم آئینه س و روی ج او سکه نماید

لسی برن عراقی بگیرد رام و شکش

تراب و نقل و در رچتم مساس
برای مال و تین سکر افتاس
حوالی که کما مار چیم فتاس
که در بهشت مار و دهوش رصوات
که عمره خوش ساقی نو و حشاش
گهی حیات حها حوالی و گهی حاش
همیشه نام ہی آفتاب و مالش
خود الحقات بودی آب حوالش
ارال تراب که در واد لعل حشاش
نظارگی که نو و حشاش و هم حوالش
کمال باد که کس ظاهرست بر بالش
برای آنکه مسرور خود آسالت
شد آسکا و آئینه رار سبالش

صلای عشق که ساقی ر لعل حشاش
بیا که برم طر سحاب حشاش عشق هسا و
نکشم ساقی حشاش و خوشترارا
بیک که تیه حاش مست که و حاش مرا
خوشا سراب خوشا ساقی و خوشترار
ازین تراب که مک قطره پیش بیک که تو
و کس ساعر آن بر تو ست اس که تو مار
ازین تراب اگر خضر با سقته قدس
نکشم مس کمر عمره خوش ساقی
نظارگی کس رویم کس رویدا شد
سحب مدار که حشاش کس نگاه کند
نگاه کرد کس و مد صورت حور را

مرد و در همه عالم کسکے کھانسن	تخت چرا نعرانی پیر داماد را
مگر که راهان خواست آشکارا کرد	بد و کسیر داماد که دیدادلس

نکام دل معنوسه می لعل شکیارن	نما ساسا می کند هر دم دلم در باغ حنائن
همه و کسدا آن باسد که گرد و گرد چمنان	ولی دارم سلیمانان خواران مار هر جانے
گهی گل حب ارد و نس گهی سکر رگزارن	حقش اسد دلم هر لحظه در باغ حنائن او
گر ارحام نس سرخوش گزین حلقه حنم چمن	گهی در باغ رخ طلائع حور لب سقراناد
که معید ویده عاشق خلوت ربی و لدا زار	ارال حوسر تما ساسی تو ابد نو در عالم
که مار در قیامت هم کوار کوار باقی	جان سیر شد عاصم رحام معن جانا کم

بهار و نار و گلزار عراقی روی ما است
 رصد طدرین بهتر بهار و نار و گلزار

مجنون در سرائس حوسن	در برم قلندر ان قلاش
باسد که شوی تو پیر قلاش	مادون حصار در پیلے
رو ماهه یربس شوخ و اواس	در صومعه حمد خود رستی
ترو و جهان ولی کس فاس	در عاصم جهان مای می بین
سرست شوی رستم عیاس	در جو و نظری کبی به سانی
ار لوح سیمبراک تر اس	جر لعل بنگار هر چه بیست

باسد که به می اسے عراقی
 در لعل وجود حلقه نقاس

سجده کف و سکاوه مردوش	کردم گندی سکه ه دوس
سرست رحام عشق و دهن	پیری اندر آمد از حرمانات
اسکا کھر مد ررق مسرس	گفت از سر دق حوسن
حرقه سه دلااس در لوس	سجده و دیال لسان

در صدقه سپید چاهای گریادگی حال ساقی و غنک رخس نه سی از جام خوابی که بیانی از عین کلام حول ترک مراد حلق گیری گر ساقی عشق از خم و رو نوک کار بدو گذارد و حلق باقی	در میگرد رود تراب میوش حان دل دین کی وراموش لی مده تی خوارک مدوش در ترک مراد حلقیتش کوش گیری بهمه آرد و در آغوش در دی و دیت خواه بر خوش گر و بهر دید ترا کس نوش
---	---

چون راست میشت و عراقی
این کار گیت و گو می خاموش

مار غم نگرفت و امانم در بیج عصه دم و دم یکتم از جام غم از محبت حیمه ز در بام دل متلاطمم بدر دی مار تو در حین حال کس فی امانم الغیات ای دوستان جمعی کنید حور دلدار و حواس و دگر گر چه خدم گاه گاهی شمع وار صبح وصل گوشت و دوش همور کار من مایه مرا هم تا بود میستاید بی ای کت من	سر را در دار گریه بام در بیج میست حرقه گداز ام در بیج صاعقه افتاد در حاکم در بیج کس بداند کرد و در بام در بیج بیاره حر مژد و مسد ام در بیج کر وراق یار و در بام در بیج میکنند هر یک گریه بام در بیج در میان حده گریه بام در بیج در شب تار یک سحر ام در بیج همه ام این حال بر بام در بیج تا کی اندست تو در بام در بیج
---	--

لا حرم حول خود عراقی و همدم
چون نگر دی، بیج مرا کم در بیج

حقدا و دوست را عشاق	حقدا عشق و حدا عشاق
---------------------	---------------------

خدا آن رماں کہ بروی من
سُردار دوس طبع ہر گز
حس طائیت من راں دارم
آفتاب حمال او دیدند
داود اندام رس قوی جا ہا
مکشاوند در سراے وجود

سیجہ داند سر کسدا عشاق
یہ گزیرد از حفا عشاق
دل و جان را دریں ملاقات
نور داود اراں صیاح عشاق
چن سکند اراں ہوا عشاق
دری از عالم صفا عشاق

ای عراقی حو نو مے دامن
آنچہیں در در او عاشاق

ولی کہ آتش سوخت تو اس سور و ماک
سوی آنکہ در آتش قدم ہی ردی
گرت در آتش یاد کجا رود بہشت
مرا کہ مت اراں آستم بحر دودے
کجاست آتش مشوق کہ در دل درد

رسم آتش دوزخ کجا شود عذاب
ہزار سال در آتش قدم بردماک
وگرچہ شد رکعت رہی کہ خود پاک
مرا کہ مت اراں آستم بحر دودے
کہ ہر جہ غیر تو باشد سور و اراک

اگر رد عراقی دل اتوریں آتش
بیار آب و جسم و بریر بر سر خاک

اگر آفتاب رحمت سایہ افکند سر خاک
من مگر کہ من ظاہر ست مہر حب
دل من آئینہ است یا کہ میدارتش
لب تو لب من حق بیار و نہ مدہ
- بیج سمرہ مرا مرنی دے ترسم
مرا می صورت خود سوی من نگاہ کمی
مرا بریور ہستی خود بیارائی
اگر سو دہم تر من لباس ہستی تو

رہمیاں ہمہ دامن کسدا ملاک
ستار حور ساید اگر باشد خاک
کہ روی پاک نماید اگر باشد خاک
حوط من ملک آمد کجا رم راک
کہ مر تو آید شیعی کہ میر لے پاک
وگرچہ سوی کسی کی کید نظر خاک
رہرا کہ من جس خود کی ادراک
ز بی نیاری تو کرد می گریبان پاک

درد و سبب کما علی عراقي را
کب تو سبب کس کردی کد حاساک

<p>با که حاشه دل پاک کردم از حاساک منطق صید کی صدر پر از دل مردم کدام دل که نخون در می کشد داس کسول اگر نه رسی کی رسی نریادم سم گر آینه لوحه سدا می ماند چو آفتاب به دره می سالی روح هر از دل کی از هم حجاب و تدبسی کدام دل که روح تو دس بر شرب دل که حون عطر مسحور در دست عمت کسول که حال ملک آمد مسح در گام روح کیسه شری بهجو طره ات طرار نظره صید کی صدر هر از دل مردم</p>	<p>درین خواهر توحه و کی قدم سی حاساک ولی نگاه مداری کی دل عساک کدام حال که کرد از عجب گریان خاک مرا که حال ملک آمد کجا روم تر خاک روح روح نو بهما که میت آینه یاک ولیک جستم سراقی می کشد ادراک هر از حال ملک آری رگس مداری پاک کدام حال که کرد از حجاب بر سر خاک در انتظار تو صدر هر حور و لعل بر پاک کس که کار من از تو مانا در سخاک روح راه زنی بهجو عمره ات حالاک نعمه به پیش هر نفس دو صد عساک</p>
---	--

دل عراقی مسکس که عید لعا عرفت
چو می کسین مسکس به صدر ستراک

<p>سنگ آمد از وجود و سنگ مارم حرا کس سم و دادان ما جی آخر امید ماسم کی نو که روح و حلاص ما بم اوها دم در حلاص محبت گر برورد دست راه حکم در حجاب خود کسم نگاری</p>	<p>ای مرگ موسی کس آسنگ مرا یادم رس اتین دل تنگ تا که با صد نوی مار بگ فایع گردم رام و در بگ احسان حیران حولا شکر بگ یک گام تند هر از در بگ در دیده اس صند و دهن بگ</p>
---	--

دست بوی گل برم دست دور دره راستی روم راست دارم گلها دلی را دوست باد و بخت مرا همیشه صلح است	آمد همه رنم خار در حبک خون در گرم شد و جگر چنگ ار و ستم بر فسون من بیرنگ ما خود بودار بود مرا حبک
--	--

اس حمله تکایب ارعانی است
کورتش خود گشت سرنگ

خوشتراز حلد برین آراسند الوال دل
هم بخت خود مدید آروست آمان
در سرای دل جو سلطان حقیقت مارداد
حسم چه بود رفقه پر نقش بر درگاه جهان
میج همک بر ترار فردن علی مان بود
حسن بی پان دل اندر جهان ظاهر شود
حصر جان گرد سرانستان دل گردویی
سر بر آرا ز حبیب حجب مایه می آشکار
ظاهر و باطن نگه کس اول فاعویش
طاق محرم حم اردوی جان من است
مارگ خود را آید هر که باید جهان
خون نگار من مهری بر آید در مان
خود و عالم در خط دل که در یک شمع است
ار است در یکسا و در جهان رنگی بود
بر ساط دل ساط عشق گستر و دلیک
حب سود در جهان جوانی حیدر آراست

مانادی مجلس آرا آمد درو سلطان دل
هم بر می تو مرا باید نگارستان دل
صفت ردمار و اح عالم گرد و دار و دل
مانود در مان نوسی بر دل دیوان دل
انگیزا بدیسم رو صبر ر صدان دل
هر که را چندی بود ما شد و جان حلال دل
ما خود آب حیات از خیمه جان دل
حرقه کوی عالم کوه اردان دل
تا بر آردس شود که حب خار اکران دل
قله جان من آمد رس سلف یلان دل
شعله هر دم بر آفر و در جان مان دل
لا حرم هر دم دگر گون میت و الوال دل
کی مدد آید ای از کفر بی مانان دل
کال هست آراستند لعلی سرانستان دل
در جهان صاحب لی کو ماسود و مانان دل
دالکی، ماسحر از حس و دار احسان دل

ارنای دل عرانی ماحر آمد مهر آکر

از گمانی کال میرسد نو دفعال دل

ای دند و ادا تم دل حول شد وراق بار و بار حول دید لعل کس که دلدار دل درین و مل بار جان داد عجبی به طبع بر دور یار بر خاک درش فتاد و جان داد ای کاش که بود ما سودی ای مار سر رس سیکار در کمر وراق نو فتاد و دم	کو در حشر سے فتاد و تنگ این حسرت حشر چو مرغ لعل در حشر ادگر و منزل دان یار شد سو و اصل حسرت حشر و گر حشر آن قطره حشر که حشر که بود ما سست کار و اصل بیو و ازین شکست گسل در یاب نگر قدم به ساحل
--	--

گذر که بچسب پس سماند
بجای عراقی از تو غافل

میدای دل کمر دریا رود دل ر مهر لگه و دانا رحمت برسد ر دل کس از درون سودای میست مس دل بر حسن محنت سراپی دل از جان و جهان بر دار گشته که راهی بس حشر پاک است و مار یک ر بنوق اوطان ماست سویت نمی بیست چو روی دوست آید چو روی حق به عیب دیده برود تو هم بر سر رحمت خود از حیا	امید از هر چه حیا راست گسل درای هر دو عالم حیا مهر که پس سودا کمر سودا به حاصل که هر گز رویایی راحت دل سخت آنکه قدم به در مراد که کار می سخت دشوار است و سنگل میاں خاک حشر چو مرغ لعل حجائی پیش روی خود مراد نیاید وید و ماری روی مال که همراه است بر بستند محفل
---	---

قدم بر مرق عالم به حراتی

ماہی مادر خا می در گل

ما ابدہ نوسار دارم
 سادان لب حرا ساسیم
 ماسور و ہر حہ ساریم
 تیار تو گر حہ خاں بکا ہد
 سر در قدم ہم رہے
 خاں ماؤہ سچ ماسد
 در باب کر آس و اوقت
 گر خاں رود حاکم آرا

دوب از تو جگو بہ مار دارم
 کر سور غم تو چار سارم
 حوں لطف تو چارہ سارم
 در طلق حوں سیار دارم
 چوں لب سر قرار دارم
 در اقل عسار دارم
 ادیتہ خاں گسار دارم
 حوں رومی تو دولوار دارم

ماہی در اسرار و م

سوستہ دو جسم مار دارم

گر حہ رحاں حوی دارم
 را کھا کہ جناب بہت است
 خود مادہ جہاں حہ کار مارا
 کے قصد جہاں تو کم چون ما
 مردل ہمہ عمر اے تو نسیم
 اس خود ہمہ مست و دراد
 ما خود جسم ابرج ار
 رویش مکدام جسم نسیم
 مادہ حہ تو بہ ایم لیس
 ای در سگھا ایں سب
 بر لوسے نظارہ حالت

ہم سہ سگھاں مر و یاریم
 مالک ہمہ جہتہ شماریم
 ماسیتہ یکے کھارم
 در سد گند رلف ماریم
 بر خاں ہمہ لغش او نگارم
 اور خاک تر ہزار ماریم
 ما آئکہ ر عشق عسار دارم
 و صلس کہ روئے ختم ازم
 ما ایں ہمہ ہم امید وارم
 کر دیدہ و جانب دستارم
 دیرست کہ ما در ہزاریم

	مارے سٹا رول آئی گم کر گھر حال سپا ریم	
-	حس حس راندال سوریم آینتی کز دروں سراوریم راکر مالی رحمت سروریم آرو و عالم دودند بروریم بدر عسقت اچہ ماہ اندوریم اکھ عشق را میا سوریم	گر شمع حراقی اوریم آہستہ دآں فخرش رسد آفتاب جمال برما یاب ماہ سپہم روی حومت را ایہ حال دل برادریم بحر طیال نکتہ حسد
	در خم عشق اگر رود سرا ای اعزاقے بودک بروریم	
-	آہیب حیات ما درویم بارہ دال لسم ولویم ما رصفت حلال اویم دراہ لسر دواں جو گویم راحت کسی کر درجہ جویم	سہر لب برگ ما درویم لونی مسام مار سیدست ما ریکہ دال توجہ چہ مارا جو گال حیات ما کوریم احی سعادت او گر نشیم
	مکنت عراقتے ار سہر دور مایہ برای گھب دگویم	
	مگر چہ کسم اگر بو شیم یس شہیدہ ما چہ میجر دشیم در حافی حوٹل جید جو شیم در ماتم دل یلاس بو شیم کس می کھر دجہ میجر دشیم ابن کار دلک ہم کوریم	ما حورہ شراب میجر دشیم ار سحرے حیر مداریم تا خدیو کمر دگب سودا دل مرد و دل کسم حرقہ اس روہ مرد می کہ ما راست ما اکہ مایہ سود راست

ما شد که رجام وصل جانان	یک جوهر کلام دل سوختم
سب حوس بودیم به خوانی ام در در آرزوی دوستیم	
باوگر مارده تو به شکستیم در حراب مای و حقوق حرته صوفیا به بدریدیم از منی نعل مارست بدکم سایه از سور و حیاں کلیم حول بدیدیم آفتاب حش جنگ در دامن سناح ردیم اس همه است خود میدانم	در غم نام جنگ دارستیم نعلی ساز ماه شستیم دل مدیر عاتق به درسم درد و حرمه حمارت بستیم کر منی نعل مار سر بستیم از طرب دره دار حشتم مادان آفتاب سویتیم کس نعل بستیم با بستیم
دره بودیم آفتاب شدیم از حراستی چه مهر بستیم	
ما که همه مع حوس گفتم بر حرد قصده حد خواهم امی دیده بیا که حش گفتم مارا حشکام دشمنان کرد گداشت که مانگان کویں دامن که ردا دارد و خود بران سود کر آب ده	ما حرد از حوس حشتم بهود و سار حد گفتم امی بخت بیا که حش گفتم آن بار که دوستدار گفتم گرد سر کوی از سویتیم کر باغ حش گلی سویتیم حیر کم دگلم خود سویتیم
گردست راه در خوانی آن گر راه خود بردیم	
ای دوست ما که ما دانم	یکه به مشو که آستانم

<p> رخسار ماں ماں سر سرحد نہ ایم دور تو جوں فی توں اویں رہا دل جس و حال تو دیکھ آپس کہ میر روی جس مایم کہ دل دیکھ دے ماورست ہم ار تو پس لانی دور کھری ہوا اکھ ار تو سرد کھاں پاک سہ ماں تو ایکہ بہتہ </p>	<p> دماں کیا سے در آتم لیکن چہ کیم مسماں یوستہ جسار تو حدائیم رمون تو سیتہ چرا تم رحسب او عمر دماں میدر رہا کہ عیدائیم و رار تو بیتہ در دماں ہر حد کہ ما قرا لستائیم فی اکھ کر ماورا سر آتم گر محنت ہم گر گداں </p>
--	--

ار عشق رخ لوجوں عراقی

ہر دم عسری و گرسائیم

<p> ایسا کہ ار وصل تو مجھ رہا دیکھ تا ار رت ایدرست جس دماں رحمت مدح و ثناء کہ ار سور دماں اکوں بہر فی روی تو رکھ رہا دیکھ ار شمع رحمت ماہرے لور دماں </p>	<p> ایسا کہ ماں ار دور رہا دیکھ کسم دگر مار نکام دل دس نام رو گام اران زار گداں ار لوی دست رہ گئی مافہ تو دیکھ روس لہ این جائے مار یک دل </p>
---	---

ما حور وہ کی حورہ عام می مستقت

ماں عراقتے ہمہ مخمور ہا

<p> ہم حوں جوتہ دل و حرم گداں رہاں ردل بر عسم گداں گئی ار رحم لے مریم گداں چو مٹی رحمت بر مریم گداں </p>	<p> ما اسی دیا تا یکدم گداں رہی رہاں بر حسرت گداں گئی ار ردلی درماں ماں دل ار و بریں حقی سید گداں </p>
---	---

چو کار از دست شد هم گریه ما
خوشا آن دم که ما مار ناخود
اگر چه کرد و انار افراس
تن بیمار ما دهم شد از هم
رسم چون دود کم با هستی

مار و سح سدی هم گریه
که ن در حسرت آن دم گریه
رے و یا آن هم گریه
برای سحاره در هم گریه
سیاکاس دم در دم گریه

عراقی را کون نامم مدار کم
برای مسکن درین نامم گریه

تا کی اندک دوان کو ستماییم
دل در هم از سر دل تو جو لونی یارم
بح خوب تو که هر دم دگران می سپید
ما که دواز تو هر اسب کجا آمدیم
خود در شکار هست آینه دل اموس
گم شد اوج دل ما مادر شده ایم
گر بیا یم دلی بر سر کویت یا یم
روی سانی که امر در بهیم جنت

هر سح ما ستم که دگر ما تره اسپید
خان ستاییم اگر آن سح ربا ستم
هم بتو دگر گداری که در می ما ستم
از عراق تو گو حسد ملا ما ستم
بیت نکس که حال تو در آکا ستم
کی بود کجا دل کم گشته خود ستم
در به ستم جنت در دل ما ستم
که سح ستم داد ده که در ستم

روی ریای تو اید و سب یکام دل چو
تا عراقی به میب در بهما گریه

جبرید ما تنان نصی سعد و تشریم
از تاب سینه آلتی اندر دگر ریم
نعره روح عشق را در کم رود دست
تا حدیاست ما همه از حول علم بود
آهی بر آوریم سحر که در دور دل
راری کساں مذکر که دلدار خود در

در با و به جمال همه ریر در کیم
در آب دید سینه کسب و کیم
نعره روح عشق را در کم رود دست
ما کی وجود ستایم در حول حکم کیم
دس کت حسته را دمی اداب کیم
نعره رماں به متن سحر گد کیم

استدک یک نفس نظری سومی ماکند و دودہ آن راں سجہ نظر کند

آن لحظہ از عسراقی سا کہ واریم
گر زور با تویم سخن حسد کہیم

حیرت تا قسمد کوی یا کہیم روی را خاک کوی او دایم برائے کہ میدان گوید بحر اورا کہہاں ماحول کرد حاصل شد کہ و گیر خط ا اگر بر مراد او سازیم رود ما بر شاو و صلیم حول لب تا در شکر آفتاب شد میں رویتں جو برودہ برگرد	در نفس مالہ ہائے را کہیم گذشتے سرد رنگ را کہیم از مرگی چند آشتا کہیم کف وصل دریا کہیم نگار از بخت و دور کا کہیم برک تدریر دا صبا کہیم دست آدوس در گاہ کہیم ما شکرانہ ہاں نشا کہیم گر ہمہ ہم بس حکا کہیم
---	---

از عسراقی جو رو مکر دایم
روی دوروی غمگارا کہیم

ما حقد و ملتای ہاں جہاں نشا کہیم ما کہ اس رول دور و جدائی سو کہیم لس کہ ماحول مگر جو دیم از دست شک درماع و در پیاں حاضر ہاں دے عمری ادر جستجویت دست یابی مہر دم راں جس ما دیم اندر شکر بہت کہ ما	لا حرم در لوطہ انراں تو گدا حتم سور دل با مرسمہا جو سات یاہ شتم ہاں ماخول گشت دل در موج حول تندو این ساری کہ ما از سول ہوا شتم سحر ما صوس گذشت و ترات ما شتم مرضا طراستی رود ما کہ ما حتم
---	--

ما غم بہ حیرت ہر حوش لودیم آواز خود
از طرب فایع شدیم و با سمت دریا حتم

ما بارہ حسا نہ حسا را کہیم
ترک و سب جو ہر سیکار گر کہیم

<p>کب می خون رنگ رخ مار گر قسم شرک دل دس هر جس کار گر قسم ما به جان لب که سجا بر گر قسم دس فائده دل بر گس یار گر قسم ما مادت جسم حوس جو کوار گر قسم لس کام کراں لعل سکر مار گر قسم حالی سر لب ت عمار گر قسم اس سعتی من که دم مار گر قسم حدس که سعت کسی انکار گر قسم ما مے دمت و رو مار گر قسم آتش همه ماح و گل و گلزار گر قسم دلدار در آحوس دگر مار گر قسم جان مایه دانت لب یار گر قسم</p>	<p>سما ده دست ملک سوسا مادم کارم همه ما خام می رسا و حسب تهمیج ماست و سر ملک دلدار چشم لحس سانی دل دس ارد و سم پوینت حین میرده دست و حرام سر لب سانی حومی فعل و در یک حوس لب سدم حواسم اربابی دلدار آد کتم اندر سر آن رلف یریاں گفتی کم دای سر لب سال گیر ما نو و تقوے توره حلد بر گیر د مار حور ملک سج دلدار بدیدم لب لب که میاں گل و گلزار بگر لب مدد ان فلک نکست لب</p>
--	--

دور لب و دمدان عراقی لب دلدار

هم مار لب حوس دلدار گر قسم

<p>واں دولت ارکا کو تو مارا لی اردم گداست رود گار که گر دو مشردم ماری بیا که ما تو دمی حوس اردم نا ماعه مرادر کوی تو مکدرم اردست حور تو به بیا ما که حال برم نندار بحر را که بیدیا سے بر سرم</p>	<p>آن بخت کو که رود که مار گارم میخواستم که ما تو سر آرم دمی بکام ار عمر من کلون جو ما بدست حردمی حاماں رو امدار که ما دید یزاد رس گوهر سر کسی که تو آ مار کرد دست عم تو من که مرا مال کرد</p>
---	---

ما وصل هم گو که عراقی اراں ماست

ار وصل نو که یار کس ارد گیرم

<p> ہر نفس در وی رد و دان میگنم احاطہ علم ہر سب دگر ماں میگنم گرچہ را خاک و امان میگنم گرچہ رسد دست آسان میگنم رنجی ہر دم رد و دان میگنم سایہ بر در حسدان میگنم کامل ہمہ مداد اریاں میگنم ہر نفس سر در گردان میگنم در لب او آب حواں میگنم مراد در رشتہ عاں میگنم بار تو حد اکہ متوان میگنم </p>	<p> ہر دماغی حوی از حوامی میگنم حوں دل ہر دم دگر کون میگویم ما دست ستم گر سا تم گزمت حور و دلدار و حقایق را در کھنکار در فی عس بری حصار کھ حور من کرد دست و دماغی مہدم چون سالم از حوامی با کسان ما نماند دیدیم روی و قیاس احسان و دوست ہما مہبت مہ پس حور سور کردہ ام بار و در تار پیا ماہ کس بر جان من </p>
---	---

از توجیر کے دیدہ ام بالقی
 اس ہمہ محلی آن میگنم

<p> ہمہ سستی توانی فی الخواص آن ہمیدام سحر تو در ہمہ گیتی دگر حوامان ہمیدام سحر تو در ہمہ گیتی دگر حوامان ہمیدام چہ مارم در رہ عشق کہ جان سال ہمیدام چہ میجوہر ارس مسکس سر گردان ہمیدام حراس و بدو دل حور و دگر دماغی ہمیدام ہمیدام حرمی میبی من مادان ہمیدام ولیکن آفتابی ما نہ ما مان ہمیدام جوانی ارس مسکس حوس بہان ہمیدام </p>	<p> دلبری مادر می امان دیا حوامان ہمیدام سحر تو در ہمہ عالم دگر دلبری منم سحر عوامی عشق تو در دن لہی باکم چہ آرام بر در وصلت کردل بار دمی چہند ولم گزمت مہدار و سر بر لب ریاست ما مسد و حمال تو دل حور و ساد ہمیدام عجب ترا کہ می میم حمال تو بہر خانی ہمیدام کہ در در دست ہمہ دین روی سب خواہر حشم ہر دن چو حور پیدا عجب رانی </p>
--	---

بر دماغ دو عالم در عرصہ قیاسی مہدم

	ربا حواهد شدل ماه ارس و مدال مسکرم	
دل همگس مرا اگر سوار د حکم و صلت از اس مسکین به سار د حکم تا عمت یک نصم حال مکیار د حکم ما اس آن بار اگر امتق سار د حکم مار یکبار گم است سار د حکم مرس از گوشت ما گاه سار د حکم		اس دل تنده گرام سار د حکم رس آست که مادر ق او می سار د حکم حاکم از آتس عم سوخت گوشت سار د حکم حور گمتم که سار د زره استق سار د حکم ماد آ دور از مس استج و رسید مرا جد گو سار مرا صر کس از تنگرم
	مس مدال خسر گم کر عم او گتم سود گر سرامی محکم نج سار د حکم	
صبح پروردگار میم میت مردای عظم و دم خوخته آند در حال تنیه سم خود که میم که مر تو مگر سم هم مدال سار مدال سم		میس کاری با کم و ایم مسر تو مالست دل و الله سحی کر تو است و گوتم در جهان گردل ارقه یارم کر و س کر م که ای است
	اعراقی که مادر غم است خود د گیری کس کر گتم	
کس امدوده و تمار توام مس به مرد جنگ آزار توام عمو کین من خود گر سار توام چو که من سوخته غمخوار توام چو که من رشخورد و بیار توام		ال و حال عاشق زار توام آستی کس ماس آرزو مزار گر کسای کرد ام بر س آیم سار دار یکدم هم که رم خوری حال من می رس که کاهی تلف
	مدن عراقی میتم فارغ تو رود و شب حوای و یار توام	

بر دیار من سحر مست و حجاب میروم	حاجم طرب کشیده ام زان لسان میروم
ساحرا را می نشاند دوش سویل کردم	تست سحر کجوی او هر جواب میروم
مرمر حواله داد و درویشی کشیده ام	ملاکتش را درویشی ادا داده ماب میروم
حدیث حس و کس می کشد ملسوی خود	ارینی اکی کشش و گریه مجور ماب میروم
سرمه تن زینت او من چسب کسادی	ملک رستم روی او دست نقاب میروم
در سراوه می کشم استی سولست هر زبان	حاک روم را دست گیر سر سرب میروم
تنه عشق هر تپشی اگر کند جواب و خوش	در بهوس حلال او مار کجواب میروم
سایه اگر بهوای او میکشدم که در زینش	سر سر آت جستم خود را بچو حجاب میروم
بجو اگر رقصه سرور میبندد روم	گر تو خطا گمان روی از جواب میروم

بیس مراد خود حریفی ادیب که در جهان

مسخراب آدم مست و حجاب میروم

چه خوش لودی در نیار و رنگارنگ	اگر با من خوشستی غمگسارم
آب دیده دست خود نشو که	کسوف کرد دست بیرون تنه نگارم
نگار او تو مگر نیم کسے را	تو بی از حلقه حواص احیا م
مرا حافی و میدارم ترا دوست	عجب سود که خار و دوست دارم
مرا کار مار لاف تو افتاد	بر پساں تر ز لاف اشت کارم
مرا کار آکله مار لاف تو مانند	سین حول مانند آرام و قرارم
سوئے آنکه دانا تو گم	سسته بر سر زده حول اعمارم
ده آدم بر من بد اما تو یک تن	اگر دوری مرا رحمت برآرم

عروانی داس او گیر و خوش باش

که من با تو درین اندیشه یارم

اسهات که بین دیار رنتم	اگر ده و دواغ یار و رنتم
چه سود مرا در صلی حمان	اکنون که من از قرار رنتم

ما دیده است که ما در مقام لرزد و ما دگر در مقام حول من ریمان کار در مقام لے مولس و عکسار در مقام یک عهد و استوار در مقام ما کام هر دیا در مقام دل حسه و حال نگار در مقام چون محبت ردگار در مقام را کما به ما اختیار در مقام که بهر تو سوگوار در مقام	مر خاک در تو نوسه دادم گداستم ای حریر حول جان ر بهار دل مرا گمشدار رودنا صیقل از من اندوست از خلق کریم کو بدیدم چون ارباب تو یا منم کام بیا ما به هر بهی ر لطف شکر آه ده که او در تو عمجواره و موسم تو بودی تو حرم و ساد و کامران باش
---	--

در قصه درد من نظر کن

سگر که چگو به رادر مقام

ما در درجک عبا اعداده ام کریح و لبر عدا اعداده ام تار و دست او دما اعداده ام حول کم چون میوا اعداده ام گر چه در ولایت و گدا اعداده ام	ما در دوام ملا اعداده ام ایں همه علم راں موسیج هاد دب من گمگفت رودی اذکم منگ میداد در در ولایتی من هم یم کو میداد در گاه تو
---	---

یا غزالی علم مخد که بهر تو

رودر لطف گدا اعداده ام

ما درم من ارس گراں ساکت در مقام تو رمی مسام جان رودی تو می حرم جوهر از حلقه سر یدم بیاتما تو بودم ساراں بیس کو عالم شکلی حبس بودم	عدا اعداده درم جدا فکر حلقه بودی حرم بیا بیست منی حیدان به منتم تا من حیر خواجه حوس عداستم ما تا ما حوس نام بیانی برده بودی هر سی حال رکوبی
--	--

سایگر عشق روی لوسی حول خبر چور دم	سایگر آذر روی تو دمی صد بار خاں کدیم
مرا خوش دار چوں خودی الهی که رستم	مسار اداوس سیدل که در بات لیر کدیم
رلفظ دلرمانی تو یک گفتار چو نمودم	روصل حاله ای تو ساکن بیدار چرم
دعالت ای دغاں خوشتر سیم عاتد دگر	ولیکل در بد و مدار و سراق دور کی حرم
وطن گاه دل خود را بجز کوی آنوگریم	ما ساگاه حتم حان بجز روی تو لبیم

رہستی عراقی هست برامی ولم سلسله
حال خوب خود با کسا دی دہا ایس سولم

مرا حشر عشق تو خالی می میم می میم	ولم راح تو خاں اے می میم می میم
رحد صبری و آرامی می مایم می مایم	روطنی داحسای می میم می میم
دروی طعن سارو که دروی را که من مایم	بحر روی تو داسے می میم می میم
ساگر حواہیم دیدن که دور درو چنی تو	لقای حولت حیدای می میم می میم
مگیرای دوصد دس مں که در دالی عدا	کہ آں را بیج پایای می میم می میم
زنا و لطف و دلداری یا سا مال دس	کہ خود را میتو سامای می میم می میم

عراقی را بدرگاہت رہی سا کہ در عالم
حواد سرگشته حیرای می میم می میم

مں کہ ہر خطہ را در میگرم	ارسم دور گار میگرم
ارسم عکسای مں	دورانی نگار میگرم
دلری تو دور کسار مرا	کہ دار من کسار میگرم
دوش ماتمب گفتم از سر سور	کہ مں از عشق بار میگرم
مایم کحت خویش میدارم	روندم دور زار میگرم
ماجنیں خندہ گریہ تو بیت	کہ تو لیس دلعج میگرم
دختم گفت دلری نہیں	ہاں حسین سو گدار میگرم

راں عراقی حدیب او تنید

نثر میں دراز میسر

گرچہ دل جوں سدا ارجاں رس گریں	حر تو فرما دسی کو کہ درو آند بر کم
گدھی کس کہ مگر مالو تسلیم دے	نظری کن کہ حوشی از سر حال بر جر
مس عالم کھوں مگر آغوش ہمہ	ارجتیں خاک دریں راہ نہ گرداگر
ہم سو ریم رباب سج تو مانگا ہے	بھو رسا نہ رشتہ از دلی سر نہ
تا دل گم سدا را رس کویت مایم	ہمہ ت مالہر خاک در دلی سر نہ
بیک و دریاں تو ام ماو گر بیاں نگدار	ما تو آہیختہ ام ماو گری ما سر نہ

راہ وہ مار کہ برد تو سدا آ در دیم
لو کہ اردت عراقتے نصے مگر یریم

مناں نظرے کہ ما تو انم	بختا کہ ملک رسد عالم
من حسد کہ روی تو رہم	قصاب کہ سب ما تو انم
درباب کہ ملک درو سدم	آحو کچہ روی رده نام
گفتی کہ مروی از سیم ما	تجیل کن کہ اندراکم
ایک بدر تو آدم مار	تا بر سر کوک حال صام
اموس نوو کہ ہر حالے	ارجاں در تو مار نام
مردن - ارا کہ ریت بید	بی دوست نکام و تنام
حدود مرار دہد گائے	خاک اری بی تو مار نام
اراحب این جہاں دایم	حر درو دے کہ دیکام
سہا دم ماسے بر سر حال	رس دیکس سم جہاں
کاریم سدا اس مشکل	سروں سدا کار جی دایم

دیوار سدم کہ ار عرائی

دیوار کچہ حسم دار نام

کھائی اسی دل جام کہ ادھم تو نام
سا کہ لے سج حوس تو میں سے سوام

<p>پاس به پاماکر مدد خواهم داد چگونه باشد در دام و نهاده سر و آب دل اندر میان بحر علم افکند فایه گشت دل من خیال روی را و وقت رگوسه علم تو گفتم معبودم علم کائنات</p>	<p>تو و دگر کسی که میو چکوه زده نامکم رهاں اسید بریده و دوری لوجهاکم سر و آن یک صد ملا درج گرامکم که مایه مستک به رد سب علم نامکم رهاںی سمیت گفتم علم مخور که در نامکم</p>
<p>در سن نسیم که عرانی چک به خواهد بود بدید و ادرج خوب برای آن گرامکم</p>	
<p>من به واکم که حرا را تو خدا افتادم نه گنه که در دم کرد تو دور افتادم حریم امیت که من دوستی بیدارم حاصل از عشق مدیدم که ارجول خگر ما که کردم چه گنه بود و چه افتاد و چند یا می مردی کس دار روی که دم در خگر</p>	<p>یک برو یک ندلم دور حرا افتادم من چه کردم که در دلی تو خدا افتادم ارینه دوستی تو به ملا امتادم من سحاره عشق تو چو افتادم چه خطا رفت که در رنج و عدا افتادم که نشد کاد من از دست ریا افتادم</p>
<p>حمدالم و عرانی که کند سحاره که درین دانه مدر قضا افتادم</p>	
<p>ساده که درگاه تو سمری به سیم در باب که از عمر و می من ماسد فرما که از بحر تو حاکم لب آمد ارم بودی آنکه به میم ج خوب آن دست در لقا که مرا کس دلی بود</p>	<p>در آرد روی تو دانه گاه به سیم بشتاب که اندر نفس بار سیم به بهات که در راز تو بهمه ساله سیم پس حال به هم مسبت نما سیم از دولت عشق تو به آن مایه سیم</p>
<p>از بهر عرانی مدرست اندام مار اکثر من ملاقات کدام از صفای می و لطافت عام</p>	<p>فرمای خوالی بروم یا نسیم ام شمس به لب لعلام در هم آمیخت رگ طام و بهرام</p>

اہمہ حاست ڈیسہ کی می
 حوں وارنگ قناب گرس
 حوں ست در صد ہم آمیر بد
 حام دارنگ لوی میں اود
 رنگ حام حدگ گواگوں
 دورنگی ناست اس آہنگ
 عالم ار لوی مادہ ست سند
 ست سانی رنگ و بود کند
 مادہ دوساں کہ کار آب کند
 حرہ کا قرار پاک پیہ درلغ
 سانی ارجہاں ست درو می
 ہ شود گر کسے درس مجلس
 سزاں حام مادہ کسف کم
 مارگو ہم کو آن جہ کت چہ پوست

اہمہ س و نیس کوئی حام
 رحت رودت ار مسار غلام
 رنگ ولوی سحر و ہد مسام
 ار ساق می و ہوا علام
 ار جہ افسا دروی اس ہیم
 و سیکرنگ متی مسام
 حاص خود ست بافتہ ملام
 حاصنگں راجہ کار با پیام
 خاک رائیز میکسد متام
 مرحوس خاکسی چواس حرام
 باسق کو ہر جہ ست بختہ و حام
 ناقسی راہ سیم حرہ مام
 رمدا علقہ رہ اودام
 می کہ ام ست و حام دادہ کلام

حوی و حرب رنگ ولوی صفات
 می تجلیے داب و حام کلام

مانی اردب تو حوماہ حورم
 لخطہ لختہ ترم دورار تو
 رہا نا کہ دریں واقعہ مس
 آدمم برورت اردوستیت
 دمدم گردورت حواہم گشت
 حودیس حرقہ بخوں در کہ مسم
 تاسں ار خاک رب دورتدم

مکس اید دست کہ حوں تدمم
 دمدم ار علم تو دار تدم
 حوں رگاں سر سر کویت گدم
 دشمن آسا مکس اردردم
 تاگر مورحت اعتد لطم
 کے تو احم کہ رویت گدم
 آدہ حسر کہ سرسی حرم

<p>اگر مست یبرگشت از مرطوف</p>		<p>که جسم کار عراقی بخودم</p>	
<p>ای راحت روانم دور از تو ما تو اتم اسم را در ادم گاهی برای حال نگه دارم که در دست رویت دارم می سکایت چون شوی جلوی را که در دورم از دورت نفسی کدم نفسی آخر کال حسه را برسم بر دست ماد کویت نوی خودم فرسی اکنون سرنگار اگر حال من سرسی</p>		<p>ماری ما که حال ما در مای تو سام نگه دارم را آید در دست جاکم نی روی حوت آخر تا خنده رده مانم در دست تو شکایت من کسان خود اتم کاخر شکسته بدر در می مرا ست اتم در محبت و قس یک لحظه دارم اتم تا نوی حال غایت رده کده روانم مادم کی که آیدم دور از تو ما تو اتم</p>	
<p>ماری عراقی آیدم من جوش است درم</p>		<p>جان دولش دردم با حوں شود مدام</p>	
<p>ای راحت روانم دور از تو ما تو اتم گرم که من گویم ملک تو خود گوید ای محبت حقه راجع تا حال من می اندوست گاه گاهی سبک من نگاه رس نهایی وصلت ساه امان منکد این طرفه بر که دادم تو ماسی دس مار کس دیدن نشد را عزم در آب حوال</p>		<p>ماری یا که حالم در ماس تو سام کاین حسه حد مالک هر شب را سام دس عمر رفته را آ می مانکوی حکام آخر حوتیم سبب من بر ما تو اتم که محبت وراقب نوید استخوانم حول سایه دلی تو گر دادم و دو اتم حالت رسیده بر لبه تشنگی من اتم</p>	
<p>خواهم که یک دلمه مالو دمی بر آرم</p>		<p>از رحمت عراقی آن هم نمیتوانم</p>	
<p>امرد من که بیدل ولی یا رماندم در صومعه چو مرد مساجات بیستم ما اهل مسکده جو ما قرار مادم</p>		<p>در محبت و طایفه که قمار مادم در میکه رهبر چه پستی آ مادم ما اهل مصطفی چه با نکار مادم</p>	

د کعبه حوله لب مرا حایلا حرم
سانی سا و درود و نو یکرمان
در کار می مگر حسام کارم بخورم

قلاش دارم در حسام مایه ام
دارم رهاں که با عسم و شمار مایه ام
در کار هر دو عالم سیکار مایه ام

کار می کنی که کار عراقی دوست رفت
در کار او بدین که چه عجزار مایه ام

کمانی او در جان شتر سبت خوش دلم
نگار را بر سر کیت دلم را بیج اگر بیست
رسم حول مهر گیسو حستی و دعا شسته
یوما عسح طربتوس باس من با مالوداری
مرا حول رود گار من وصل بود ادا انگد
سایم دانه و حراں سالک حول ملطان
سسم امر و سیاره رهاں و نام آ دارد
مرا گوئی که اسی خاست وصل مرا لائش
بسیگتم که ما گاهی میمیرم در رسم عس

سایم حوی سگر است حوی مایه ام
رسم و کعبه مایه ام در شنب حوی مایه ام
مرا نگد استی بر در سبت خوش دلم
مرا کال سبت این بهتر شنب حوی مایه ام
سایم مایه ام و صطر شنب حوی مایه ام
دول خشک و در وید و شنب حوی مایه ام
به دل در دست و در شنب حوی مایه ام
مرا حول ستم و در شنب حوی مایه ام
مکرمی گسب مایه ام در شنب حوی مایه ام

عراقی می سار و مان و مایه ام
کمانی او در جان حوی سبت حوی مایه ام

اماں عجم حوی مایه ام
یاری دیکه کرد و در و در گسب ام
یاراں مایه ام و آسان گسب ام
در و چو مایه ام اگر آن یار دیکه
و سسم مگر که سمت امانه ام دیکه
و ساسب اگر دیکه مایه ام
مگر در حید و صانع مایه ام

در دست سبب یار اگر مایه ام
رحمی کعبه که عجم او را مایه ام
مسی رین و در و در مایه ام
ما و کعبه که مایه ام
کارم کون بسیار که عجم مایه ام
کار در حید مایه ام
در دست حوی مایه ام

دردت چو سید بدل بیمار را شفا بیار بر کس از تو نیائی عدد دلو	مس را امید درو تو میا باد مدام ۲ بار برستم که فکر حوا را دادم
اما که درد تو عوائی عریز غیب کر صحتش بهیسته جنس حوا را مدام	
ساقی جو سید یی کیست را بیم حول شد حکم شراب در دوا دردی ستم مده که مس خود از تالش می دلم را افروز در کیسه مس جو نیست نقد می چون خاک در تو ادم کرم کس	حوسا به مده کجائی کم تا که مدهی از فکر کس کم از درد سداق تو حواس کم تا روی دل از حواس تا کم دام مدهی شراب مدام یا دوا را کس مده شرا کم
می ده که در حش عوائی یکبار ده مگر فلاص یا به	
رسم را در حقیرم با که گویم بیا بیا گر یا ستم به داف رحمت در معاصم حیدالم مرا از حد جدا دارد نگاہی سوی وصل او غم ماست شب دور اتن بود ای طمس مرا حلقاں تو گریه ستار چنان سوز مرا با ستم او راں غم کر خرقس بر من آید	رغبت می گیرم با که گویم که داناں که گیرم با که گویم گدشت از حد لغیرم با که گویم که میب از وی گیرم با که گویم مرا خس کردیرم با که گویم همی سوز صیرم با که گویم مس مسکین مقیرم با که گویم که محوئی در صیرم با که گویم بده سے پذیرم با که گویم
لبر مادم شب و روزا عوائی دست او بر سرم با که گویم	

<p> ر دل شکی محاسن ما که گویم ر تنهایی ملولم حسد ما که لسانم در مدارم عکساری رعنه صد هزاران قصه دارم جو معجیم لعل در سم مار فاده حول لود در دام صید بکام دوستان لودم کوی تار مراد زندگانی بیست سوخته </p>	<p> ر سقته ما تو احم ما که گویم دلی یاری محاکم ما که گویم عی وارم مدارم ما که گویم دلی عشق که احواکم ما که گویم مساں حول طیارم ما که گویم و محمد اجمعتکم ما که گویم نکام دشمنایم ما که گویم ر سبستی در را حکم ما که گویم </p>
--	--

همه میداد و ر من از عرافی است

ر لودتس در مقام ما که گویم

<p> س آن فلاس در د سیدایم گدای در دوش دمی رستم رسد ر بدو طاری رستم ر فاد طیلان کیو سادام مکر حاکم ر میخانه شترند کمانی ساقیا حامی من ده مرا بر آن لودگر خود کاکم ر نامه سادیان خوش سودم مراد در گم یا کالین سر اند پردن گردند ارکسه کجاری درین ره خواهم دوست دیار ما بهرم در میانان بخیر ایدار هر که لوداکول بدیم </p>	<p> که در بدی مساں مایه شوایم حریف با کسار و کم و غایم ر مردوز و سالوس و دایم ر بر ما رستد سید قایم که هر دم موسی میخانه گرایم که یکدم ما حریفان خوش بزم دس محبت سرتا ر لب ما که اراکم کا مدرین دشت بزم نقد خواری که ر د و نامر بزم در دلی میکرده کرد و د فاکم سید بدای در لغا و سبب یار ر ره سیداکول ر ر بزم فاده سرور لطف حدایم </p>
--	--

ایمیدار بار وادیم ستم هم
عزانی گر که ارکب ویا هم

<p>اگر در من نظر کردی نگارم بیرسیدی من از حال ارم نکام دستان ستر در نگارم خو میلا بد که او را دوست دارم مخیران سگریدا کسول خوارم چو سب تبراس رود در در نگارم به عفواری که ماسد عظمیام نور بار دست محبت سر آرم</p>	<p>خو حس نووی در یخا و در نگارم بدیدی که در دست جویم آخر نکردی دوست از من در در نگارم خوارا بد نکام چشمه سارم در سه لوده ام بر در نگارم در سدر و رس سینه مهر و نش به دلداری که ماسد یوس دل ایدا هم که داماں که گیرم</p>
---	---

عزانی دامن هم گیر خوش باش
کس با نود و سن همک رارم

<p>آں گم تنیده در همان ساهم یخا دگهاں لساں بیام رودر و در و سساں بیام نوی گل و بوستان بیام عشق خوش جا و دواں بیام راست که خنریاں بیام چون دود چه کس نکال بیام از خود کمر این گماں بیام چاره کمر از سساں بیام دل که هم در ایاں بیام یک مشق کمر مالی بیام</p>	<p>دل گم تن آروساں ساهم راں بو سب گم تنده عالم تا گوهرت به جراح گم تنده تا لیل خوش نوای گم تنده تا آب حیات به رفیت جویم سیر بار به رفیت و سود جویم آں بو سب خویش را به جویم هم بر در و دوسب ماسد آرام بر خاک و دش جیلا ساهم چون خالق سریر و ارم ارم تا بر من دل شده مگرید</p>
---	---

تایک نئے مرا خود مار ماری وہ خوشی رس حال مرحواں جہاں دے لبیم نے حاصل ارین دکان کیم خواہم کر رسم مام عالم	یک یار ویریں رماں ساک حردیدہ حواسں یاک حوں نغمہ حراستخواں یاک نقدی چو ویریں رکناں یاک چہ چہا رہ جو رداں یاک
--	---

خواہم کہ رسم ریح عرائی
اسوس کہ ریمان یاک

در جس بچ حواں پیدا ہوا دیدم دور دیدہ ہر عاشق او نو دہم لائق ولد ار دل انگاراں عکوار عکواراں مطلوب دل و رہم او باقیم ار عالم دیدم ہمیشہ دس کھر و دس میدیم آرام دل عکس حردست کسی گرس دیدم گلستا ہا صحرا و ساہا ہا ماں ای دل دیوانہ کھرام ہمتا در سیکہ و گلشن میوس می روس	در جیم کور دیاں رہا ہوا دیدم دور و نظر و اسبق عدرا ہوا دیدم یاری وہ نے ماراں ہر جا ہوا دیدم مقصود سن یرسم راتیا ہوا دیدم او نو دہم او کس اتہا ہوا دیدم نے الجھل ہوا دس رہا ہوا دیدم او نو دہم گلستا ہا صحرا ہوا دیدم کا مدرجہ و سیاہ پیدا ہوا دیدم می لوی گل و سوس کا یہا ہوا دیدم
--	--

در سیکہ مانی تومی در کس و باقی تو
حواں عرائی شو کو را ہوا دیدم

اربع حال عرائی تو کتبہ حجتہ حال میں مارگس کہ میکیدہ جاں میں آرزوی تو رفت دل و میرود آرزو سے نوادلم آرزوی چال تو یسب ملر جو دھر مارگر کہ میکندے نو مرا فراق تو	مارمائی بچ کہ شہ فی نوساہ حال میں عتوہ مدہ کہ میدہر کھر تو گو سال میں عمر مند و پختہ نقشیں نو ارجیاں میں طفتہ رہے کہ ہستی سبقتہ حال میں چارہ میں کس محولی سلی روال میں
---	--

سرخاں وصل تو مع صعب دیدی | آه اگر سوخته آتش بجزاں من

آدمی در گشت هر نفسی هر ادمار
گر عراقی آدمی سه چو سال من

ما رخاں کرد آتش عارض لاله نگشاں
ما زار را رخاں اشغال آنکس حوّل بدلاں
ما دل ریش عارضان ده که چاه بیستند
ما دل ریش خالی خط و اندام کرد و اند
ما خوشتر که احبّه ز آب عجم و حبّ ترا که
من میر من حال من را که تشریح سیدم
عجم خجور اهل از دور و دوری خود و دل
از صفت مر را سکه ربی وصل شان و بحر

ماں کما ز سواد و عزمه و عجم و سگ ساں
همه اتوم می کند و دل به بخوبی ساں
امرو حوّل کماں ساں همه حوّل نگشاں
تا که بر من صفت خود و دل که در حوّل ساں
مد و دل است حوّل شکر عقیقه حوّل سگ ساں
از دل دوست ما ساں چشم و دماں نگشاں
دولت ما ساں مات ساں لی سید رنگ ساں
را که حوّل من که در و دماں صلیح جنگ ساں

ماں عراقی از جهان گشت ملول دین حریں
کما بود و رسید از اراں غاوب حوّل نگشاں

در کعب حوّل تو امانم تو دواں
الذیات انی دست کرد و دست حفا
بر امید آنکه بهیم روست تو
دل که از دید او تو محروم ما
ساها حستم بدیدم و دی تو
حوّل کم امید ز امانم سیدی
میکند از دنا لحن به حرکت مرا
گر تا من من بهی نگ آید
در بهی دانی که شادم را بهیست

تن سحر اں تو در و ادم تو دواں
در کعب صد گوهر مد و ادم تو دواں
لب بهیستم و بهی کما دم تو دواں
مرد و طاعت و شرف تو دواں
از طلب اکسیر ما سا و دم تو دواں
سرد را سیدت امانم تو دواں
بیج است اید و دست ما دم تو دواں
خود مرا هم که من ادم تو دواں
هم با نه و بهی کما دم تو دواں

چند نام حوّل عراقی از عمت

دوست و سوز و درد و دوا

دست که دل پرست کسوت دال	حال امیدمند قنوت کسوت دال
دست دانی میر و مها بود حال	سند و معادل در دست کسوت دال
سند دل سحارده در دست حجاب	ریبای بی حرکت کسوت دال
روح عمری که عمری کاری مس	حکم عمرم کسوت کسوت دال
سک تو سدم را امید می	عالم از بند ترست کسوت دال
سکه ارشاد می دیدم رنگ تو	فارغم و دل شکست کسوت دال

چهل غزالی را مدادی ره سکود

گمراهی سده در دست کسوت دال

مقصود دل ناسی پیدا همه اودان	مطلوبت تن و اس و عذر همه اودان
میانی هر ریزه میانه است اوین	ریبانی هر حره ریبانه است اوین
در سینه هر سحره سسالت اوین	مد و دیده هر دل شده تنها همه اودان
نارسی و در تحت رده سسالت اوین	مراست و تنگین و تنها همه اودان
هر حرکت دانی همه او دانگر همه اودان	ماهیچ بدان مد و دوجان ما همه اودان
در هیچ کس نیست حبیب است به می	میت و پس را اس چپ مال همه اودان

دو دروی است سحر و دوست براهیچ

مقصود و عسراتی و تنها همه اودان

مکدرای غافل را دین دال	یاد حق کس تا مانی حاد دال
تا مرا موشت مگر و غیر حق	در حقیقت میستی و گمردان
چون راموت تنه کج و دال	و اگر می گریه کسالی ران
خودینای جاسبی و کز دوشه	یا کس پاد خود و سوز ریا
چون خود را به حلقه شمع شده	شا بهد کز کز دوی بیگما
مگذری از دکر اسما صفات	حول شود کز کز حاس اعیان

دکڑ داس را فرود گیر و خنک واله و دہ بوش کہ دی او فوس ہر چہ حواہی اکراں مانی اردو آئیمیں دولت نیالی تو مگر یا تو تاید اس سچ گو کہ حق ترا	نایدت یاد اہرول چہ دان رول در حال لا اراں لے ساں حدو کسی حدو را حید اہر آریان یہ کی دل را را دا اس داں تا تو یاد آری در جاہ خان ہاں
---	---

ای عراقی یاد میری اودس

تا نگ یادت کمد یاد بکراں

نکارا سر کو بیت گذر کردی تو اں داں خو آمد در دل تنگم عم تو شا و ماں کست مرا این دوستی تا تو قضا سے آسمانی بود چو ما سروی تو حتم بہیانی سخن گوید چو چشم سحر بریش رترکان ناوکل ہمارو گر فتم خود کہ مگر یرم ز دام زلف و لکیرت گوئی حکیم مست را کہوں اس سہی برود	سحوی حرقود عالم نظر کردی تو اں تو اں ملک حوش مثلان را مد کردی ان شاں قضا ی آسمانی را دگر کردی ان تو اں اراں سہی رتیاں را حکر کردی ان تو اں سحر جاں پیش تیرا دسیر کردی تو اں دیر عمرہ مستت عدد کردی تو اں تو اں کہ خوں سنگا سی را خد کردی ان تو اں
--	---

مکو با عمرہ ترخف کہ رسوای حماکم کرد

بہ پیراں سر عراقی را سکر کردی ان تو اں

رول حالان طم طعیا ہا کردی تو اں تو اں اگر سدا ہر روزی ہرانی اردو لیتیم نرا در دست ددرا ز تو نر دست زانن درینا ردت عمرس مدیدم یک نفس حاجت رسیدار علم طم حاجت سادہاں ساں چکیریم تا تو حال خود در طعناں با تو جو و گدہ	روحان ادوس ہر توجہ اکر کردی ان تو اں شد آمد از سر کوس را کردی تو اں تو اں گو حنیو جس دروسی دو اکر کردی تو اں کسوں عمری کسایت شد قضا کردی ان تو اں کہ حرمس رحت حار را دکر کردی ان تو اں کہ ما کمر سنگ کویت جہا کردی تو ان تو اں
--	---

عراقی گر مد رگاہت طعیل عاشقاں آمد

درد و روبروی ادم کردن توانی منتوان

مقلای بحر ارم العیات ای دوستان
می طم چون مع لعل و میان خاک چمن
از حراش جوش دل دشمنانم میکند
ویران آحر که چون بودم سرور و گشت
سبها و ما مرادی می گفتم اگر دست او
ادوار دارم می گفتم بفرستد حال من
حال سرم کجاست تو دار پذیرد در من
بار رسد از من سیارده مانده رده

از خرق حق سحر دارم العیاس ایدستان
مگر و در من نگارم العیاس ایدستان
را تکه ادر او دوست دارم العیاس ایدستان
مگر بیدار کول چه حوارم العیاس ایدستان
و هر ده نگار می ترارم العیاس ایدستان
بهمین پارت یارم العیاس ایدستان
عم و رستنی و نگارم العیاس ایدستان
که در حق سوگواریم العیاس ایدستان

بار من ماستید که کتب عثمانی دارد هم

کرده او مترسارم العیاس ایدستان

فاشقی دانی و ماسد دل معانی
سوحس از حلق و جوش بود ای بیدار
تا کی از سحران ما مال و دار می گفتم
پس مرا از رندگانی مرگ گونا جانم
ای رماں جو ستر ما را تو امانم روان
بسرکونی نو جوش ما امدی چهل تو
از خودم دور انگیز و نگاه دانی جو سری

خان دل بد ما سر بر روی عنائان پس
ساقش با دوس بر روی ما پس
از حیات خود ملولم جید از میاں پس
مرگ جو ستر ما جیس باحد و بجزا پس
بر تو مردون را تو دور و میاں پس
در میاں خاک حلق تاں حیران پس
سداں را انگ مات متوا کجاں پس

ان عرائی خان کا ماں ده گرو کانی پس

میں این لے دی خوب یار متوان پس

مرس را دلم آخر چیدل که قطره خون
سین که متین تو در خون دل سمی غلط
بامد لے روح ارمای در ست و تمس کام

که میتو را دجناں تمسک من گویم چوں
جیا که هر که به سپید بر دیگر و خون
فتاده حوار و حلق در کب را رولوں

ماں آنکر رس حلق مرورو کہوں چہ مارو کہ کہ رو رہا گدے سب طیبت سب کتید از اطلال دولم	ہر دست آنکر رہ سب ملا سو و سرول کہ شب آب حواری مر رہ خاکسول چہ سوہ و روہا حل را علاج ماسول
---	--

علاج درو عسرا فی بحر تو کس کند
توئی کر رہ و کس مرده را بہ کس بیکوں

ای جس دلی ماں آنکر حال اس رہ سب حو متو پیدا اندال تو دیا حسب - مردوں مارو عالم سیر لوارو عشق یہ انگیر و حوں دل مارو در دل چو کی سرل ہم حال سری ہم دل وصلت سرار ہجران درو توہ دروہاں میدان دل مانگ قدر لوہاچ آبگ در عکس رخ روس آئیمہ کسی گکس عسل ارہمہ نگار و لب کجیاں آرد حال ارہ لسی کوئند در عشق تو کوہ رسد رہ تو کھندا کھندا انگند و لم درسد اں دل کہ کوئی توئے بودیوئے تو	درو وصف دوام حیراں آنکر دکھا سیں ای جس حب رہا آنکر حوہاں سیں ہستی ہمہ دربار آنکر حوہاں سیں رس قطره چہ رحیرہ آنکر حوہاں سیں ار توہ مرا حاصل آنکر حوہاں سیں سبح توہ ار احسان آنکر حوہاں سیں ای ہر دو حمان در جنگ آنکر حوہاں سیں ای مرد و خم من آنکر حوہاں سیں کی مات چک دارو آنکر حوہاں سیں کی جام لبست بوسد آنکر حوہاں سیں در سلسلہ کتد ما سداہر چہ عفا سیں حوں گت رجوی تو آنکر حوہاں سیں
--	---

ماں میں سیکیں چہ مار گئے حیدین

حال دل میں بی میں آنکر حوہاں سیں

ای مار سا دیار می کس آنکر سگ در تو لودم ای بیک رس ہمہ مد آید رعاش حو دیگر حروہ	ہر کجہ و عکسہ رجی کن ما دم کس و حق گوار می کن نیکے کس و مرد و مار می کن ایہ سب بر گوار می کن
---	---

روبر در مار رار می کن

ای دل جو ترا خفا داس گار

ای محب موسے بر حوائی

وسے ویدہ تویر مار می کن

بچہ سدر جان بختم مذو چشم سگ و س
بچہ چیلہ دستانم دل حور جنگ و س
میں اریں و گرچہ سنا دم برف جنگ و س
بچہ چیلہ حال برآدم روم سگ و س
حسری روی دلن آری سگ و س
بختیدہ طعم شکر و بان تنگ و س
اکو دم ہوئی اعلیٰ سگر مرگ و س

حکم کہ دل و سارم پد فنجنگ و س
مکدام دل تو ایم کہ کنی ادعس نام
حومنگ عمر و اول روحان پیدہ جوں کرد
جو ہنگ بحر حق و دجہاں بدم و ورد
دل و وس ساد وادم نامید آنگہ نام
رعشت و ویدہ جوں تذوہ پیدنگ و س
لباب و سگر برآدم حلق و ترنگ

نکات لب عرائی مرد دل اریدارم

ہم عمر صلح کروم لباب جنگ و س

بج مکر و ال ار میں مسکین کس
ا رقت ویدہ ام جوں کس
حسنگی و حشر می میں کس
فی سسمر رال لب سیر میں کس
میں کس نور میں حیا حید میں کس
گر می گوئی و مال سوس میں کس
میں کھو ایم آل کی دایں میں کس
دل دای لست سد دین میں کس

فی شب حال دلم سگس کس
حور عسقت بیام جوں کردہ
میں مسکین سسمر نامکے کی
ہر جی بخواہی میں بر می است
چند عالم ار حیا و حور تو
میں حسد کہ رکور توام
خواہ ماس لطیف کس جواہی حیا
در ہمد عالم مرا دین دولت

ای عرائی گر عنائے میکی

ار طریق ہر کس ار کیں کس

جسم ار ہجرال حور گراں کس

اہر دایچ میں پہاں کس

را کردی دوی خود دارم مدار از من سکیں مگر کیا رگے سکسی را بدلی سکاں مدار گر گما ہے کردہ ام از من بدل ہر جہ آکس و حماں باکس کرد	در مرزا خود و مرزا سکاں کس من دارم طالت سحران کس سے الی سر و سامان کس خویش را گو مرا ما دان کس ماں سار و تہر دم ان کس
ما عرانی غریب حسہ دل ہر جہ از خود و حماں توں کس	
ما توانی نہ سچ و در ما کم کس یہ من میں دہ دہ دم من حد بدست نام و حماں نام سر گر گواہی کہ شتم از تیغ عم در ماں عجمی کہ پرچی من گر گما ہی کردم از من عجم کس	ہو سیکو یہ چارہ حاکم کس در وں سیدان در ما کم کس حد بدو و عصبہ در ما کم کس منہ لای رہو شکر تم کس حریہ تیغ جو یں مرا کم کس در حلائی رف ما و کم کس
ما عرانی خود گو در و دراق لیک با من کو و در ما کم کس	
خود را کردہ عقل و ہمت بدیر دل کسی کہ خاک در سادہ تر حال دارد دل کہ از سر سودا ہر در بے حق دل کہ حلقہ لگوں و توتہ شد مردن جو انکس شدہ آب حیات و حیات	پرس اردو کہ آخر کہ دل شدان محوں چلو تہ حامی را گر ما شد من قرار و سکاں جو حلقہ میں کہ سادہ ست سر و کو کس کہ سچ قدر مدار و ہامی قطرہ خون جو او و دل سکیں جو رنگ و حیل
دل عرانی اگر کہ ہر اد گو کہ کشت دلی رہد تو ہر گر کہ گشت و مگر گوشت	
ای دل حال با سناں بقیہ لغائی تو	سر نہ چشم سیدان خاک و ہر ای تو

مراهم جان مستی دل تل حیات بخش تو
در سر رعب و حال تو رفت دل چنبران
دست تپی مد گیسب آده ام امید وار
آئینه دل مرا دیتی و در نظر
عام جهان بای من دی طرب دایست
آرد من از جهان پیدل دی دوست
کام و دل لب بده و دلد میترم کمد

و لم سل ملک بکال طرہ امانی تو
کعب گد میست و جهان قاس موی تو
لطف کس ارد میترم و جو کبرای تو
لو که به میم ا و طلب دلکسای تو
گرچه حقیقت نومست جام جهان مانای تو
رج ناما که سوختم را اردی کسای تو
را که و طامی کمد عمر میس و غای تو

یست سحر اگر شود رنده عراقی ارست
کتاب حیات بیگمکد رلب و انصراف تو

ای دل حال ما سال تبسته حمال تو
کام دل شکستگان و بدل دت هر حال
دست تپی مد گیسب آده ام امید وار
خود مد چشم من شتی حواب گدر نمیکند
من نعم تو فارغم سا و مدرو تو انا که
نو کمال شادمانی بجز او غم من
مار و حد بدر مبر مار گمر که در حد است

هو مت روال مید لال سحره حال تو
راحت جان حشنگان یا من صال تو
رو می بهاده مردوت منظر لوال تو
دره کحواب دید می لو که شتی خیال تو
حرف مد بکول می دولت انصال تو
مس سده یا پمال عمر زبیه گوشتال تو
نار ترا بیار من چشم مرا حمال تو

س که کشیده مار تو مرد عراقی از غمت
چید کند تو خود گو خسته ولی دلال تو

ای اتم میل ل من سوی تو
گرگ مست رنود و قتل من
آدم در کوی امید تر مار
بر سر میدان عا ساری لم
من بگر کشیده مراک دوت

قله حاکم حم اردوی تو
رود حاکم انگل عا دوی تو
ما که میم رج سیکوی تو
در جم خوگان لغت گی تو
آب حیوان رایجان دوی تو

<p>ای امید کن وادای کن لطف کن و سبب خوار کن درد کاری به ده ام و در گشت مانگر میم و می رنگ رحمت بر من سنگس ماحر و رحم کن در جسم تو در کارم شد دل ہم مشام جام آخر حقی شود</p>	<p>مار گریه تا یاد کنی تو مس ما به سامت ماروی تو مگر ما هم راسته تو سے تو حتم امید کن ما مدد سوی تو دل روادم حسب محبتی تو ماسده کب خطه کبر الوری تو اور سیم خان فرای دن آ</p>
<p>حد و عراقی حال شیریں کی دہد انکام دل به میدان رو سے تو</p>	
<p>ترک من ای مس علام روی تو لعل تو شیریں تر از آفت حیات حرم آن عاشق که عید منار موج آن صدل که باید هر قدر حرف سودا حسن تشنه طکر عمر و کجوار تو کرد آنچه کرد من جو سرور مای تو انداختم اہم به میدان حال حیاں</p>	<p>حلقہ ترکان حیاں ہی تو حشر ارماہ تمام آن روی تو نامداں صاحب یکہ می تو ار گل و گلزار عالم روی تو و آب حیواں ایجان احوی تو ماہ حواہد کرو ما احوی تو بر سر آیم عاقبت چوں می تو چوں یہاں شد در رحم گیوی تو</p>
<p>ہر راں حامی و گری گم کسی ماعراقی رہ بیاد سو سے تو</p>	
<p>ای آرزوی مان دل آرزوی تو ماری سرس حال دل باتواں من ار آرزوی روی تو حامی است حال دل صحت حس را کی مدد</p>	<p>مار گریه رست و حسر ہوئی تو ماری جگہ میثلد آرو سے تو مای رخ که ماں مذم من ہی تو گراختی لیم گمستان ہی تو</p>

ار لطف - سر کہ گمبوں دستگیر من
حول مارا داساں حسی تہ

<p>ساقی قبیح کی جان کو ماسا و شمع و حرّات رندہ حد رہد و دریک سلیس سے احد استیم یا ایہ رمان و لب گوار مال کفتم مرا کوئے آں جان کجاں کجاں گر ما حسی ارد و لسان حست دریا سے ارد و لسان ما ہم بود کم دور کے جہا دل گشت ہر کہ کس دانت تا اس ہمہ جسد میسکیم ہم</p>	<p>مطرب سزلی بر رواں کو یتیم حوس سمرخا داں کو صحر اولکل و حوسہاں کو لوی حوس نامع و دساں کو لوی سر لب سال کو کجاں یار شیت ہر جاں کو داں آرد و ہمہ حساں کو در بحیرہ ارد و لسان کو حوسنا حست حوسناں کو آں ییت کجاں داں ماں کو اردی دہشاں دہم کہ آں کو ما تہ کہ می شود حشاں کو</p>
--	--

خواہد کہ فدا کند عراقی
جاں درہ او دلک جان کو

<p>اردیس سنگسار جان کو حیراں ہمہ نامدہ از دم دالہ اسی دل شدہ دم مرغ غلت رامتہ رعشی ہوئے دور چوس ارد و لسان</p>	<p>داں شاہد خان نفس جان کو کجاں مار شیت ہر جاں کو کر قاتق حوادتی شاناں کو خوسا حست حوسناں کو و حستہ جان ماں کو</p>
--	--

ای دل سگر سوغاتی
جاں درہ او دلک جان کو

ساقی قبح سے مہاں کو اں ہوس دل کیاست آخر آئیہ سہہ رنگ ہم خورد اور پد و صلاح تو نہ کردم اساب طرب ہمہ ہیاست سگرارہ تو بیست حلقہ رویر دار و دو جہاں گراں گرفتاری	مطر غزل تر وداں کو واں راحت جاں باواں کو اں متعل عمر داس جاں کو محمود مسسم نمی مہاں کو اہل راہ حاکم و انصاف کو ترک مد و ملک موران کو ماں و دل دودہ دریاں کو
--	---

درجہ سی و دس عراقی
رمار کھائے طلیساں کو

در صومعہ کہد رایتہ اسکار ساقی یکس کہ سمت کن ہراتہ رہ وہ تلمذی را در رم دزد و سال مالکند جو تو بہریت کہ می پرشد ناع شود رہتی در رنگ خورد برسی خہ حوتن بود صوحی و جالت خوش تر آوردہ نر دمی در روی آشاہ شکر ساقی شربت دادہ ہر خطہ از دگر حام مادہ حدیث خاں دیگر لہر حکایت نظارہ روی ساقی نظارگی عراقی آیا بود کہ ستم یک نیت کو ابید در حام مادہ ویکہ عکس حال ہاقی نظارہ حس ساقی بخوارہ حتم ہستی	معتاق یکتہ گمہد ہم گنج استیا نہ استان ہزار خود راہ راں جسم ما و دار سہا قمار سے تار راہ تمامہ خواہ تا جاں ہند جو حقہ شکر راہ دریاہ سہم رہد رہتی سکت مد راناہ ما خترتے سوانق ماہد سے یگانہ رکف می صوحی در سحر می شامہ مطر سہر و کفہ ہر دم دگر برامہ نغمہ خروش شاں دیگر ہمہ سار حمماہ عسک ماقی ماقی ہسمہ ہماہ اور کنار و دیگر مس ریتہ ارمیار آوارہ مستیدہ اور رحمہ جبار پایانہ ہم لب ارباقی ہسمہ ہماہ
--	---

دودہ عسک عراقی حام شراب ماقی

حاجت و احوال مید گئے و گھر

ای حجاب رست اوج ناگہاں ادا ہے حسن دیب تشریف اریں انگوٹہ ختم نامہ ردا یب الفش افرجہ روغن سمودہ حمالہ سار یہاں کردہ راج فردن روست کہ در سہ ممنا می دوست حد ماسی میدلی در آور دی رودی تو تر مہر سدور یادہ چاہل ران ہوا مادر اور در چاہ سحران مای در سالار	مالی دست رشتہ ری و جہاں ادا ہے آر و ست ملحق در آسمان ادا ہے حول سیدی خاں مساقان ران ادا ہے در دل تارگان شور و غل ادا ہے آر و دی در دل ایں ماتواں ادا ہے بر سر کوئی قہر آسمان ادا ہے مار ماید شدہ چہ تیری ادا کمال ادا ہے دوب در کام ہنگ خاں ساں ادا ہے
---	---

ہر شے مار در خلق عسرا فی ناگہاں

مدہائے دلربایت رہاں ادا ہے

ای راحت روح ہر شکستہ خاں مس شکستہ حم آہ دوسر عم شکستہ - اوم ما روم تو شکستہ بستیم رنگ مرل - توشتہ ما ای تیر مت پیدہ در دل لے لطف نوکے رس گود آمد مدد مدید لودیت دو کوے تو خاں رود گرام	نحسای مطف شکستہ کما شکستہ ترم در شکستہ ایں لحظہ ترم در شکستہ نور شکستہ در شکستہ لے قدرت و گہر شکستہ ریکاں تو در جگر شکستہ خاں دل مس شکستہ راں ستہ دل مس شکستہ آں مرنگ مال دیر شکستہ
--	---

دل مدہ است در ہمہ حال

اگر عمر وہ است و گر شکستہ

سر عفت کس تو ادا گفتہ	در وصفت کس تو ادا گفتہ
-----------------------	------------------------

<p>از کمال حال و کمال دیده برگس مجارب شرد پس خوشد چو دل دردم خلیقه در میردم گفتمی در است آخراش کج مرا بد ار کس</p>	<p>هرج سیدل را کجی شکست خاک در گاهست نو اندر دست آفتاب از دره رخ و صفا اندراں نمودم که عزت گفتم بیکس را کج چیدس جفت</p>
<p>لطیف کس لی تو عروا طای مادر ای کجولی در جهانست جفت</p>	
<p>مانا دستد نوی گیسماں صیگاه خوس نمدا ایست نمدا مرماں صیگاه دقی خوشست مسج دل از لمره رند از صد لسم گلس فردوس جوتترست در حله هر چه سپه ترا و عده داده اند خوس مجلسی ست در دیکم و در بیج نار حالی کجور سار در س روم ناگر تار آتش وراق دل فانتقی صحت خواهی چو صبح سرگرد ماں برآویز ماسد که قلب ماسره تو سره شود داناں صبح گیر گر سر برآورد حل دانه دل نو که چو در غم سدت</p>	<p>کا دار داد مسج خوش الحان صیگاه خوس لمره ایست لمره منشاں صیگاه رما که مار شد در ستاں صیگاه مادی که می در دیر گسماں صیگاه بقیست این دم آل همه روحاں صیگاه سم میراں و با همه بهماں صیگاه خوس و کج کجور تو ایواں صیگاه خوس تو شد کجور تو ایواں صیگاه کو کج کس دو دست رد اماں صیگاه می مسج لمره حلیق لمره صیگاه صبح امید نور گرسماں صیگاه اندراں میں مسج خوش الحان صیگاه</p>
<p>سب حقیقه مایه کت عروا اراں سب مجر دم ستد روح در اواں صیگاه</p>	
<p>هی حال تو در کجاں یماں میں صفت که نوی در حال خود مانتی</p>	<p>و صالی نو هوس عاتقاں نیدانی میر حوسس بهما که روی سماں</p>

حاج روی تو هم پشت در هم عالم سهر که منم گرم صورت تو منم همه جهان تو می سیم و محب سود در شک مات ساسد کس ترا مردم را چگونہ توان یافت در تو خود که رسد	سالی از همه عالم رس که سالی ارین میاں همه جسم من تو می آئی توئی ادا که مراد و دیده میاں حمال خود لباس دگر بارائی که هر نفس بدگر سرل دوگر جائی
---	---

عراقی ای تو در بدر همیگر و دو تو خود معتم درون دست هویدائی

دو آ یا که حرمان دردم مار آئی مطری کن که کان آدمم ارد و لنگی گفته بودی که سام چو کای آئی تو لکه سودای سر لاف تو بخت میال همه عالم تو می سم و اس مستعجب پیش این در دل من گردگری شکی حسره تو آمد در نظم هیچ کسی ناید	گره از کار مرده ما کشتائی گداری کس که حیالی مستم تهنائی من کماں آدمم اکنون تو حرامی آئی عاقبت چوں سر لاف تو دم شنائی که میم که توئی جسم سرا میالائی حزرترا میت کس در دل من کمائی دین عجب تر که تو خود روی کس تائی
--	---

کلی از لب مد هم کام عراقی ردی دقت آلت که آن و عده و کارمائی
--

تسره قلم در دل از حرف میالائی قاج می معاه من آرتا مو شتم می باب اگر ساسد من آرد و تیرد کم حاله گر تم سر مصلح مدارم رزد و سیم دارم به دل نه دین یا بیم اهل ربه و تقوی من آرسا غمی تو مرا سزای دده که رفته تو به کردم	که ناعدیش مارا سر به دیار سائی که دگر ناعد مارا ساسد تو نه رمائی که دور و تیر یا مدول و دمه و سائی قبح تراب پر کس من آرجد مائی سم و حریف کنجی دلوای میوائی که لصدق تو به کردم رعادت رمائی و صلوح خود مددم همه لاف خود نمائی
---	---

چو شرک خود گزینم چو مصلحت دینم چو لعل و گدازم گدازم چو مصلحت دینم سس گدازم دل گو گو گدازم چو مصلحت دینم که رود تو خود که ماستی که در دل گدازم	سست گدازم چو مصلحت دینم چو لعل و گدازم گدازم چو مصلحت دینم چو لعل و گدازم گدازم چو مصلحت دینم چو لعل و گدازم گدازم چو مصلحت دینم
--	---

دو بر میردم سرور دل بدای پر آمد
که بیا ساعراستے تو را حاصنگان مائی

ماکہ لے لو کماں آدم رتہا سائی ماکہ لے تو دل را جسے سے یاد رکھ بر سر کوئی تو مال لہا کر دم اگر جہاں ہے بر در رشور سمس درد و ہی تو در رشون فالے مردہ رہو مردہ سا مار تا سر مارے ہر مردہ دجہ شبی جہاں تہا ارغسی نظر کے دل حشہ شکستہ دے	ماکہ لے تو دل را جسے سے یاد رکھ بر سر کوئی تو مال لہا کر دم اگر جہاں ہے بر در رشور سمس درد و ہی تو در رشون فالے مردہ رہو مردہ سا مار تا سر مارے ہر مردہ دجہ شبی جہاں تہا ارغسی نظر کے دل حشہ شکستہ دے
--	---

دل عسائی بجا آرد و مدست
اسید لہے کہ ماگہ نعل مکتائے

سلاں را حال سائی حسنگان را می سحائی بر سر کوی تو تا سائی در فراقت تدبیم سو دائی رجع ماستد کہ بار را آئی دل مارا المسرہ برائی دل مارا احسان تو می مائی	سلاں را حال سائی حسنگان را می سحائی بر سر کوی تو تا سائی در فراقت تدبیم سو دائی رجع ماستد کہ بار را آئی دل مارا المسرہ برائی دل مارا احسان تو می مائی
---	---

برده بردار با سدا اندازیم در مراے که جوں مادر می مغاسایم رودت ماحر	رس کوی تو رستیدائی عمره را حکم کس جی مائی منکر گشته ما چه خبر مائی
--	--

چو دستار بر جوت بدس نکته تائی رود دهاں مس اکوئل ملت سید کجائی خدا مودس پیدم که ملت ف حلقی مرا به دودا کم که ما کنی و کرائی گلور روی تو مسم که در حیاں جمائی دلبر رسم برائی مرا رسم برائی کاسکند دار بکوی تو آدم بگدائی	چول عراقی اسدا درسته مادرسته بو که مکتائی
--	--

راستیای تو حاکم ملت رسید کجائی نگفته که بیاکم چو جان تو ملت آید مسم کسوں یکی جان بیاکم رو حاکم گدسته عمره دم حمال حوسلوردی کجا ساں تو جکم که در جهاست بیاکم چه حوس نو که دماے نظر کسی دل مس مرا رلطف نو اندرست اسید مگرداں	چو دستار بر جوت بدس نکته تائی رود دهاں مس اکوئل ملت سید کجائی خدا مودس پیدم که ملت ف حلقی مرا به دودا کم که ما کنی و کرائی گلور روی تو مسم که در حیاں جمائی دلبر رسم برائی مرا رسم برائی کاسکند دار بکوی تو آدم بگدائی
--	--

مها ده ام چو عراقی آهسته رود و صلت نود که این در بسته بلطف بار کسائی	
---	--

سدم از مستحق توت اگجائی ایمی یو کم سویت گرد عالم خو تو از حسن در عالم گنجی خواسکا که توئی لیکل رطله سیاه توسدائی و نکک رحله بیان رعست عالمی برتره رو عوماست مها داند رسم سودای عشق درین وادی خو کجوار از عم تو دل گرسته حیراں مارا	سکان سجویست خا اگجائی ایمی حکم ترا هر جا کجائی چه داکم ماکر حوے یا کجائی رکه برسم که داند تا کجائی وگر سهاں فی پید اگجائی چه داکم ما دیں عودا کجائی سدم سر گشته رس سودا کجائی ما دم یکس و تنها کجائی رطائی ده برهی سا کجائی
--	---

<p>تو شیدا ی تو ست سلسلے عارفی گوئی کما حرا ی ستیا کجائی</p>	
<p>یہم مے تو دمی معیم کجائی سوکت رمدہ ام سر خاکہ آس بیائی رداس رکھو یکہ م جو روئی تو بہ میم سر سحر گاہ رہس ہر دم پر آید مار دواہ</p>	<p>مدارم مے تو دل دم کجائی برویت آروم سد کجائی یرسی حال اس دم کجائی سالم دار کای ہمد کجائی جوا د آرم جسم ہمد کجائی</p>
<p>ہما سادار دم کمر آروست کجاں آمد دل عزم کجائی</p>	
<p>ای حوستر اہاں سو کجائی دیتو حنا کم کر جان کاکم بیار محمد رانی پرس گوہر حاماں حہ ماشد گرد بہ عمر تائی ر عمرہ دہا کی حوں حوں می سری دل ہی گہلار</p>	<p>کاں ردی حوہ ما مائی ہر سو و واسم آ حسد کجائی سو ستار ما گرس بدائی گردول بایک دم رانی جدار کرستہ جا ہارائی بجارہ رای حسد آرائی</p>
<p>دو مد حوہ سیم سویم گہ کس استد کرانیم او حوہ رانی</p>	
<p>ای رنودہ دلم رحنائے یہم آست کمر عجم صفت ار حمالہ جل شور حوہ ستید در ررق حوہ صا سیمیر در حمالہ مظاہب کہ آن آن ملاحہ کس برکت تراب</p>	<p>ایں چہ لطف ست اس خد سائے سریر آرو دلم ستیڈائے کہ تو ررق ردو ای کسائے اندرا ر لطیف سیدائے دریا پد کمال میائے کس بہ سید مگر کہ سائے</p>

مفتوح سے شود را و در

میں و حسب حق تو کہ جائے

نہیں بی رویے و سزائی را

میں اور میں طاقت سلجیائے

دین رہ گرتک سرگوئی
نوحانی و حنائی کہ سعی
لونی در حلقہ سائنم اسکارا
میدانم چرخ بیکانی
رنی رنگی اراحدل مست لگی
س نہ راں حو حارونی کوسو
ہ اما در درل حد گور خار
نخستیں گم کسدا نگا حوسد
مگرد حود مرآ یکبار آخر

ہمسی کا کہ معنوی حو ادلی
تو در بانی و میدادی کہ حولی
جہاں آئیہ لب و تورونی
حایو ستہ در مس سونی
اران در آرد وی رنگ لونی
مساں دیست ہر رب رونی
اورین ستاں گلی ہر کر سونی
تو گم ماکر وہ جیرے ار کہ حولی
مگرد حلقہ سالم حید پونی

مراد حود ہم ار حود مار مائے

سوانی کہ یک حود گونی

دیں رہ گرتک حود گونی
کم حود گیر تا حلقہ تہ ماتے
سر سونی رولو اما تو اقیست
دادریا گرسے آشنائی
دین دنا گلست سے گردو
دہرآں دوک رو کس کار
حواست انچہ معنوی ہر جا
تزارنگی مداد مدار حتم عشق
رہیں پادیں دی حو کوار

نقیں گرد و ترا کو تو تو ادلی
رواں سو سوی دانا کہ حولی
مدس رہ در کھی گریہ مولی
مخرد شور سرکش تو دولی
اگر نگار و ست ار حود ستونی
کہ آخا آرد ویرد و رونی
ہر رہ گرد و عالم حید لونی
اران در آرد وی گم لونی
کہ رہ یرنگ لالہ و تو سونی

<p>درد کوئی تو لبے کدائی بر خاک ورت گدائی مسکین بیش کرد و کھا گریز محروم جیگو مار گرد حتمی روح تو حتمی دارد حاکم رلک تو میگذرد ام حر و سحر تو هر حی که دیدم حتمی همه حاتم دیدم دل در کمر لاف هر که قسم دنا و دیدہ عن قسم در آئینه حسان دیدم خود هر که کمر تو در جهان است فی الحکم دید دیدہ مس مار آمدم اردت دگر مار</p>	<p>درس میان ہی خود رحم دل کوئی یابی از رحم حوگاں رہائے عزائی مارک خود گوئے</p> <p>آند ما سید مر حائی ما آکر رقتہ بود حائی اردست عمت شکستہ یائی ارد گہ ما دستہ گدائی ہر دم یہ سار کی معائی ہر لحظہ سار کے نقائی دیدم کہ مود و حسنائی حرد دل تنگ جویش حائی دادم دل خود ما تو دہائی دستم گرفت استہائے حرد عکس رحب حسان کائی ہست آں جو سر لہ صدائی از تری گے حسان صغائی یا ہم نگر اردت عطفائی</p> <p>دگر گس عشق تو عسائی مریت کہ میست لوائے</p> <p>دلے دارم چہ دل محب سرائے دل سکیں حسد عکس ما شد من متہر حوں رکورہ بود عداہ عن حوساہ ما شتم</p> <p>کہ در وی حوتہ لے راعیت جائے کہ در عالم بیادہ دلر ما سائے جہ تاب کو کوا دار دستہ یائے کہ دستم سے گیر و آجیائے</p>
--	--

میسر و دل جو دلدارے بہ سید سالم لعل آسا حوں بیا سم نادم مار و داوی جو کھوار بہ دل را حریجہ مای سیدے درس وادی فرستد کار و ہا ورین رہ ہر دے سید چوں بر رہ دل من جسم سدا و دکر من در	نکاہ خان حو نو د جانہ اسے راع و سداں لوئے دہائے مے میم رہے مے بہ رہائے بہاں کا حرہ مے دنگسائے کرکس بہ سید آوارہ رائے مار و رکش کس حو سہائے گوشت حاکم آید مر جائے
---	--

تمنا ممکن میکن سرائی

کہ دریا بد دعا بعد از فنائے

لے ار تو من رید لوئے اندلستہ ہجر در واکب سوداے تو درد لم لگدہ ما آکر یگشت و کمال لکس شدہ ام تار و ساد سودا ہی محال در و نام	لے و عمل تو ام بکو دروئے آدیکہ جاں من موئے ہر خط ستا رہ حشوئے دامک برسد بہ سدہ لوئے مادر تو کم رآر و روئے اگدہ بہرہ ہائی ہوئے
--	--

داود کسر حو سن راسرائی

رہ جسم رلف تو چو گوئے

محرّمہ رو دراحت لوائے دول رحم حرف حد و دیدم ہمہ ار سو دی رہای و ہون رہگ متی ساں رنگت لوی رہد رہ تر اسان ماعامی لکسہ بر سر خوان صوت	گد کہ دم شیدم سر حائے ہمہ برست عشق دلوائے ہمہ رآ سگی در ہونئی ہائے رہگ عدوائی ساں لوائے ورامی عرق و کرسی نکائے بہر و کول در وادہ صدائے
---	---

نظر کردم مدیم ملک پستان احتر جنگی گم گشته ارحود	ارس خالم محرق رختہ مانے دلی ہر ملک درین رہے مانے
--	---

مرا گنجد حالت حبیب گفتم
میر پرسی حال مسکین گدائے

ہی گردم مگر دہر سر اسے دگر ماکم دمی لوی دھاکت دگر یکدم کو صلس حوت برآرم دگر ارغش حاکم رلب آید حماں ملک آمد ارغول کہ درو عجب سب بک فرادان ارس درمای نے مایاں جو کوار مستام ما ازان نوئی ساد مرا مارلب گر جو کم بر برد	سی یا کم مساں دوس جانے سامم بر آدم راقفائے گمار دورس ورس طائے مگوید حول تند آحر متلائے سی ماکم حوشی راسع جائے کہ حول یکجہ اندر مکائے زوں تند کی توان فی سائے ساد حان بمارم شفاے تارم حواس تاروی جو بہائے
--	--

مست گوید مرا حان در میاں
ازیں حوت سر قلیدی ماجرائے

ای مادر و اگر توائلے گدہ سحری مکوی حاماں اسے تو نہ یوس مقید حاک ادبوس ارماتس دارم تومس تو مع اسک گرج محال بطن یا فی السد دآب رمد گائے اما سطر عنایب اندوس	مرجیر سک کس گراے دربا حیات عاوداے اروی کجہ عدرا رمانے خدمت رساں حاکم داے حول خدمت سمد درمانے گئی رماں لے رماے در حوی تو ریا یگان تو داے گر ہتر اس کئے تو لے
--	--

دعای اس دل بکس ہو کوس
حاکم حتم حاکم مسکت حاکم
راں مان کر دل باد حور تو کد

گئی فتد کھ ترہ کہ سرد لے
حکومہ رحم کسی رد دل مسلمانے
متو در کس حال دلم گھسائے

اگر حتم عرانی ہرستی مگر
بکال بو کہ مار و کج تو جامائے

رہا کج سوچی سگے شکر ستائے
ارحس و جمال او حیرت زدہ ہر حلقے
رہل شکر ریت آسفتہ ہر ازل
حکم جس سرس اندر لی ہر دیے
راکدہ ملی افرود لست حسدا
رہا کج رعنا ار مشق روح افر
بعلت شکر حندہ درمزدہ سدا
پیسے لے کر لے مرد و مدد جان
تا سیر سار و دلفار گئی رویت
ارحس و فال کردہ ہر مل مسافان
ازد و مردوں آمد و رجولی حور مست
سماں روح از دید حور تبید رستی مند
دور اکہ جسم من صونے یح او دیدے
ادک و دلفان سرخاطر من گنجست
ماں حواسم مساندین پیش او دل
کر خاک ہنس اگر دم ہم ہنس ہنس
ز بس برو علی برآمد ماریں لیاں

دہم رحم رلف او گراہ مسلمانے
و دار و در لال او دالہ شدہ ہر جانے
در رلف لاویرش آویکتہ ہر جانے
رہا کج نفس در مد ہر ایامائے
ار سحر موسی زلف شدہ تنائے
صد مخمرہ پیٹے سمود سرانے
جہتمس رسیہ کاری دل رفته کھائے
ہر مرد و لہا ہر لحظہ بدستائے
گھماشتہ از سمر ہر گوشتہ گھسائے
ار ہر نظری تیری وہ ہر ترہ بیگائے
ہر کس کہ بدیدار دالہ شدہ چلے
زاہد ہم اگر دیدی ہر سان شدہ می آسائے
حور تبید رستی بدی در و رجور ہمائے
جہتم گراشتاں شدہ طعم شکر ستائے
حاری یہ محل دار و در میں گلستائے
کی یای ہمد حاسا ر مور سلیمانے
ریر اکہ سلیمان شدہ فراداد بوائے

اس کج عرانی راہی تو ر نظم و تر

در صف جمال و پروا خسته دلوائے	
ای درد فکد کشت جی بوس کس مددش	ایکے ہر کم مس پر اکہ دل در پیش
مومن ہمد بر لبش اور ماس چہ لے	
در یزد فکدش باخوس سیری شیریں	شکر لیس می بین تا حد رکم و دین
در لب و رخ ادمن گسری و سلمانی	
نفسم کہ گر حستم و دلام ملاسم	دل در بیری لسم کرایا دلس لسم
چون رفت دل اور ستم در سودیشانی	
سانی می ہر اکیر در ساعہ فاکم و پر	چون مست تنوم و حیراں نظر ترنگم
در گرہ دل سن آویر صد گوہر نیسانی	
ای مادہ صامکہ در مش و در آن دلہر	گوای دل غم بر درجن سنی اندر خور
منشین تو و چون بیکر خود را بچہ و کمالے	
ماس ہر کم سیکوس رہزاکسا و میوس	چون حلقہ او در گشت کردی بخش محروس
چون بخت نہ محروس اور عامی و مالدانی	
در میکد و چون و باس بخوار شود و ملاس	می بیکر و خوش بیاں محروس الم محروس
جان ہیجو عزائی ماس گر طالب مانی	
چو جوس باسد کہ و لدام تو مانے	بدیم و میوس و مارم تو مانے
دل پر دردنا در مان و یارے	حقائے جان یارم تو مانے
رسادی در ہمہ عالم گمسم	اگر یک لحظہ عمحوارم تو مانے
اگر نہ سخت و تنوار مت لکارم	تو در آساں جو در کارم تو مانے
مدارم موئے در عار گتے	بیا تا موس عارم تو مانے
اگر حلقہ حسام حصم خروند	ترسم چون گہدارم تو مانے
ہے الم حلقہ لیل ہر سحر گاہ	سوے آنکہ گلزارم تو مانے
جو گویم و صف حس ماد و درخی	عص ران رلف و خسارم تو مانے

اگر نام تو گویم در گویم مراد از حلقہ گسارم تو باشی

از ان دل رو بندم چون عراقی

که میجوایم که دلدارم تو باشی

نگار و دسآل کند که گیم دل من باشی
 دل آنگاه خوش گردد که تو دلداری گردی
 نعمت آن ستا دمی گردم که تو میجوایم گردی
 ساحل مکرمانا که رجوان است حوروم
 سیم دایم راجاهاں تونی حجابان دیوم
 ہیراں جلوی خانہ اراں پاکس ہر داری
 اگر دوان من ناشی دین آں سید سیم
 در دوح آماں برسم کہ تو مانگے سیم
 ملک سیم درین لوسد جس ملک ریت سیم

دل من متو کھاں آمد یا ماہاں من باشی
 مرا خاں آماں است کہ تو ماہاں من باشی
 اراں اور دسارم کہ تو دریاں من باشی
 مدی آنکہ یکا مارہ تو ہمہاں من باشی
 مرا آن سخت کی ماسد کہ تو حواہاں من باشی
 ہ ماتدای راجاں شتر کہ گیم راں من باشی
 دکنہ احریرا تر سیم تو آماں من باشی
 ہب آنگاہ خوش ماسد کہ تو حواہاں من باشی
 ملک سیم کہ مبدو چو تو سلطان من باشی

عراقی من جس بود اگر در من شود حیراں

جو حور را مگر دی در من تو ام حیراں من باشی

حور دوی کہ در اس تو باشی
 حور حسی کہ حور تو سید
 حسی حسی دکانی
 ہ خوش باشد دل امید داری
 ہر تادی و حشر ماسداید
 گل رنگہ ار آید خوش کسی را
 یہ مانگ آید کس را کہ اورا
 میراں کہ کھر دریاں کسی را
 شوبہاں اراں دالہ دایم

حور سارانی کہ یا باشی تو باشی
 حور حانی کہ حور باشی تو باشی
 کسی حور کہ حور باشی تو باشی
 کہ امید دل حور باشی تو باشی
 دریاں حور کہ ہماں باشی تو باشی
 کو گلزار و گلستان تو باشی
 نگہدار و نگہاں تو باشی
 کہ ہم کہ ہم ہماں باشی تو باشی
 ہمہ پیدا و ہماں باشی تو باشی

سوانحی طالب دوست حاکم
سہی آنکھ در سانس قہ مانتی

تا حد شش مار کم رودی ہر نگاری اگر گس جمال عاریت حسن خواہی کہ بخود رعت عالم ہم بر آید بر بردہ چند ماستی بر دار سبقت اگر مرج در ہٹار و صلت حاکم رسید ر لب آن حسد لی کجا ستد آن کشت کو کرا مارا رہم حسد اگر دایام در رہ مارا	حول میثویم مانتی بر جہر قہ باری میکن کسی کراں گل قلیت و کارے شامی مانتاں را از طرف تو مارے تاروی تو بہ مید یکدم امید را رے ار وصل تو یہ حاصل ہوا جہ انتہاے دیدار سیمو دے ہر روز یکد و مارے ماد و لب و صالت حوس بود در گارے
---	--

حاکم جہاں ہایت نامی شاعرانی
اگر راحت بہ مید حسار ہر گارے

ای دل متیس چو سو گوارے ای دل تو مارا شک حوس دی جان کتاب بر در دست گر آمدہ ام ہر گہ تو گر تو بہ پیری ایت دولت تو مید یگو بہ مار گردو یا دار میں کہ نو دم آو حون او تو حد انگدم ایام نی رودی تو ہر گئے کہ دیدم لے نوی حوست میا بد میں لے دوست کرا حوس آید آخر دا کو مکہ رحلی مریدم	کلاں رقت کہ آید از تو گوارے نیکار جہ اید تو مارے حول میت حراوت بچ مارے تا در گری دوست دارے در رو کسی ایت حاکم او در گہ تو امید و اے در سند گئے تو در گارے ما کام ست ہم ہر دمارے در ویدہ مس طیبہ حارے لوی حوس ہر گہ تو ہارے لوی گل و رنگ لاکہ رارے لے رودی تو میتہم ہر ارے
---	--

در کوفت من قتاده مارے	در باب کہ مادہ ام رہ دور
<p>کتاب کہ مارے گراست مانا کہ عراقی ست مارے</p>	
<p>سیاہ برور وصل نو مارے نکام دل رسنا مسدوارے کہ دستیں کام گرد و دسوارے ہزار و چہم تو علمسارے سحر ستم حور دل اورایت کسارے کہ سجاد کا دائم حرقوبارے مازم اور تو حرم یاد گارے رخصت دار ہم کیا بر مارے</p>	<p>نگار کے لود کا میدانے جس بات کہ بعد از امیدے مدہ کام دلم نگار حاما دلی دارم اگر صا رعم نو جس حور خان الیسم کہ گواہی سا اکائی دل را مارے کس بہم شاد و ماران کا مدد فرقت جس امید کہ جان من بر آید</p>
<p>عراقی را رستم جاں رس آید بچہ سحر اید سب اور دلفگارے</p>	
<p>کو سا سحر ار تو یس مارے چلتا روئے گناہ گارے دور کردہ حویں ستر سارے دور دست مادہ روزگارے دور از تو چیں مادہ دھارے بچارہ سوئے یا حیارے تو مید چیں امیدوارے اور دوستی تو دوستدارے</p>	<p>آمد مدد امیدوارے محنت روئے بیار مددے از گشت خود سیاہ روئے اور بار خدا فنا عمرے نواہ درج حال عزیزے حرم سد رجاک در گہر تو ساید روز تو مار گرو و مید کہ سود نکام دس</p>
<p>کھائے رطب بر عراقی کو مادہ کسوں در یہاں سے</p>	

میدانم چه مذکوردم که یکم را میداری رکح را حسی داری که را که دیر می بری دلم را حسته میدای ست کلم روا باشد چه آزاری من خود را آزاری کسی دارم مرا و حسن چه میداری که ملک دست میدام مرا گوئی مسو عینس که عجبوارست سوم دور هی رحا من است که خواهم دست نیابت گماسد آن که گنگاهی در دم ناویکودی مادی فالعم از تو بدنامی سدم رهی مهر دنی که مدام من را تو دور مگردانم	هم در بخوار میجویای دلم افکار میداری مرا را می گردم شادی آراکم را میداری به تیغ بحر حاکم را حرا افکار میداری که با هم خود گیم که من حسن آرا میداری مرا حوں ما میداری حرا عیار میداری مرا کم آن کون ماری مرا عجب ار میداری دلم حل شد دیارت کو تیار میداری عمرم دای اولی آخر حوا میداری درس کم بار کم مدی حلوه یا میداری مردم رکح منانی دم سردار میداری
--	--

سوم هر کس که فخر آرد مدام غار را و دایم
عرائی یک بدنام است را در دما میدارے

نکارا را به مال خود مراکی جدا دارے چه ولداری که بچه دلم از هم کجا آردے مکام تسم داری و گوی دوست دارم چه دایم ماجرا که دهم من سکین کجا تو کس جوی که مکسم ست اسمی که عجبیم مرا گوئی مسو عینس که خوش نام را در دما	چو شادام میتوالی داشت عکسم جدا دارے چه عجبواری که هر ساعت تنم را در دما دارے حلوه دوستی ماستی که حاکم در عمار دارے که گر گردم پناک از هم پناک من آردے میسر که حسن دایم ملا را حوا دارے خوش جو کردام از هم نو آگر خوش کرا دارے
--	--

سرافی کیست تا لا قدر عشق تو که دهر کو
میاں خاک حوں غفلان حق او صدقتلا دارے

حالا دست ملال تا که از حسن نو مار ما نه تا جید سردار در رح لغات یکبار	مولا سے تو اسم دلال تا که در صبر من احتمال تا که در برده جباں حمال تا که
---	--

<p> وصل جوش نو حرام تا حد کما رہے میں ملول گستی اور تو آفتاب رویت لے وصل تو درہوای نہرت جو رتہ درخامس نظر کس در لعل تو آبِ رید گالی مادل بر ماں عمل گنہم دواہ روی حوت تاخیر اور حلقہ رلف ہر نگاری ار میں خیال ہر جامے بروفا وصال ہر نگہ ست اور وصل لوام جو بیت ظلم مادہ وحش کجواکتب اور ہرچ جہاں ضرورس دل گف کہ حال کہہ ہی مدام عشق حید گوئی ہر سب ہم و خیال تا ماں </p>	<p> حوں دل میں حلال تاکے اور عاشق حوں حلال تاکے چون سہ مرا ڈوال تاکے حوں درہ مرا محال تاکے اور وہ ہسان حوال تاکے میں تہہ آہں رلال تاکے وادی طلب وصال تاکے و آشفہ رلف حال تاکے ٹراہی دل وصال تاکے پیوستہ اسیر حال تاکے آخر طلب محال تاکے اور دھڑ بھد قال تاکے اسی حصہ دیں خیال تاکے اسی درہ ترار وال تاکے اور سیتگان سوال تاکے ماسچسداں حال تاکے میں دایم داو مثال تاکے </p>
--	---

دم درخت و حوں گری موافقی

فرما دتہ قیل و قال تاکے

<p> و نہ فرقت لنگارم مرگ رہے رہدگی می لب سیرین مہرگ رہے رہدگی مرگ کوٹا خان سیا مہرگ رہے رہدگی راجتی ارچہ و دہارم مرگ رہے رہدگی </p>	<p> اعم دل اور دہر مرگ رہے رہدگی میں ارمس حق شہ گانی مہرگ رہے رہدگی یہی حوں درت از مردم ہر کسی داورہ خود آسایتی در داکہ میں </p>
--	---

کاشانی دند کرم سیکس جگور بخش سردمی صبا بارتن جی راید حال من کار من حال کدیب عالم داری دور دو چیس حال کدیبی کو صاود ام ساند لگر سیکس دیای کو خواهد در دمی صبا رزمگر	سمر با خوش میگردم مرگ بر منی کی در عجم دل سیر از دم مرگ بر منی کی سگر بید آخر کجا رزم مرگ بر منی کی بغراب از حال سیر از دم مرگ بر منی کی مرگ راس جواب کج رزم مرگ بر منی کی
--	--

ار بی آن کر عراقی مرگ بر ما بد مرا

مرگ را بر دست دارم مرگ بر من بد کی

دل را می دل رس باگر رودی کاشیک خوش حسارت عات رودی حور رشت می درینا دوده کحتم بختی مک سحر در بی سمرج و مجلس مالی رگرت اند حون دله اوردا و دوان جارا مرگ بر حلقه اسید ماک بر در و مجلس کمر	آستائی قند در دم سودی کاشیک حدیج حسرت مر از من رشتی کاشیک ماتت در حوات دم روح دکی کاشیک ن دسی اوردا در همه عالم روح کاشیک بر سر دودگر در دی فردی کاشیک دست بختس لکین در دست کوی کاشیک
---	--

ار بی نوکس عراقی روحه انصهار ام

در همه عالم در او دوی سودی کاشیک

حون خام جهاں مای ساقی در حال حوام سی و روم سها وده سور چاں ییال بر رسم که حرات کدیار یوسته حوام دل دالیش ما حیشم بر آب جان گریم ما حد حوام حرقه در حون عمر بیک که میریم در دل	سور مرال سس ساقی لیق روح فاعرا سس ساقی لب لب فاعرا سس ساقی حتم حوس دل اس ساقی قد سر حوس سس ساقی طاں سمد سس ساقی حشمتی که تنه آشای ساقی لعلی که در سس ساقی
--	--

ماسد کہ رسد کوش حاکم آئینہ سیدہ رنگ عم حور بالسایہ مرار من مار	ار میسکہ مر حاکم سانی کو صیقل عمر طے سانی ایسب حودا قضاے سانی
--	---

استد کہ تنود دل عراقی حون عالم جہاں ہمارے سانی

اندوہ کسی حسرا عراقی علمیں مگر از فراق یاری حون حور کہ دریں ہنری برغم ماراں رستراٹ وصل مستند ماگہ دمی رحولت فانی حال کس کہ لائق وصالی	لانا کہ رحمت حوس طانی سدریدہ مگر دستیا بی ما بحر بیتہ رسم و سانی محمود توار ستراب سانی حواہی کہ تنوی بدر سانی حون حور کہ تو در حور دانی
--	--

حون لائق حبیب وصل بارت ای کائنات بر دی ای عراقی
--

ار گرم درس سجا رہ نظر کس لے آس عشق تو سہاں نگر ممی سود روی ہمای کہ مانت جوت حان دیم روزمہ حب کھر دیدن تو سودا ئی میں اراں دم کہ مرا حال پس آید باگاہ عود لوانصاف ، لیل جان صاف	کہ مدارم کھر از لطف تو فریاد رس لیکن از بیم میا ردم کہ برآرم لے چہ ریاں دارد اگر سودا کمدار تو لے در دلم حب کھر مت تو مروں ہوس نظر می کس کہ نماید ست مرا غم لے بی گستاں رحت جد بود در شے
---	---

کس از خاک دت سده عراقی را دور ہنس ویا کہ لتو و قیمت گوہر رحے

لگا را اگر چہ از من رسکتی ر لود می دل رس جین رسکتی	ر حاکم سده ام ہر جا کہ ہستی شکتی ہست مس چوں رسکتی
---	--

	حرا دوس اکان میں اول رہس لب جو رہم می ادی رکیشم سید جیلہ کوشے اگر حرا فاقی ارکتہم ریح		حرا حرا میں سے کشتی رہس سوزہ عالم احسی جو دوسم رکشتی فارغ سستی رہمہام ریحی مارشتی	
	مراگشی نظر ایگا دگوئی عراقی ادکف سیکشی			
	اں درہ حردماں دلس فاق کشتی مہر میں کشتہ مادگراں کشتہ حوکمہ دس مدائہ بیت کردہ سائہ ا دوس رسداتر فی حب کیم لطر صا دلم بلادم تو دس حرج رام تو		سیدہ قواس دماں اس فاق کیسی ریح میں تیکہ راح فاق کیستی گیرم اراں مادہ آحر اراں کیسی از قود و کون یحیرس تو حیاں کیستی ای دوحماں ملام تو فاق جہاں کیستی	
	رہر کوت حوں گان ہر سحری فاق کماں ایچ گوسی ای فاق لور گان کیستی			
	ای عشق من کجا دماے ای ہجر کماں رسد ا تو اربار حدودم جہ انسگدی ہرگز نکم حرا فرا سوئس رم لکم لودوں ماسم ناحد حوری دلاسم جان		وی اردن جہ روہاب س رحمت دورد در کردادے آحر مس ار کجا فادے ای آکھ مرا ہیبتہ یادے حوں تو لعمم ہیبتہ سادے با عم ہرہ وقت و جیلے	
	اندہ ملک جہاں عراقی ایکبار یہودی وراوے			
	دہ کردم دلم از مس ویدے چہ افتادوت گہ از مس یترتی		کہ کلی از مس میل رووے حرا یکبارگی از مس ریدے	

من ارغمت که با نال کردم می گفتم که شد گشت و تن حرا کردی یکا م و تناسم اگر کاریم تو دشمن کا مسم لود بتر عمر دکان دل چید در س بکند یک قل راسا شای مکن آزاد و معر شتم اگر چه	تو خوشی ای من و کیت علی المرحم من مسکین تبید کوئی لود دین معنی دید یکام خوشی با ری رسید که ارج برود صبرم دید دعای صمد حار و دعام حلید کجوری صمد حوس سده حید
---	---

گرندی هر کس که مهر کاره
سزائی زان هر حسم کردیت

دیده ام که دل را مزاق حو کردی م سده هم دل در خستیم سار رو حساب از حد اندام کم کردی همه صیب و فاد و سال من گشتی از کسان لومام بلب رسید سا رای من را از حسی حوال دل گویند که با لودم راستی الف کیت معدودا مداد کم کم برور بدرار گشتی که گشتیم کاردت نهی که کس آن کجای کس بوت دل و جام گداختی حکرم اگر در دمل تو را تو اکتا	حدا و فتاد کرد و دل مردی کردی حده سده که جان حریم رخصه حو کردی ما حرا رجه لصد رار کم مردی کردی چو ماسق تو سدم قضا و گون کردی نظر کمال دلم کن من کردی کردی که دریا علم صبر سرنگون کردی را و محبایسم دوا حو لود کردی حکم کردی با ری حرا و رو کردی کو که روسته و ارد شتر کنون کردی که تو دوستی آن ما من لود کردی آتش حمت از لکه آرمون کردی چو تو مرا بدر سحر رسبون کردی
---	---

ساده روی و دوا عالم تندم که در جسم فقر
گلیم بخت عراقی سده گون کردی

<p>حاجتیں آستنا کردی دال و غلہ خود را کردی یک حاجت اورد اکر دی یک کھراں را کردی سیدی و گوس دا کردی مرچاں در تو خا کردی چوں برود خود را نکردی</p>	<p>حاجاں نظری سا کردی مارا لوصال و صا دادی یک دم مراد ما کردی یک وعدہ خود سر کردی بر مال کہ برود تو کردیم در کوی نو آمدیم و بار کردی رہیت کہ در دل تو گنجد</p>
--	--

د دل حسہ عراقی
 مدی مگر دم دوا کردی

<p>کہ ما کہ روی ارمی کتبی حرا یکبارگی ارمی زیدی حیرا اوردیدہ من بایدی حفا اشریک مرادم حید کہ کتے برودہ صرم ریدی کہ حملہ سنگیہا را کفیدی چہ طے در برم می بروردی حیات تارہ در پس بیستی میاں اکھس حو تن مجھدی لب ریریں مددال میگردی درائی ہر دو عالم نمی بریدی تندی ما آستیاں و آسیدی کہ مر قدم لہاس خود بریدی کہ در پس خوب دئی می بریدی</p>	<p>چہ مذکر دم حرا بریں بریدی چہ اعدادت کہ ارمی چنگستی ہر تر دم سے سج می مائی ملا گشتی رسم و ریب و راید دے اوردہ بیرون آئی مار ہم ارطب تو کتا ید مرا کار حکتم بر گریبی ارد و عالم لب خود کمر لب من می بہاؤ حوتا آمدیم کہ ماں تنیہ و حرم رسم دستہاں ماں بہاؤ جو غنما تا کجنگ آرمی ملا مرا جوں صید خود کردی مار تو ماں آرمیاں بیوتی لیجان اراں دم مار گشتی ماں تن من</p>
--	--

<p>میں از حد ازل سے آئیم بد پیدا تویر اندر جہاں از میں بد پیدا</p>	
<p>ساما سداں رادار می تس در ماندگان رکھو زانی کوئی ماتھاں جو دگر کس مماں خاکہ چل تباہ حیران ساداں غریب سستہاں یکے اندر دل رادار صیفاں ہر می سچ سادی در دل ما دلا ما اس اہم اسید دوسر</p>	<p>رواں جنگاں ہکا می دل سجا رنگاں تار می کہ بر خاک در جو دگر می رہر جاسد دوسر جو کھار می کہ بر خاک در جو دگر می نظر کس ماسم دیتار می ولی اندوہ و غم بسیار می مگر دوسرے برج دلزار می</p>
<p>حوا قنادی عوافی سچ مکر داں اگر خواہی کہ روسے پار می</p>	
<p>گر ہر سوداے پار و استی در بر عترت دم مہر و استی دیرہ دوست گر رسم بودی در دھمالس ساحتی کار می حکم بودے اور میں تیار مار در کارم از نظر کردے انداں در موقت عہد و حامی دور کارم خلد از غافلیم لی برج بارہا خوش سچاں</p>	<p>کی حبس مالہ رادار دہشتی مالہ مردم ہر رادار دہشتی روز و شب رہا رادار دہشتی ما در اقس یہ کار دہشتی ما عیش و گسار دہشتی ہر امن کا در مار دہشتی کاشکے یادگار دہشتی بچہ ختم دور کار دہشتی اچھو استی کہ پار دہشتی</p>
<p>گر عوافی روں سدی دہیاں درا در کسار دہشتی</p>	

<p>میں انیم جو سترک میا اشتی مار بر خاکم چراغی آشتی س ہور ار عشق باقی سکیم تا اسم کدم از محبت ملاس تاسب خوبی کسی رحاں سن مس مدارم ما قہب آوار تو</p>	<p>ماچہ کروم کمر کمر کما اشتی حوں مرا ار خاک آرو اشتی تو مرا خود مردہ ایسا سکی صدہا ارحاں مس گما اشتی صدہا علم ار ما اشتی لہ اشتی جگہ گما اشتی کس اشتی</p>
---	---

ہاں عراقی خون گری کا میدان
 آکھان آمد کہ می پیدا اشتی

<p>ای دوست مگر سلی باز تھامے در کویں سمنزداید دست لکڑ کس ان میں کہ ار حسرت وی تو میرم اسک ماتیدی مدت آمدہ ام مار مرغ دل میں بی پرویدہ وار مادت آں رعب کہ آید ریس دل سدا کا</p>	<p>یکبار غمت کتہ دل آوار سحائے رجال میں دل ستدہ وی باز سحائے مس دور ما دم رتو مار سحائے اس دورگر سجدہ گر مار سحائے دریاہ مراق نو گر قمار سحائے اکوں کہ مردانہ داماد کا یہ سحائے</p>
---	--

ار کردہ عراقی غل حصار مادت
 گداار حسیم غل و حصار بخت سے

<p>حدوت باسد لا کر عشق یا مہراں میری حوا تو ساد مسد بہت دیت حریا حاب تا داخ ای سدا در اوصاں معنی رست باسد کہ رود و ستاں درال محط کہ ساد جمال خود و عجب سود یہی ماتساق را کہ جون رجا کہ چو حصد اگر تو رنگی حوا ہی ل ار حال یہاں ل</p>	<p>سراس خون او در کام دامن راہی چو اوج یرودہ گرگیر و سیس ساوان لتای سوزی باقی سیش ماں قساں حقیقت مرول آل اسد کہ درار و دسکی کہ ار چہرہ گشت شب و در دہاں میری تو میرا ماشعی ماچہ کہ دجل جہاں میری سانی مدگی تا تو ہر اس دآں میری</p>
--	---

مقام تو دمای عشق از دول مستی چو پای و مستی از مدگی کی کسی که استیالی مروں	کہ چوں دو مال و دین علم و سر کئے باکی سبح مع می دینی امر و در آسای سرب
اگر مساق و مال خود و دلی و دال استی بد و گداز مدہ با بی و مرگ ساس کئے	و گزشتی و گداز می بد نامم تا حسان سرب و گداز مدہ با بی تو صورت حسان کئے

غزلی کہ نسبت بہلت و لعل محل سے مایہ

دگر تو ہم ار آمال - مرد دل ایچو آن میری

اگر رسا تو اید و سطر کئی حل میں بیکر اور دست لہر مچری	مطرا روی حوت بہر جد شمع مارا و سحری کاش حور و شمع
دو میان آمد می چوں سر لعل کہ یاد می حکرم بہت محبت شمع	اور سر لعلت اگر سبوح کہ و شمع کی دل و دیدہ و پراخوں گداز شمع
نفس صحر کس بار صحر را بد کات چو کما آتہ می انداز طر مین	کرد می صحر روی تو اگر بد کات گرد خاک و تو کل بعد و شمع
دل گم گشت حور و دگر کاشی گرد روی دلق پہنچ صحر کد	رہر گوی تو گوی گداز شمع سہو بادی دل گل شکو شمع
کرد می و مرگوت گداز حسان پنا بیکر اور شک اگر سبوح گداز شمع	

گیزانی آہ ہدی سده نور صحر

روح خوب تو ہر خط نظر دشتی

گوئی یار کای سحر و حور ہے کمالی ما حور اقم در چہ کار ہے	ہمیتہ ما سحر و حور ہے حدائق و ارد و لہار ہے
مرا گوی کہ بیارم بہ ثمار بیاری یا دار من کای حور ہے	نیرسی ہنچ کای بیار حور ہے دوین بیع و عہد بیار ہے
مرا گویہ زعم جان تر لہار اگر سہیم حلیان کون ہے	سحر ہی گف کای سحر و حور ہے گوئی کای سحر و حور ہے

سحر کہ نا حالب دیدہ بیگفت
حالب گفت آری بہک نام

کہ ہر شب ماس سدا چوئے
زہر تو کہ ہر شب را اچوئے

بگ کویت عراقی را نگوید
تہے گای یا میں لی ما چوئے

اے در سہ اصحاب کہ حاکم سوچتے
در لوتہ ملاش را دم گداستے
دام کہ سوچی رقت عشق خود مرا
میسوریم در حق بردن دلت ست
را آئیں قلمور سور ویرا وہ دیدہ
سور دوراں میں جہاں حرد سور
ما کی رحمت تو بر آرم رسیدہ آہ
سرخاک در گم تو طہیدم بے رحم

درا و کہ دراق ردائیم سوچتے
در آئیں عمادان حاکم سوچتے
لکس مدائیم آگہ حسام سوچتے
بیدا بخت و کہ ہام سوچتے
راہ ریشہ دراق حاکم سوچتے
آتش ردی دسوزنایم سوچتے
کر آہ سورماک ہام سوچتے
چوں مرغ بخت تہ طہام سوچتے

ناگفت کہ کام عراقی رلب مدہ
کام گداختے درام سوچتے

در جہاں گرہ یار داشتے
دست کی گنتے بچوں تلک
گر سردے قرار و آرام
در مرا عشق کہ کد دادے
در چارم مس نظر کر دے
دل اگر در میاں کم تندے
باہم سیاہ شمس بر آمدے

در جہاں خود چکا رداشتے
گر ملک در نگا رداشتے
حائے آخو قرار داشتے
قول ادا ستوار داشتے
سارین کار و مار داشتے
ولہ اندر کسار داشتے
با خودار بخت یار داشتے

ما عراقی اگر دلا در رے
رور دست کار و مار داشتے

گوشتارہ کسان ز صلاسی حاداری
روح نقاب برافکن مرا براداری
لصدر و ماں دق وادی ہوس و ساری
ماں ہاں رچ بس دیگر اداری
کہ سبج و دسی آگہ و دہ کہ گداری
ملی عجب سودر آداب عماری
کہ عاشقان تو جوں شکستہ عساری
خوارہ دل بجا رنگاں کسی سازگی
رمانا دوس تو نہ گردان سازگی
سبج و دہ مرا تو مینا ساری
رمدہ سار نہا شد عورت مساری
مدیس حشمت کہ یو مانا لہ ام ہم اداری
کہ سبج و دہ مرا تو مینا ساری
گویم اور ہمہ دیاں بخش مساری
حکومہ کر روح و سات برقع اداری

خود مع از ح بیای خود بلادری
نقاب روی تو حانان ہم کر چل گداری
سخت آگہ چارہ بر تو درون اداحت
بہشت روی تو ہاں شکستہ عساری
سبج نقاب برادار گو سور حان
سج نور از ہمہ عالم اسکا بر کرد
روح نقاب برادار دوس تا خاکس
تیر مسدود چراستہ سبکی دلہا
دلہ کہ در سر دلف تو سد طبع دارد
اگر تن سب اگر حان دہائی ست ہمہ
سار مان سبکی کہ سار نزم تو ام
صدای صدف تو ام کہ ہارامی عالم
ار اں حوت ست ہی مالام تو حان
بہر می گزم حوں سج تو می سم
کمال تس ترا حوں ہلستہ

ہمای سخن حوائی چال باکی

کسی بندہ و سدا رطبہ سرداری

کے نو دیکھیں رنج را آسماں کے
میدانہ را کے دیوانی حان کے
حد و دی حوت یہاں کے
ما حری را حد سرگرداں کے
کار و حمت بر سر مہارال کے
حد و حواں علم مہاں کے

کے نو دیکھیں دریا حان کے
کے ساری حارہ یحیاء کے
کے بر دل آئی و مردہ آشکار کے
حد و گرد دلی اور سرستہ کے
در سامان عجم دقت ان کے
مسک کہ حور دم رخان سر آمد کے

دو دوسرے گذشت از آسمان	حداد است خیم سوراں کے
ہمچو ابراہیم از لطفت سرد	گر میاں آتسہ نشان کے
در کاوس درہم آخر نظری فرمے سرخاں جگر حوادی دست تک داری تا کی لوفایں محبت تاجد کسم رحمت حول جگہم دی جانم ملک در دنیا سماں دلم مددہ کروں بوٹا رہد درک رس سال ما نو دیکھم دل	حال میں برہم آخر نظری فرمے ما نو دوسے حرم آخر نظری فرمے مردم رحمت کدلم آخر نظری فرمے ما کی دہی امی حاکم آخر نظری فرمے سر دلہم بہم آخر نظری فرمے ماجد کدلم آخر نظری فرمے
گر راکہ عراقی بیست سالیستہ دار تو	چوں بہ دس محرم آخر نظری فرمے
ای رسم سرائ تو جان مرا تکیا ہے گرچہ سرگرم رحمت ہم کمی مس نظر د سار تو کسم جان سرم دست تو دل و مراق گشت خونیاں ملک بہت مردم ہوا می تو جان سر برائی در بلع	مرد تو کستہ ام متکسہ عیا ہے در ہمہ خون کسی دلم ہم کم نکا ہے مت از انکہ تا ابد عشق ترا بہا ہے رحمت ہم آمار کسم از ہم تو حکا ہے کت مرا جفا می تو لبی سب حیا ہے
حسہ عراقی آن دست دور میں رد رکش	تأمر و دغاں کماں از تو بہر دلا ہے
رباعیات	
ادردہ عشق دی کی بیدایست	مساں تندہ امہ تیج می بیداست
مرداں ازہن و حلق پو شیدہ رود	راں ریز کوی عشق بی بیداست
دل	
ای دل قلم نقش معامی ماس	در اس سر بردہ سودا می ماس

اس پیر کر دس جوئی	جی کر دلش یامی روح می باس
دل	دل
اس سرل دوس دس ہوا ی اوی	بیدا است کہ نوی آسمای داری
فاک کہ بد جو سرمد در دیدہ گنم	رہرا کہ ساں ارکب یامی داری
دل	دل
عسم گردول پر ہراں میگردد	شاہی ہمہ رحمدان میگردد
زربا کرک اقطیب فلک واکرہ دار	در دیدہ صاحب نظران میگردد
دل	دل
ہم دل بدست است رسا بدرورے	سم حان روح است رسا بدرورے
ارد سبدہ دامن نودی کہ ماس	کین دود ماہ رسا بدرورے
دل	دل
ارگلے حان سحر می جارا میست	میلک لطیف ست دتوارا میست
الاجل مدان گر تکی وہ گردی	درستی حق مہ شوی کارا میست
دل	دل
باں راد دل حسہ ما فاش کس	باپا دسریر حلق پر فاش کس
آں دل کہ بہر دو کون سردنارو	اکوں کہ اسیرت سوانش کس
دل	دل
ما حکم خداے کہ عذابت است	سے سار دلا گر رضایش است
ارد ککڑاے گنہم دا حسم	نورہ دگنا ہے کہ حرایش است
دل	دل
ای کامی بداسی کہ خود کیستے	نادر نظر کس بہتر اس زیستے
با حلقہ تم دیدہ تندی ماتہ رور	در حیرت عمر مدتہ نگہ بستے
دل	دل

حوسیدی در طرف من یگانه	کردم نظری سوی گل آتشی
آمد من بچہ در در گوشت گشت	رسا من ایسا است تو گل منیگرے

وله

ای دل بس رنجور دیوانه	د و اس در حلقه مرده
آمد من سوده تو خود را بے کس	معتوق جو حاکمیت در خانه

وله

یوخته مسور و بخت کس	د و در بے عاشقان ترش میا
دل در دو جهان هیچ کوا هم	تا آنکه مرا حوس است حوس

وله

آل وصل لوار آور و یکدم	کس تنور آور و یکدم
حقش مرگ سار مار و بید	شبهائی دمار آور و یکدم

وله

مار آر کسی که تو گریخت سود	حسد سدی تو در صبرش سود
حسای را کسی که هر سب تارود	حر آب دو دیده و شگرس سود

وله

ای درست سا که منو آرا هم	در بر طرب میجوی و خام
کام دل دگر روی من دیدی	حردیدل روی تو دگر کام

وله

بیری رحمانا سر دل آمده است	دل رفته در دست خام می
گفتا می دوش کا ندیس عالم	حزمت کسی روحش تار و

وله

در داکه دلم حسد در دلداریافت	ار گش و صل تو بحر نار
عمری با امید حلقه در در تو	چون حلقه سر دل دگر با

	ولہ	
ہر دم شب بھراں نوایاں جہاں		ما یکے ترس رس مگر دلفشان
مادہء سبک مس مگر کورت دست		یا سبب شب بھر ترا جوں ناہاں
	ولہ	
لے روی تو اند و دست پچاں در عظم		در مس نظری کس رہر دم سرم
جاماں تو سبکبارگی در مس جری		کر لطف تو من سبید ہر گر سرم
	ولہ	
ما رہی کہ کو تختہ و دست یابد		گرفتار کس دگر نو اور دست یابد
رویش سبک دست مس نام خوشدل		کو رو سے مدیکے کوئے مآبد
	ولہ	
یار تو ام رو سے تو ام دماست		جاں داری عاشقاں بیج حاکماست
تسا کہ حکم ملک آئد بی تو		دیباہ مرا کہ درد سے بااست
	ولہ	
اے ما دیخ تو کرد ہر دم شادم		یک دم بج تو میسر و در یادم
ما تو اند دست ہی خوش نمودم		زادم کہ در بر دیک تو دورا قتادم
	ولہ	
حاشا کہ دل در خاک در دور شود		یا جان رسد کوی تو بھرتو
اس دیدہ مارک مس آخر دوری		در خاک قدما سے تو بر نور شود
	ولہ	
امرد بہر دل یریتان مانم		ہنگ ہمہ دوستان حوساں مانم
رداں معاشران رسوا شدہ مانم		گر می سلسی سا کہ اہساں مانم
	ولہ	
ای آکہ درد مدہ در حال گریست		را کہ در روی تو حرمات گریست

سجارتہ نامادہ ام ورتاے تو	سجارتہ کسے کہ بی تو اس مایہ رست
	دلہ
ح صہ کہیم کہی اس دربرست	ہاں میں کہیم گوی گوی ہر سروریت
ای دل پسندائے ماسروریت	سرایہ جو قلب لب لباب گریز
	دلہ
لے روئے تو غایتی رخ کل و گند	لی صوی دست صوی سسل و گند
آنکس کو رام عشق و سروریت	انصاف مدہ مستی تلحیہ کب
	دلہ
ارم سم عشق ماود کاو آرد	عسم در دل میں صہ ما آرد
ہر سال بار اگل آرد وی مار	اس سال بجای کل ہمہ مار آرد
	دلہ
ہر لحظہ زحمہ آتش ماوردی	ماہاں میں سوختہ دل راوردی
جوں دوست بداری تو دماوردی	ای نیک دواں دماور کہ قہی آمو
	دلہ
ار آتش عشق یہ رواہم صودی	ور ناوک سمرہ حید نام صودی
گوئی کہ مخور عسم یہ حیدم گر کھوم	چوں بیت مرا بگر عجم قور سے دیکھا
	دلہ
گذاہ اگر یہ ردم داد ما شمع	تا جاگ سر کو می تو رسر یا شمع
گذاہ کہ گد رم مکوت سے	رسم گد یک تہی حرق ما شمع
	دلہ
باک و دجہاں الفلک و دہسہ	دیں سود دریاں را کھر دہسہ
لوئے کہ صبار کو سے تا ماں آرد	وقت سحر مرا کس را دہسہ
	دلہ

ال دومی دیدیم با چون است	مادست بجای یادگر کون است
و تو حرم است که ما من چو	ما منی دل من رستخ تو حرم است
وله	
ایست از من شکسته هر کس	سایا دام اکس و تو دلف بوس
و ایست ما دم اکال جهان	در حلقه جان بجز تو مر یاد من
وله	
ایست که تیغ بجز آن حسته	ایست که یاد دامنش پیوسته
و ایست که مار دیگر سرم	و ایست که در علم و ادب
وله	
ایست که کوئی تو مسکین درویش	باجسم پیرت اذل یار و رفیق
و ایست که در مای تو آمد از سر	تو ایست که حوت تو آمد از سر حلق
وله	
ایست که نفس روت با ایست	ما حال حسته است رو با ایست
و ایست که در خاک	حاکت سرش هر که حوا ایست
وله	
تو ایست که از من انگاه شوی	کر دیده دل سده آن ماه شوی
و ایست که بر در من مسافه	و ایست که در حالت شمای من آگاه شوی
وله	
دل در طاعت هر دو جهان میبارد	در هر دو جهان سود و ریای میبارد
و ایست که در شمع	بر پس تو حوا خود سیمان جهان
وله	
دل حرم و دلف مشک داشت	حوا حرم و دلف آنداشت
و ایست که وصل حلاقت مسکنت	ایست که هر که رعایت است

دل ر تو ہم دم دہا بیتاں را	دل	دو تو بیرم سنجیرا بیتاں را
گر تمب مراد مر دکار تو شود	دل	حد تو میراث دهمج لثاں را
ادب و دستت ہم مراد آروار	دل	نجم بخت پیوہ د آروار
اراشک رحم ر خاک مساک ترست	دل	هر خار که آردید گل د آروار
مستوح تو دست ساقیاں مادر یک	دل	دیده سے حویں دل شاد کرک
سیر را بد حرقہ پوش سجادہ پس	دل	کر سنن قومی سر سجادہ رکب
اگر ہم عمر خود شی وقت مار	دل	آمد بر من خیال مستوق فرار
سرواست روح نقاب میبخت مرا	دل	ماری مگر که ار که سے امی مار
چوں نقشہ پیران و مرق آ فارم	دل	ار آتش دل حوٹش گداورم
ہر سام کہ گدست مرا غمگین دید	دل	می سورم در مرق شاں میارم
قومی ہستند کر گز مودہ کسد	دل	قومی دیگر کر رورہ سرورہ کسد
قومی دگر بد از پس محوسا تر مارا	دل	ہر شب نعلک رو بد و در لورہ کسد
چون سایہ دوست در می می افتد	دل	رخاک رہم ر رنگ کیس می افتد
ای دیدہ تو کام خولیت ماری تسل	دل	رویت کہ فرقتیہ جس می است
ارآہ دلی ر خوبش میجو اہم	دل	د آسودہ کسی رخاں دش میجو اہم

اے کہ حیاں سوں کہ او چھو اپنا	کس حیاں میت کہ من بچا ہم
ولم	
گل صبیحہ مراد آفت در بخت	اما دھماکا جانی گشت در بخت
مدھدی عمر میں کہ کل درود دور	سرورہ تعجب گشت و شگفت رنج
ولم	
چوں در دل آل نود کہ گیری مارے	مرگروی اریں دل سده لی آزارے
حولی رور مداح نود بایستے گشت	ما سیرت و پدہ مدہ مارے
ولم	
گر بولس دہدے دے یا ختمے	رو چارہ فرہے ہے ماسنے
رام لیس دل سوختے سزایاے	اردیدہ اگر نئے مے ماسنے
ولم	
در واقعہ شکل مست آیام مگر	حایت ترا عقل در آن عام مگر
ترسم کہ موتے دام در دلم سوکے	اسی دوست رہد دام میں دام مگر
ولم	
ماطس نہ نری کہ مشکلی مست ملا	مدھر تھے در دلمے قبت ترا
شکل مراد میں صیبت کہ آیام شکلا	جہانغ تلم قہر حج سر کے میت مرا
ولم	
در عس قوی قہ حوں توان ریت گو	وآ دام دلم حر نو دگر کیت گو
بابات حود آیں دستھی از ہر حجت	حود و کسلی و حرم ماحیت گو
ولم	
ای ماہ نو آفت سکوں دل مس	بحر دم نو ریحہ حوں دل مس
مس دام دول کہ در و رقت چوم	اے راجہ حر راہیوں دل مس
ولم	

دل تو هم رخم بداند لبت را	دل تو هم سرم سپرد ایتان را	وله
گر سب مرا در سر دکان تو شود	خند تو میراث بهم جوتان را	وله
اندیشه دست و دم سرد آرد بار	بسم بخت پیوه د آرد بار	وله
اراشک رخم رهاک بیاک تربت	هر جا که آردید گل رود آرد بار	وله
ستون تو در ست ساقیان مادر بخت	در دیده می حوی دل ساده کرب	وله
لش را در حرقه پوش سجاده بسین	کرستن قومی بر سر سجاده رجب	وله
ام همه عمر خود شی و وقت مار	آمد بر من خیال عشق فرار	وله
سرواست درج کتاب مبلغت مرا	ماری ملکه که از کس میانی مار	وله
چون قصه پیران و ذوق آزارم	از آتش دل عشق خوش گذارم	وله
هر سام که گذشت ملا غمگین دیدم	می سورم در ذوق شان میارم	وله
قومی هستند که گد موره کنند	قومی دیگر که یورده بر زوره کنند	وله
قومی دگر مد از پس بخت آرد را	هر شب لعلک رود در دلو کند	وله
چون سایه دوست مر می می افتد	مر خاک بهم رشک کیس می افتد	وله
ای دیده تو کام خویش ماری تسل	رورست که فرقیته جیس می افتد	وله
آره دلی رخو بختس میجو اهرم	و آسوده کنی رماں دس میجو اهرم	وله

آن کہ حال شوم کر آؤ سچو دل	کس کا چنان میت کہ جس کا
ولم	
گل صبیحہ آباد آسب در کس	ما دھماکا تھی گشت و رنجیت
مردمندی علم میں کہ کل در در	نہر آؤ عجم گشت و شلف رنجیت
ولم	
چوں در دلب آل لود کہ گیری مارے	گر گزری اس دل سدا لی آراے
حول رود و داغ لود بایستے گشت	ما سیر ترب و دہرے آراے
ولم	
گر بوس دہا سے سے یا تھے	رو حار و کمر ہے ہے آ تھے
لہ آتش دل سو جتے نہ تباہ	ار دہہ اگر تے سے تافے
ولم	
در واقعہ مشکل ست ایام گمر	حایت تر عقل و بان تمام گمر
نور کیم کہ موسے دار و دام گمر	ای دوست بہتہ دار و بہتین رام گمر
ولم	
ماضی رہی کہ سکتے مست دل	دہر ترے در دوسے قیست ترا
شکل را آریں حبیب کہ ایام شکر	صانع تہذیب حق غفر کے نیست ترا
ولم	
دش لونی تو حوں تو آں ریت گمر	ار آرام دلم حر تو دگر گیت گمر
باب حوایں و سہی از ہر صفت	حر و سستی تو حرم تا جیت گمر
ولم	
ہی او آت سکون دل مس	بمزدحم تو یکہ حوں دل مس
س دلم دل کہ در حرافت جویم	اُس را بہ حرم را درون دل مس
ولم	

گفتم کہ اگر یہ آیتِ حق ہے	۱	جاں بیش کسٹم برا کہ جانماں سنی
گفسا کہ اگر سدہٴ حیراں ہے	۲	آں دگراں سہاقت چوں رآں می

ولہ

اور در وجودم شیعے میں شیعہ	۱	ورگسں جاہم عرتے جیتن تمام
اور دستِ سرگرم سقے مافیٰ بیت	۲	دراب کہ ابرمں دستے میں تمام

ولہ

ای کردہ عمت مادل میں دی کرد	۱	دستِ بیکندہ حالِ دلِ موسیٰ کدے
ا رطلبت چو نوبیاں بیگدوم	۲	دورِ ابر و تودہٴ بدرد کوئی بکدے

ولہ

گردہٴ تلک و لر و دیرت کہت	۱	مردہٴ حسان سیر و درست کہت
یاراں ہمہٴ رسد و دستِ دیرتے	۲	بامیر و حکم دیر و درست کہت

ولہ

گر میں اسلامِ حوس کو بیاں دمت	۱	سلاہم کہید و نوتاں پد سے
اکوں کہ اسیر وید و میجرانہٴ سہم	۲	ای کاش میلام می فردیاں دمت

ولہ

دستِ دل میں خیال تو ہمان دشت	۱	مروحوں بکلفِ فکر سی ریاں دشت
ار آب و دید و سترتی جیتن آورد	۲	بیچارہٴ حمل گیتن و لکین آں دشت

ولہ

بسیدم اہاں کسی کہ رہاں دشت	۱	بکاں کیم کہ اوجہٴ حقیقتِ حایاں است
بکسا درماں و گف ای آلف ای	۲	ایں مطلق غیرتِ سلماں دشت

ولہ

رکوی تو خاستاں را مید و رود	۱	حوں فکر اید و کتا مید و رود
باز ورتو جو خاک ماییم مقیم	۲	درہٴ دگراں چو ماد آید و رود

ماہم کہشانی اما پر ماست	دول	خود طفل جویم عشق ما دایہ ماست
سے اجماع دین عیسایہ ماست	دول	دین خرد کہ ہمایہ ماست
ابن حسیں در سردم حکم	دول	دکڑہ جیشش در دم حکم
گیرم ملا کہ در گرا علی گہم	دول	راں شرم کہ دیدی کہ چکر دم حکم
در سالقہ چوں قزار عالم دادند	دول	اما اگر بر مراد آدم دادند
آن قاعدہ قرا کاں رود افتاد	دول	دسبس کہیں دہند دتہ کم دادند
مارب متو در گریہ حکم بیدرم	دول	در سایہ لطیف لاریہ گرم
گس را گد مار حادہ تقدیر تو نیست	دول	تقدیر تو کردہ تو کس مدد برم
ار بادہ عشق بستہ ہر گو ہر ما	دول	آید لعلان روست اساعوا
ار بیکہ مے جویم نمی دایمے	دول	مادر سر می ندیم می دایمے
ای دست پاکہ التواست دارم	دول	ما ہجر تو چید ہم دنا سے دارم
دہن نظری کن کہ مگر مار ہم	دول	ریں درد کہ اردد سراقے دارم
بہ نظرے روی ساقی دارم	دول	ما حام حسان تاسے ماقی دارم
ناید کہ بر افلاک دم خم خیمہ را نکد	دول	ما ہمد دم روح ہم داسے دارم
جانان ز دل در کباب حواشی دارم	دول	در حوں حاکم خراب حواشی دارم

ما آکہ دارم از حمان سر جگر آب	هر جید تو دید آب خواہی دارم
دل	دل
ای لطف تو دستگیر ہر سیر و پایے	احسان تو بای مرد و پیر شاہ دگرای
س لولیکم گدا کے لئے رنگ و لوا	لوئے گدا کے راعظای فرمای
دل	دل
مے سر کوئے تو دل نامہ جانے	مے درجہ وصل ہا در حمان پاکے
مگر شہ جس جید دوم سر و پایے	ای راہ نما مرا کھو راہ سائے
دل	دل
عشق ہو چو عشق لولی و گدای	افکندہ کلاہ از سر و طلیس ارایے
پا بر سر حان ہا در دل کردہ قداکے	گدا استہ از بہنگی ہر دو سراکے
دل	دل
بیری در آمد از حرامات صائے	در گوش عالم گفت کہ ای شیعہ رائے
کرے ظن ستای ما دید ساق	لی بادو روش ادرین تیرہ سراکے
دل	دل
ما آکہ حوس آید از تو ای یار حنا	لیکن ہر گر حنا ساستہ چو وفا
ما این ہمہ را فیم بد سام از تو	از دوست جد و شامہ جد لوی جد و ما
دل	دل
ای دوست دیا دما تو عالی دل را	گدا در لطف خویش عالی دل را
بید کمال خود سب را فی دل	رہا کہ تو لس لا فتن عالی دل را
دل	دل
سو دای تو کر دلا دما لے دل را	عشق تو مرد و عفتہ جانے دل را
ہر جید رخشم و درسی اسی میانے	رویک قسی جو در حبا لے دل را
دل	دل

اسے دوسے تو آردی پریشا	حریر تو بیت در دل کسیدہ را
ار حقیقل آہ سے درانیم در دل	تا غلٹ رحب منہ در آئیم ا
ولہ	ولہ
ار آب و گل فاسے میر داحتہ اند	خود را کیاں آن بداند احیہ اند
خود میگویی در بار خود و متو بد	درا دشما باہر رسا حمتہ اند
ولہ	ولہ
آوارہ حسب زجاں بیستوم	شرح غمت از بیر و جواں میتوم
آں بخت مدارم کہ نہ میم رویا	ماری مات اریں دآں نے شوم
ولہ	ولہ
ای کردہ من غم تو پیدا دمی	دریاب کہ میت حر توام ہیج کسی
حاماں یہ نو دریاں اگر سو دیکد	از حوان سگاں سر کو بیت گسی
ولہ	ولہ
مکیں دل میں کہ لی سر کام ماند	در برم طرب بی می دلی عام ماند
درد آردی بار سے سودا بخت	سودا دل آردی او عام ماند
ولہ	ولہ
در دام غم دلم رہوں افتادست	دریاب کہ حمتہ سر کول افتادست
ساید کہ گریستی دلم شاد کسی	چوں سیدانی کہ لی تو چون افتادست
ولہ	ولہ
نے کردہ شہی بر صر کویت گیدری	نے لوی حوسب من رسیدہ سحری
نے یا نہ از تو اترے یا جیے	سرم بگیدست بے تو آخر طری
ولہ	ولہ
درد دل غم تو بسی پریشانی کرد	حال دل میں خفا کہ سیدانی کرد
درد از تو ماند رخ آہ مرا	از سکہ و دسمم گھر افتانی کرد

ای ماں حسان تزار ماں میلم	سرستہ قناگر دھساں میلم
تو درد دل میں شستہ من تن دور دور	اور تو رجساں باں ساں میلم
آیا غم بہ تنو سیساں کم روی	مے سرور خود ہی ساں کم روی
دائیم کہ گم تھی اسی دل پر جاں دستم	درماں ہی تو ماں دل کشاں کم روی
ای عمر عریہ مردہ سے مار لسم	ساگر وہ دے سرور دلدار گدہ
جانے بے تیش ہو ماتم خود میدار	کاں رخت کہ آیدار تو کاری دیگر
ہر لوی کہ از مشک تر لعل شوی	ارد دل آن لب جو لعل شوی
چون قہر و لعل رہے گل شوی	گل گفتہ بود گر چہ ز لعل شوی
اموس کہ ایام حانی گدہ شست	سدا یہ عمر جاؤانی گدہ شست
نشہ کنار حوی جیداں جستم	کر حوی میں آب و گدہ گالی گدہ شست
چوں درد تزاری اہل سرگرداں	رفق سر طرب پیامدہ داں
رخ باز تہاں ماروان ماں بزم	دیشیں رخ تو میتواں ماں
ہر شب بدر کوی تو آیم لعل	ماستد کہ کسی و دولم راورماں
کر مرد تو بار میاں کم لعل	تو بیتن رکال کوی جو بیتن مہراں
دل پیش رگس مست آرام	حال بختہ آل دلعجو شست آرام

مسکرمه کرم در بحر مظلوم است	درباری که افتخار است
دل در صفت دولت و سابع مسر	دل هم در صفت دولت و سابع مسر
دل و آرزوی تو میفرادست مسر	دل و آرزوی تو میفرادست مسر
دل سوختن را در آتش تو نیست	دل سوختن را در آتش تو نیست
در عشق تو را در تر موی تو شدیم	در عشق تو را در تر موی تو شدیم
در دل هر کس رتی دیگر است	در دل هر کس رتی دیگر است
در عشق سرا در همه گسترده است	در عشق سرا در همه گسترده است
اما اگر است سر کار می باشد	اما اگر است سر کار می باشد
از من میسر که در سلامت سری	از من میسر که در سلامت سری
از من قوام و آفته بسیار افتاد	از من قوام و آفته بسیار افتاد
از من قوام و آفته بسیار افتاد	از من قوام و آفته بسیار افتاد

راں میں کہ این حیدر معلا کردم	ورآب و گل اس نقش منجا کردم
حامی رے عشق تو بر ما کردد	صبر و حسد ما ہمہ یمن کردد
آئم کہ تو ام رجاک برداشتہ	نقش ہم راہ حویش شکاستہ
کارم ہم را دس جو گداستہ	سیر و یکم ارباں کہ تو ام گداستہ
حسب ما دل نظر چو در کارم کرد	سمو و حال عاشق دارم کرد
مس جعتہ نمودم سار در کتم عدم	حسن تو بدست عشق سیدارم نمود
در سد گرہ کشاے می ماید لود	رو گم شد و رہاے می ماید لود
یک سال دہر را سال می ماید لیت	یک گامی دہر را عامی ماید لود
ای رہ گے و تاب و تو اکم ہمہ تو	حالی و دلی اسی دل و عام ہمہ تو
لو ہستی مس شو می اراکم ہمہ مس	مس میتا عدم در تو اراکم ہمہ تو
امتب جو حال دادہ حب میانی	مہ طلعت و گلچ و شکر لب میانی
ای شمع پس از نور و در حو یا مہام	تا صبح قیامت بد مذتب میانی
در کوی حرامات شو آمدہ ام	یا رے دارم برای او آمدہ ام
گریار مرا کو رہ کئے فرماید	من خود یکتیدں سدا آمدہ ام
رکیر سر لاف تو تاب از چہ گرفت	داں خیم حمایں تو حواس رنج گرفت
چوں ہنچ کسے رگ گلی بر تو رود	سزا بدست لوی گلاب از چہ گرفت

دلم	
گر چهره شوی مهر شد لباسی	در گوشت گرفت تو درو سوا سی
به آن سودگر چهره دایا	کس سعاد را تو کس لیلیا سی
دلم	
عشق تو را مالم بولانی میت	سودای تو حد عقل ایسانی میت
مارا متوا کجا درو حالی میت	سهل است اگر اتنا لیلیا میت
دلم	
عمر است که در کوی حرا نی رستم	درد راه خطا دما صوا لے رستم
کار من سر بر سر بر ساں تنده را	در باب که گر تو در پیا لے رستم
دلم	
آن کسب که بے حرم دگر است گو	نی حرم دگناه در جهان کیست گو
من بد شتم و تو بد رکازات کی	بیس درن ساں ما تو چوب گو
دلم	
ای ابر کس مسلح و معصا امید	در رحمت تو مرید کال داره لوبه
سعد موی سید دس رها کرده کم	در مائے خود کای یک موی سید
دلم	
اگر است حرد که هست اگر بر حواسد	در برده اسیر استدل متوا سند
صبر دقت سر عدم نس غب ست	در سد کس ایس پیمه سر گردا سند
دلم	
اگر کعبه بیا دم دار حیرت دارد	در گردنش و در کار برع چو لکن دارد
ای دل بیخه دشتال چندین مگرد	تا دی بحد و دلیک غم ماید حورد
دلم	
گرا که نو دل محاسن ما تو	همرگ تو دما سق در ا ما تو

دواز سرتودی کہ داری رچیر	ستہ ہزار ستا ہ ما تو
	ولہ
دل دمل روم نہ مایجو ہاں	صلت سرع رحدا میجو ہاں
ہستہ شکر لہاں دین بگٹے	لیکن دل دیوانہ ترا میجو ہاں
	ولہ
اسے دوس مدوستی قریشم ترا	ہر خاک قدم ہی رسیم ترا
درہ ہب ماستقی ررایست کرما	مالم تو سیم وہ سیم ترا
	ولہ
حاک سرکوی آت مشکیں حال	می نویسد مستی مامید وصال
پہاں ررقیب آمد و ماس گب	میجو رسم ماہ خاک بر لب ہمال
	ولہ
اقدا مرا ماسر رلیں تو کار	دیوانہ سدم کمال جو نیم گدار
دل در سر رلیں تو کر دستم ہیر	حویاے دل جو دم در ابا تو حکار
	ولہ
ہر چند دل گناہ جستم ترم ست	ہر نور وصل دیگرے جو ترم ست
تو پیداری کہ میتو حواٹ جو ترم ست	بی روگی تو حواٹ جو کجا در جو ترم ست
	ولہ
درد دل ہمہ حار عم شکستم در لچ	درد ست عم عتق بر شیم در لچ
سرے مامید یار اردیم کبر	مایا رومے حاس بیت شیم در لچ
	ولہ
ہاں س خستہ کرا میدا نے	دیں درد دل مراد و امیدائے
ما تو حکیم قصہ درد دل حویق	ما گنتہ جو جملہ حال ایدائے
	ولہ

ای در طلب تو عالمی در کشد و شکر	سر دیک تو در دلش و تو اگر ہمہ غور
ای ماہمہ در حدیث و گوشت ہر گز	دی ماہمہ در حضور و حکیم ہمہ کور
ولہ	
ای لطف تو دستگیر ہر رسوائے	وی سحر تو یزدہ پوش ہر جورائے
کشتائے مدال مددہ کہ اندر ہمہ غیر	حرد گم تو دگر مدارد حائے
ولہ	
ای حال من دل حریفست چہ سود	در عالم طاق رنگد رتیب جہ سود
حرفص دہو اکہ مر تو غالبست بہت	اندیشہ کچہرے و گرت بیست چہ
ولہ	
گدہ خیر باغ سجد و دود گشت	گدہ دریاں دو برج دسود است
من برسد لوح تنو کہ استاد قلم	اندرا دل اکہ لودے لود لوت
ولہ	
ای جلد طاق رار مالا در یست	آندہ در لطف خوش او یست
ر در گہ عدل او یہ در ویش و چہ ساد	در سایہ عفو تو چہ پیشا و دہشت
ولہ	
تا چند مرادست بحر ادا دل	آہر ہمہ عمر عتوہ ستواں داد دل
بح مار لٹائے نارواں حان بدہم	دیر پیش رخ تو بیتواں حان دا دل
ولہ	
اول قدم از عین سلاہ من است	حان ما من است و مالما من است
اول انست و آخر من والی بیت	حور از خود می خود میرد من است
ولہ	
بے سود چرخش لولی گدائے	اورا نہ حرد رنگ وہ حاتہ رچائے
اندرد سن میدہ دلی سر دیاے	مستخول کی دواغ ار ہر دوسرے

ولہ

حاشا کہ کدہ دل مدگر حاسرل	اور از تریح کہ گرد دار عشق خجل
گردید کس در مگردیدی یست	گرتا بد دمدہ است ادشاہل

ولہ

ای کاش سوی وصل راسی بوشے	یا دردلم از صریا ہی بودے
ای کاش خود عین تو من کہ سد م	حسد دوستی تو ام گنا ہی بوشے

ولہ

ہر کس ست من روی کس نمود	ان گفت دگویی مردان ہووے
آنکس کہ ترا راستی بست دوست	او میر حکایت از کسی نشود ست

ولہ

ایں دورہ سالوس کہ توان داشت	می ماس ماموس کہ تہاں دہست
حاکمی سود کمرار خود سیر دل کس	مای ہمہ می لوس کہ توان داشت

ولہ

گردم ہر آن جیلہ کہ عقل آن است	تا راہ توان بوصل اماں دہست
رہے سریم وہیم طبع مے بر یکم	توان داشت نو کہ توان داشت

ولہ

شوقی کہ جو گل دل شکلا مد عشق ست	وہمی کہ رمور عشق داند عشق ست
مہری کہ ترا از نور ہا مد عشق ست	لطیفی کہ ترا بدور ہا مد عشق ست

ولہ

آکا کہ توی عمل کما در تورسد	خود رست بود کہ عقل مادر تورسد
گوید تناسے ہر کسی بر تراد دست	تو تراد انی کہ تما در تورسد

ولہ

مستوقہ و عشق ماسناں کسست ست	روہ سمعے جو کہ جہاں کیست ست
-----------------------------	-----------------------------

ما سے لر سے نہ سب
 جمع حیات موت اور رشتہ

ولہ

دل بردنوست اگر کہ دوری و نرم
 حال شود حال ادبیم نرم
 ای نوام اگر یی رسی خسرم
 در کوید را بیم اگر آب حورم

ولہ

اگر جہاں دلف در رب دوست
 ہم سرت آکر دوست داری کس را
 دو چیر تو داد کال سخت کوس
 ہم صورت آکر کس ترا دار و دوست

ولہ

ای دل سرکارا کریم ست ترس
 اگر کردہ و ما کردہ و بیک و بدما
 لطف جو خدا پس قدیم ست ترس
 لے سود و ریاست چه بیم ترس

ولہ

وقت سب کہ بر لاله حوشے بریم
 و مر کرامات فرستم لے
 بر سہرہ و گل جاہ فردتے بریم
 بر مدد سہرہ و یکم و دوستے بریم

تَنوِی از تَہذِیفاتِ حضرت شیخ عزانی

رحمۃ اللہ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

<p> و اوست آنکه در جهان دارد صمدی که یلد و لم یولد الدے لاله الا هو صانع عالم تہذیب آنکه از مد و نظرت ادلی مدرتش دست بر وضو نمود او را در حقائق انواع بر دار جا کا و حال کمال لشوے از عین مساح ایچماں کاف ما رسیدہ سول درجہات طابع وارکان ہست او سدر و مد و معاد کہ سہ جزیرہ را نو و اظہار جسم را طول و عرض عین و ادوار </p>	<p> ہر کجاں دارد و در و الہ و حمد یزد کر و گارا حد آنکہ دیش بریت را ہو ملک ملک قادر علی عیب رما حل قدرہ و عسل خلق و دست قدرت و لود صانع کر مطالع اندع یس چیل طور سان و لکال روحا داد روح را راں لوج امراد بر طریق کس یکول آمزیدہ رکان و مکان خلق را در جہاں کون ساد زان بر سہما کرد و اورد طار صفت را آن خاک کس نہاد </p>
---	--

در آن طرف و سختی در مکنی	زین طرف عدد و دوازده مکنی
چون ترازو داک میر نشین	کردا مرش - رحان نشین

حمد باری تعالی عز اسمه

مده و امر و جوهر اسماں	فایل عالم کرد اری آن
آسے از کرم بد و خستید	که عدل یکتا اری مگر بد
و ادب ایجاب و کمال بخش	و در میان بسو و لصدیق
حول رقم بر دحو اسماں زاید	اگر میده اصالحا بر اسماں حاد
ما یمنه ما یمنه و دوست تمام	یا اودا کمال دالاکرام
و عدت او متقاسم و تمیل	صفت او مبره اری تحلیل
مس گیم که مان خاست او	بر چه گویم درای آست او
او مرست از دماک	را دل فکر و آخر ادراک
بیب سوی حقیق الله	یعنی و اثبات لاد بود راه
بهره ادراک آن کده هاد	یا کوه و در قصر او دام
گرچه مسرست و همه دوست	بر چه موجد و مبدع بل هاد

ایضا

امرا و است اول و آخر	خلق را دوست ماطن و ظاهر
حاشای تن او در کج جان	است و دش بود از جمال
نفس او در آسمان نورین	بر تو نور و لطف روح امین
هر گز در میان جان نورست	مستراش برای آن نورست
که اندر بر ماه مصباح	تمام مشکوه راندل بصاح
نجان چو با نور همیش باشد	آمین بار افس آسین باشد
و در شب تیره نور کرد ماور	یک اذان روز گشت انکار
چونکه مستحق روزه نماید	نظم در تصویرت مزاید

<p> اس کس راں لکس بق برود گر تو کردی کستم حوین نگاه حوں تقریب کی طاعت دستا حوں ماد گوئی و ما و تسوی حوں رحوں رسید شد نصیادا اس طالب خود و برسد خاک را میت و عالم پاک در سالن کسی که خاموش است گنگ گستم در و دما حسی </p>	<p> ما سورح ایسے حق سرود اتہ خاصہ یا نہ نور آلم جستم و گوشت و دہان مقولہ پیش رستی او تو میت تسوی حوں مگر دو سمارہ یا سیدا روی او ہم ما و تو آلی دہ حوں مگر ہم سماں کسدا و رک پیش ادیتہ در و لیس لوت دستا و طلب لا احسی </p>
--	---

احطاب با نفس خود

<p> میرا و در سر نہیں دکان حس اور است آئینہ عالم روی آئینہ یاد وانی آہں حوین را آئینہ سار بگ آئینہ در و دن رودا ہمو آئینہ دید شوہر ستش صلی گوشت کس مدح و عرم دل عاسی جو حرم مصافی باہ را نور لی حساب لود رس صفت ہر کرتے پداس دیدہ پاکہ رویشی ہرود نور حویند و جہاں فانیست آفتالی حبس کرمی تاپد </p>	<p> ماء کفر و آئے ایماں روی آں تید و حویند شتم مپ آئینہ ہر آئینہ وار مشتر آئینہ مگر ر آ مار پس ما و آن شاہ حس حائے تا کئی جسم قان مد و روشن سل حویند و آن تو لود ص دوق سس آمدہ لوصافی حوں مارا بہ قہاب لود دیدہ ایو و دیگر پوئل ادب ز آفتالی نصیب کرمی لود گہ آو دیدہ ہای حفاست جسم حیاتش در یکے کیا مد </p>
---	--

دیاں کو روئیک میں ہر دوست دوست یاد مگر تو دریا ہے مگر اس راہ را بہ قطع کسی اتس سامان نہ یکس ماں نقدار اساک لم ریت نقد خود وجود اوست روان مقتل برویک حدتس دورے ازب انی فکرت نفسی گوے یستہ الدین ادوات العلم اگر کہاقت لطافت دوست عشق بیرون دور عالم عقل در کجا دیف ہر داسی مت تا شانی فراز مسدود ہم چرخ و سودای لا دلی کسی خویشتر از ارشدہ رہائی کس رفیق بخت تر راجع را مصطفی را دلیل مطلق بین	ویدہ ما اگر نہ فی قوس ساکس سب او مگر نوسانی میں سار تم تدل ساسی سے را کہ ہر گرجتیم میا ماں جستہ ما را لعلی اور نعت اور چیا کی کہ چسب در دو قہاں نورس و چسب در نفس مویں سروریت عالمان عامل جوے در بہشت مالا و محبت و علم دندہ را سر روی آل دوست اگر کہ حاصل مایہ ت کم عقل انور در حریریں حواسی ملت مگر کسی ست فاحشان ہا ہم اور شواغل دماغ عالی کس ما کے آخر یہ سدور مانے نفس الہ اح اس طابع را انقل کس ادو بال کفر میں
---	---

حضرت شیدائے سلیمان علیہ السلام

صاحب حسن خلق اس اعدا اولیں خلق و آخریں بریل مقصد علم و عالم مقصود جستہ آب و رنگانی دل عالم علم عالم القرآن	حاکم امیا رسول ہدا مقصود و آخر و اول ماوتہ و بار خود وجود حافظ صغیریانی دل صدفی حاتقاہ الہیمن
--	---

<p>آنکه پوشید خلعت لولاک حوا نه مار که گویند اوس تیر ویش جو بر تنه زود تر عشت از علم گسرید صول خاکریش آفات همه ماریا ش که مرشد دل دوستان همه بد همه ای رسول قرار ما دانی عکس ایشان اگر نورری تو چه دانی درین بیابان تو چه دانی مصارح این کار همه را بیکان پایش صول صد هزاران در کجای رضوان</p>	<p>در لاله من مستی ایاک سالک او است قوس ادا رخ و مت هفت عالم رودند در نواحی حسیج نو قلمون روی او دالسی دمه و لیل همه اندر مقام تحسین اند حلقه و سطر ابد همه ماریا و دستش آبی سه طلاق خیال فاسده کاس حرامش ازین علیه بود چه کجود راه میدی آل کار هر که که بود در من رسول ریح اندر مساجع ایال</p>
--	---

خطاب سوی دل

<p>ماکی ای مست جا حلق و جل تا مقصد درین طریق ترا سارده مارگیر دانت بقل نفس را از همه تر اکی لحظه و گذران این من چند مانی تو آیین حصه طالب در جهان چه میوئی دیده کسای ایکه در حوالی حید ازین دستمال حامل</p>	<p>کوشت سوی مغلطه اهل که رسام ترا دل بینا جب رسد ازین سار و جل ساحتی جیمه و تیش و اکی لحوه و مگر کف لم حویلی همه از راه سر لای رفته جو تو کم کشته چه میوئی حویس را طلب مکر یابی دیگران را وجود در حود عامل</p>
---	--

<p> دال گردان و حلقه گد - کج استنای سراز - دال و دال همه از سر خوردن - حلقه مان معنی است می کناس علمه گرگ لس را چون پیش دل و دال تو باج قد برش مسکین اجل گر تر شکست از کشش دوست به سید حول دال کار روی که آمده گوید ای حرم کرده با پاک حاصلت کرد صورت زحی کارنا کرده مرد و میخاوری ملاهی حاد دال پیست درش افزود لیک در حال است خاوی نقد با و طین سوو دین ملندی به کسی به سید مانفان لایحین سرکاری </p>	<p> تاقه در اشتغال سر - کج در سانی لظ - تین کمال اردو حریما فریدت حق از من صورت حدیث باس تا کی آن بهیچ و دسر پیش ش - خاک تیر و دال - ریش صورتی را که مان معنی است معرا در دوست به سید ای که مایل دال و ساق از تو سر سر سید ایر پاک بود بودی سر دخی بدی دوری اندک سر آید شاهی هر که دل در آمد سالی است هر دلی که هوای دخی است هر که در ملک حال امن شود گوهری پیش مجلس به سید مانشان است پس مقام کنای </p>
--	--

احوال و ادوات الثانی

<p> با صفا جمع گشت و حال سر در وجود جمعی بر دخی قاطر مستقیم است چیل نیز قره العین یک سور و دال قنطاط هوس بر و سسته </p>	<p> حال چیل با عالم دل سر گشت عامل و پیش رابی چیل محبت از شوق اتویه داد دیش چیل بریت وی بود در بهاد به است به سسته </p>
---	---

راویستان فکر من لکھا سُورسِ عذارِ اتّواقِ سب صدورِ منِ سخنِ منش و سا سجّ حسی مدید و در حواس لذہ خودارِ یکبہ ما داده ساکسِ حسد و امانت بود نفسِ اودارِ سالتی کز دست ہستم از مادہ و دایش مت سرل او تزلزلِ حامی بود لاستی ہست مونسِ خودی لعلّہ معنی او ہمہ مطبوع فصلِ اودا ہزار لیلِ بہار تمویالت و عریالت لی قدم در جہاں سے بوید	شیرِ حلیسِ گالیس و را گرچہ طعلِ سبِ عشاقِ سب حالی از خود و مایِ اراطیا بج مدید آفتاب و ہمالس سایہ اس کر میں بیصا دہ دولتِ رود و صیاتِ نور کہ مگر گوشتِ لطیفِ من است از معانی ہر اکتہ حلیسِ ہست را کہ کوی آفتاب سے بود نیک ماموتِ لیکِ تیر گوی وقتِ امیہای او میدو کہ بود گلستانِ و گز گز چون حکا با و لعلالتِ من فی راں بج حواہ میگدید
---	---

بلج خواہ سعد الدین حسن اللہ حالہ

حق لعلے میاں ہر عصری اہاراں جاگہ ہند گاہی حسین دولت اور دکن میں سایہ نورِ رحمتِ مانند دولتِ ملک دس تمام کرد ذریعتِ حکمِ مہماہ شود تا اود در راہ و آگوشید خود مسلط پرتش و در منی و راں	اور سجاد و سا کہ قصرت ہر سادہ مسجدش ستارہ اجسمِ دولتِ سود و روش خار و گوار و ششِ حبالت کار کا فاقِ باطلِ ام کرد شست اسلام را ماہ ت و دانشِ مرد و زن و ما گوشت حضر صاحبِ زمین ہماں
--	--

مژکے دل کی مری می	واد، درگاه سحر الدین
در اسلام صاحب اعط	انتخاب عرب حال قسم
آنکے روزگار رسید مہاں	شاد ماحول و مباحث لڑاں
اک لکھ لکھ کی مساد	میں او مادہ رمانہ نمرار
طلب ملکیت نہ یہ معبود	سعد البرطالین مسجد
دل و دل نصحت اور ساد	لکھ ملکیت ہستیں آماد
سایہ اد جزئیہ حصار	ہست رکھہ ہزار عالم ہا
عشق آراستہ جہاں جوارم	ہم بالہاں ہم سکھو و کرم
خود او ماضی سب رسائل	کرش سائق ست برائیں
نکست یعنی جو گرد سخاں	ہاں شدا لعل دہہ جوں
واب او گدہ ہست ملکیت	الکف خود او ست کال کف
دل سنجشیں سخت و جدو	اوجہ اس لسی مادہ وجود
نظر لطف او فریب انم	اکہیں کردہ اس رست نور
شعہ نور و اد سرستہ نور	از سہا ہی دار ملا ہی دور
دل نا کس کہ از علوم عیست	ار معدنات و مکی سستی ست
لاکھ اور دھپ او ہر فندان	ہرچہ گوید ہست مدحیدال
دب رو آید عاجب ز لور	دھپ خود جو لیس کمد گوہر
حیت کال بیت بیت نا کس را	تا کجا اہم سن ار جہان ما
گوہر کال و کمر معدنیت	یا یہ او دورای میرت ست
ای عورتید لور ورن ہلال	ای حیدر مسیر محسن کمال
ست را ہی تو نور امین	کہ خود و پوش ست جہان
در کہ تو پر جمع فصل سب	سایہ حق نور تو بیدار ست
ہر حدی کی کہشت قہر کشاد	پیش طان دستہ ان تو ماد

چشم معنی و صورت و دس	تات کہو ویدہ دس
پندرہ سو ست	
<p>گفت استاد مائل مائل قائل اولیں اکتساب علم خدا رہ و کردوں ال جو معلوم از ماہی دین مدر کردوں ووم اربک ماعتل مائل کامران دون از طریق عقول حاضر اہل دل طلب کردوں یست اہل حق کجاں حش ایں صعبا کہ سیرت سلب است امرا ایم او بکند اشد ادب تار الیہ اہل ہر سلم علم لے بہایت ملک</p>	<p>اردو مال ست آدمی کمال کہ حیات ست بس تائید را برو دن از روح رنگ ظلم سودہ سارح و اکتون ل ہست بیان مصالح و مائل لفظ و تہری کجاں ہر معمول دور بودں مردم آرردوں آشکا راسی آن بہاں حش صاحبان علیہ راطف است خواجہ دارد ہمہ دولت ساد آن کشتہ رگہ ریا ماسر آب و آتش کہ دیدہ دیک ملک</p>
حکایت	
<p>ہر دے کسب لطیف نمود ہر کہ ماتع مدیدہ و ان شد گلکھی گزدقش بیگردہ راں معاش ملال پیدا شد دیدان روان سوز و گل گرہ دآں مرعرا میگرددید گفت ما جویتش کراں گلش ماگہاں دلیری و رشتہ بقا</p>	<p>ہر راے اراد قش امرود گلکھی فایتش سلطان شد گلکھی جسم را ہی ماہید شیرخ نشوے صحرا شد حسن گل بود و نعمہ مکمل ماذواست پاک راز بلید ہست سیار جو شتر از گلش امراں مرعراست بدید</p>

مر کب جس را سوار شده
 مدد دل شامی سکر گفتار
 صد هزاران دل نیم حسنه
 چشم مست حق او اردو گشت
 نظره اگر از رگل شب دلی
 تن و فاس جهان بظهور پاک
 عزم کیم چه گاه کرده و نیست
 راست گوئی مگر عمر و خود
 کلیمی نے نوا و نوا مورد
 عارضی آسمان سرور دید
 ز دریں بار نیل دل دوست
 جوں رسوای درختان گشت
 حاشا کلمه و تن بدید
 سا هزاره چو سوسای و گریه
 سوسای کج گاه شد کتاب
 مادک و فتنش حسنه
 از تعجب کمال ادگر آں
 دل نداده ز دریت شوریده
 مادل حسنه و روی بر لب
 ز در دیگر چو شاه اکبر دید
 مست مساند و گاهی کرد
 آن نگارین و در حرم برداشت
 دامن گشته و بایه خدرا

صد چو یوسف رکات پاشیده
 روزه از ره نظره طمس
 روزه در دایم و لغها سه
 حوت ماحوت ید و حوش لحوش
 سستی دال دال دال دال
 کمر تو گفتن داشت هر جا ک
 تیرا در کماں کماں در دست
 عاشقان را تیر حوا بدو
 درین کلمه آمده سبب
 مر کیمه آسمان سطر دید
 بند در و در تراب حوت
 پس نعلال جتم حوش می سخت
 در پی آن کیمه می گردید
 دوی عشقتی ز حوش مل شد
 کلخی او قیاد و مست می دال
 در ملاقات امید بسته
 با و مارا مر دگر است عیان
 از تن و جان این سریده
 عرقه در حوش زانکه به حوش
 کلخی را شمع در حوش دید
 کلخی دوست دید و ای کرد
 کلخی را دال صفت بگذاشت
 گاه در شهر و گاه در محله

کہ دوسو دایاں بری نیچے
 در حیاں ست ماوتنا ہے را
 کہ بر بند کے دس مالم
 بیست یا راسے گفتسم کس
 سرلم دور ولس گرا ساہ
 حکرتش سوختہ دلش بریاں
 عاشق مست ظاہر عشق ہتیار
 ردو درار ایں بسیدہ
 مام چشم و اشک ن ماراں
 کہ لہر آئی ہر ایام
 مانگ کوی دوست ہم سد
 کردہ وجہ ہم ماں ہوئی شک
 بدلی ما دل کہ غم مدوم
 ماملا می روش خلق کرد
 بیدل و ماں بھی دید لہر
 چوں دہشتہ مراد ایاں
 نسب تجھ سے را منقول کرد
 فاسق مستمد سجا رہ
 دیدہ پرچول و ماں رسوا
 غم ہر ایں کش چہ مو کرد
 وہ بیاں عشق سرگرداں
 آشتہ فوج رگھو و حمام
 ماگہاں حوں چھ رشتہ نگاہ

کا ما خوبتس بھی کھنچے
 مگر ائی محبان پروا
 س کہ گم بک کہ مالم
 کہ ولم را تو مثل کیت، س
 چوں کہم بیت عار کا دم
 سال و درخت، روکھاں
 ولی یاد و تجھ سے را سبار
 متی پہنچ آہر چہ درید
 مار یا راں جفتہ را عیاں
 تردی حکم کوئے دل گام
 کھیں و رختے کہ حرم خدا
 خاک کوئی گناں کہ چہ شک
 نو دور کوئے ایں نگاریم
 راں متناش بر در میراں کرد
 ما کا می کساں ایں دلیر
 ایں نیگا ریں و دہشتہ ما تمام
 حرم کجگر گدہ اول کرد
 نو در دست و کوہ آواز
 ماں در آہو عشق دیوتا
 در میان و حق جو کرد
 ہر چہ محوں متوش و عراں
 آستنائی گرفت بار و دام
 کہ رختہ حواہ آما شیا

بوس بر کمر او در و در پشید ما بر تیرش مگر مد دلدار کرد گرد دست کار گاه ننگه خاطر از عادت گنج بوی آمد آرد و تیر و در و در خاں و در و در و در و در گفت دستت در دست مادر در و در خاں عاشقان آید رقص میگردان طرب میجوین در و در و در و در و در سبب تند باد و تندر باد جان سپید و در و در و در	آه جوی دید که تیر و در بوس در دست پید آید و در شاہراہ چو در رسید و در صورتی دید بجز آہوی گفت خاں تیر و در و در گلکھی از خم تیر و در و در محدود آں بوس و در و در تیر کر سبب دلراں آید چشم و در و در و در و در در و در و در و در و در در و در و در و در و در در و در و در و در و در در و در و در و در و در
--	--

غزل

جان مد اگر دعا ترقی یارب کو ندانم تو خود گیر چهار دست چو مگر بیچارہ بر سر و در لیکن اس ما خود میکیارست دور و در و در و در و در خان فدای میگردان و در	در و در و در و در و در تعب خود ما حوازی تو در و در در و در و در و در و در دل سی در و در و در و در اس سم و در و در و در و در عاشقان من و در و در و در
---	---

س بر پیرت اماں مے ظلم
لیکن آرزو مے دینار است

گلکھی از خم حور و در و در مرہم اندرون ریشند	آن بری و در و در و در و در اگر آید و در و در و در و در
--	---

نفسی را و لطف پیش گرفت عاسقان را ملطف سوارید ما حدنگی بدو چشمتن بر جان ماست و صلت بدست ایس پرورد گره زار ما سقان آقا شتی عاشقی ما ملاکشته نامند چون توئی تو متولد شدت بدی را که سیم سرمد تیر مستوق را بد صد شالی	سراد بر کمار خوش گرفت دلبران بعد از او اگر ایدارد گرهفتش ما را سر بران حان داد و دارح حال کن کم ازان گمجه حراما شتی بهمو بخمبول متو شتی حواد تیر جواد خواه و دا حور و تیر را حشر سود ار دل و حان اگر بدی کنی
--	--

عبدال

برکت اید و دست تری از ترکش هات تلم گرفتار میجو امی کی رتیرک الم رسد که مرا ما هم ار دیدن تو کم حیات حواد کوش است حواد بر گلود	پس با روی خون کمان کن بدن از دست در میان کن دید و در دست و دل در عش در لوز انیم تو در شتی حسرت از دست دست خوش کن
---	--

عزائی گویا بر من
خویش را گویا ای دلکن

هر که است پیش خوش با دوست حان را گوهر شست پیشها اندر من مرطوبه یا نیم ما شقان دار فاشقان بعد گوشت کس سراپا صابر من کره در حان است کمال علم	ایں مباحات میباید دوست کالعدمی ما چو منملها روی یما سی ما بر دل آیم هم و میل حق است حان پسو کلمس حان است کلمس تن دربست کلمس مظلوم
---	--

آکر در حال را اصول بباد تا تو از حلقین مردوں نالی گره از گوی حرم سیدیم چون مردوں آدمی با کس نالی	آتش حشم تو جدول سعاد نیزه دل مدوت نکشائی هم در بارت آرد و مدیم ما پیمشی گریح حسابان
---	--

ساقی نامه

ساده ماده صبح بد اوده عشق ده تماستان و دلم به علاءت مستی راں صراحی که جام بوس ای که بر ما دلعل و الحوت لعلی باز پرس سداں را سوچم سوختم دماقن تنوں عجب بکاید مرا ماده پرست در بیابان انجمن تالستان گر چه بک لحظه زان بیاباید می بصر اچو شو قمر انزودی بار محمد عشق را سدا ده ما دگر بار مستی آفا تم	باشان را عدا می رخ بد باید آهسته تران سداں ما شود بستی ما هستی ماده ده که حرمه اتن تاب ماده ما حورده مستم اریوت راحتی کس می رساں را بجو دم کس دی سادّه زوق ماده عشق با چیده دست حور سارده شسته اباں بهم آب امتیاض شل دراید روی پهاں کس چو بپودی چون در اتم دمی نیایه ده این محول را نین خود سارم
--	--

غزل

دل چو غایب ما من مستاق روی رسا زاجرا لبسته قویطیے و احبیں ماما مردم ساحراں غمزه تو	مرد و دیک توں اسیر فراق ایں کھر نیمه طلع عشاق تو ملوئے و احسن شوق رایات ما سسم الاکان
---	--

رسید بس بهمان سواد	مسبتوق تویم وانه وصل
عوطه خورای کمر استعراق	از محیط عسم تو خاں سرمد
صار جیران مشرق الارض	در سا بان عشق تو دل با

حکایت

<p>حاجه صبر فاشمال قارت را بیست و نه و سعادت چل به محال که دستم تحسنت ما و حالش ندا که خاں دست در در سید و مد کوی مک هست دریاں رودا خاں خاںم گرمی سرم گرد کا سرم گرمی و جود دارم دیگر از دیگران سخن شنید صیت حسنت به چاه گرت میداد مرا گیرد حیاں حس او و لغوی سوزانگیر صورت صبح و لطف بختی صبر و آرام از دلش بر مید میل دیدار آملی بگایین کرد مای در ره باد و دل بدست حرمه کرد در حال او با میر مامید آید در دو مایوس نگه او دید اندرین شهرش</p>	<p>کند حر که شوق و مدارت آرد دس نو بهرم اردل دلش به مراعت سحت حال مست سخته کماں اراں لب لختوست عالم ماساں رجرب او گرچه در پست عشق سیدواں راه نو موقع سرم گرد با سودای نو گزست سرم مانگو ششم حکایت تو رسید جبل حس تو ملک خاں گزست آرد وی تو آشکا و دهاں لیری داشت تحفه تشریف خلعت ذات او ز موردلی حرم حسن اده متج رسید ارمیم از رن فی و س کرد ارمی اخیان اده دست چون سر یک شهر و تفریق گفت تحفه که مات اوساوس گفت صورت آیس اده نهرس</p>
--	--

فانعدی تند در شهر بر سر راه	کرد اداں حال شمع را آگاه
حوکه لشد رخ صاحب دو	درد فرسنگ شهر مرل کرد
دل بکس انصاف و تند حور	روسی تند صحن عالم دور
سمه را در جواب کور سجید	گفتن کن تا که او حکایت دید
آمد در جواب کس رسول خدا	واو متقی سو برد گفت ابراه
لستان اس سو برد در خانه	خود مسویش مشیج عرانی
حول در آنک لفتح سحر جواب	برگرفت آن سو برد در کتاب
شرح حول دید سحر را در دور	در بی ادا اداں شرت ز لور
مقن اداں کس سو برد حور کرد	طقن بر سو برد شیش آ در د
کاکو سببی را که گد است	هاں لسان این حق بر شست
ساکاب در هر دال لور آله	مخویری جهاں پر بر ابراد
حسن را بعد بی سمن مدان	مخویرے در راه مار عمان
ما صرا حوکه مالک ال لود	لرب رایت حال لود
گر طبعیت حیدلین حواہ	مید و هم گر یه لفس خواہ
سستین برای حیدلین مبد	رو لیت تو غیر دین مبد

حکایت

امعان ہسان تو نیم	عند لسان لوستاں تو نیم
گر در دم از درت دگر ندیم	لا تو گوئیم ہم تو خوش ندیم
اندازن مرده دین تو نام	گو در آفتاب دماہ مساب
ای حسان گرم بار ارت	تندر من عالمی حریم بار ارت
من کتم تار کم رعن تو لاف	میت دعوای این سخن در گراں
ملکی از عالمان حاکم را	لود بحسم اکابر کسر را
این لعل شریعت احمد	ان قریں دلی او قرب احمد

به در خیر هیچ احکم احوار
 آس گر و پی که سنا لکان دهد
 بر لودار مقام آرا دی
 بر لودش تی چنان مقل
 حس رساتن حل حس آلود
 گفت آما من آرمش
 رو میرسد ماه دار و دو
 در دستن حول او میرسد
 رخ شطیج حواس وقت گیرد
 حوکه معلوب کرد مجلس را
 حب شطیج ارونش برود
 فرس دولش چهارین سد
 شاه نصرت ازان ای بر کا
 دستها مار و تپ برین سال
 حیدر درش کلک الوی مشام
 چون ردون صفاتش شمس
 هست عین تنی که شعله آن
 حزن لوده همدای چا سح
 او سلا پای تحت انوارت
 عشق را دصاف کرد و کرب
 لود معبود حسانق رراق
 آس حلی که او چنان در است
 مادر گنج دات نمنام

آفتاب و معانی اسیر از
 اقتباس کمال اید و کردید
 دل احسن محمدی دادی
 با گمان ارمقام مالی دل
 صبر و آرام اید و لغارت بود
 حس جان اوسوتن آرمش
 دآن حواحد و دو ستاس اوس
 میل شطیج ماحش وید مد
 با حریف طریف می مارید
 بهنگی حدت کرد و شین را
 ماری جدید کوس نمود
 سیدق غمش کفر رس شد
 ما سرح عزمه کوفر حواست
 میل او کرد ما و پیدیاں
 کا بدراں لوح تر عشق بچا ند
 همه در عشق او فراموش کرد
 سوز دار و دل حماسه هوان
 او مملد جور و پامد سرج
 او معانی ای خشت ابراست
 عاشق عشق حس مار کلب
 یمن جور و اسبس جو عشاق
 کست کمر انگشت دانه جواب
 نکلیک صفات کثایک

چو او صاف دامن ظاهر شد
 بامس مانع از تنویر همت
 سمع از سمع و نظر از نظر
 اراوت از او نشانی حاصل
 در حالت جمال روی نمود
 از حلت مختصات راحت
 برین مستجاب روی دوسید
 مظهر نام و دست و راهمت
 چونکه بر کعبه حبه را دادست
 ماه الاسر اکرام و اعیان
 چون جهان مدی تو اعظم سال

مس ایساں ثبات مانس رش
 علمش اور علم و قہ دست و دست
 در کلام او کلام شد بحر
 در حیاتش حیات شد فصل
 در نقایش نقاشی عشق افروز
 در تحلی عشق عشقش راحت
 حوشتش ماهید اور اودید
 پس فی جسی سومی اندک
 حاتم کس کیات رفاعت
 ماہ الا میاد را بر حوان
 گر دوستی خود در دامن

حکایت

ای دای تو بولیں عامر
 مرغ جان با میات نید و ناز
 گف دو گوی تو در دست یار
 دلدار عشق است دیوار
 یک اذکار حلیت جبریم
 و نسیم و دیباں مهر گل
 ماچستری نے مایہ
 ای رسو دانیان دیں باز
 حرات عوامم اس ارض آبادغا
 مکنتہ خود کا حکمت گذری
 خون پر باست خاک سودا

مایہ دودت اصل و سائل
 در ہوا می تو میکند مردار
 حست و حوی تو حاصل کام
 تا تو متغی تراست بر وار
 در دود و دوا نمیدانم
 و تسمان بہ السحت بر دل
 او و کالای او گراں مایہ
 قاصد از مثل من ہزار ہزار
 تا بہ بیم مگر کجواب ترا
 کہ کنی سوی میدی رسی
 و رخصت نامہم در بایست

می رود در وقت حال بر دل تلاطم را و لودے دل تو بخود ماستقی رہے مشکل توسن برده زینکویاں	الساے سیدی کردل شکسہ کموں ریا و مہل کہ زمانہ گدرد ترا در دل ماذ عشق تو ایں دل گویاں
--	--

عزل

ای سده حیرت حال من تو مار سلسلہ دہن نگر و دور تو رہا قارغے و ما داریم در دلم آرزو سے عشق ترا میں خاکم راستیہ تش میتن اریں ا درخو دم گراں آحرای آفتاب حال افرور از تو مارا گد رسخو ابد لود	ار تو دل بیا در دہاں آہ اہ میم حال روی تو مار تردوت سر آساں پیار اتیب اکام اگر لود آمار حر کو یب کا کدہ روار گد و دویده پردہ مار سایہ میں صیغ امار گراہ است کمی دگر اسوار
--	--

از محنت ہر بس عراقی را
باحالیت حکایت درار

ای عم تو محاور دل میں ما دلم ما دستلای تو مار دیدہ را و مدین توئے ماید رل مارا مراست ارفالت عشق و ددی کہ دینش لفرود در ترقیت کار ما در عشق	اور ماہ عسّم حاصل میں وہا سہ ملائی تو مار وگر م مسد حال کی تلید ہد گانی ما کماں است شد حقیقی اگر محاری لود لو کہ خالص شود و پاد عشق
---	--

حکایت

چوں سکندر مرل ثبات	تد مسافر لوم آت حیات
--------------------	----------------------

دود ما او حکیم پر مائے
 رقعات حق اگر پرستش دود
 کہ ستہ ہمتہ مائی ماد
 تہاں ست عمر ماد ترا
 گفہ در بحث کہ امی واما
 اسی در دعا کہ ہست با ممکن
 کہ مائے تو در تہا مہ تقسیم
 کہ کو مام پادہ اس حیات
 ہر کہ باقیات دکر ادا ہست
 کہ حیات پادہ زندگانی ہست
 در جہاں کسوت لقا دور و
 میں آس حیات اس ہست
 در جہاں موساں کمی میر ہست
 و آب حیواں طلب حیات
 ہست و اس سبباں ماں
 ہست و ما بر تو در طلب
 کہتہ ہست معیدہ موہر گشت
 آخر سبب کہ اول مدستی

اہل علم طلب ہست
 میر گاہ پید کو در پرستش دود
 اہست کہ در سکدر یاد
 حق سحرست ماد ترا
 حل سکدر پیدار و اس را
 اس وفایت معتر لیکن
 سکدر جہاں مود حکیم
 ہر کہ شد فعال اذ قد مات
 سبب مخلوق اگر داکم رب
 عامل اربابہ معائے دہر
 ہر کہ او بک مائی اندر و
 ہر کہ عالم بک دین ہست
 مصطفیٰ گفت ما پس گیرند
 سر کس رخاں کوئی حیات
 انسانے کس بکلیان
 مدگات سر مد حیات طلب
 ما ظرم و دباں مدانی ہست
 و کہ دست لاریں مہتی

حکایت

دین بر ملحق میگوف

راہ جانان کماں ہی سیر

ما سناں راہ حق سحر پید

ار می عشق اگر جہ عیسر مد

<p> ار مشرق صفت مستانند ار می شوق عشق مستند حوسین را در دست ازل و دل ار می نیسے چو سجده عس را بگد دل و دماغ است دلم این سستی از است آورد این افسنا راں نظر بد آمد آمد و صد آن نظر ما نیم سده در هر ویش سوزیدی </p>	<p> تا اند حمله می بر سا صد همه در پای عشق سپند گام راں کوی جنت سادہ راہ است سرگد در اذل طبعه رولن دانت این طرب راں سواد است آورد عشق از آکا مگر بد آمد دور دست اندر من نہایم کرده در پای هر کوی سدی </p>
--	---

حکایت

<p> دل من حرم عشق امر جوت اکرم امر و ساند دل عشق چون ز قوت سوز کمال آمد عشق معنی صراط عشاق تا این را در برگراں سیدی خوشتر را پس چو عشق آمد هر که ریں با ده حزنه خورد اندر دلی که در داد دارد هر محبت که در دلی سید است اکده عشق حواء هر که محبت چون دلت تحفه را مر و توبه ایدل بدل صمیرا یه تونی مانے عشقی و مانے معشوقی </p>	<p> حرم عشق عشق امر جوت ملک حکم کاف و لول عشق کر سے تحت لایزال آمد عشق صورت راط عشاق در حور جیل سادهاں نشوی شربت عشق بخود آساہ من دماغ حویث کی مگرد هر گر او را ریا دگر ارد بیشک آن الفتاح عوہ است راسخ آموت لوح دین است ما توایں را ر خود و لیت گوہ طفل را هست شیر و اناہ تی بگی از سر اے معشوقی </p>
---	--

میردی در سرای خسته دلان سرلس دل تند و دهنش عشق آه ماسمی به از سر است داشت بر یوسف زلیخا دست ما دلم راهبای ما ظل بود حون اسبغ وید تهر عشق اوس هر جو بیا میرد عس حون دستبر و سایه اادرس کوی را در دخی غزال عاشق ادرار خود میدناید مخفص سر عشق بود بعد از این دست و دهنش عشق	اس کرمش بوا شکسته دلان دوست عشق و عاشق عشق اس ملا خود را میا رعاست در جهان خود دست عشق کرد عالم اردوق عشق غافل بود مخودا و دهنش بر عشق پس بکوی دستش ساوید اینها را رگبست سر ماید حکما می بینکند امدان در دخی شهوتش فرو ماید حون سر و شهید عشق بود ما شده خوشه چش حرم عشق
--	---

حکایت

بود در کج خانه بختی عزیز دلند یزید سگتم نصیب وصف یار میرا دم دل فدا حال یک نما داد عقل گردون نور دیگر دس فکر عالم های دمی جوان زبون لاک ساس مایه مار طبع رعنا گرامی شیرین کار کک لاش خمی معنی حوس خانه لبید خاک دست	عاطف من سکود فاده دس دور از عشق دوست می ستم ساعتی لوح دوست بچو اندم هر رانم تیجه میداو جمع کرده دل چهار گوش در دماغ خیال سرگردان کرده در عشق مهابت غار کرده حسن عروس مگر نگار کرده معنی روان جو آنگه شکی چید را صد رمی لب
--	--

آند از عالم حقا مظهر در جهان فانی که حال آرد صورت در بر رمان جو صبح هوا حیر و کسای در که یار آمد سخن گشت عقل سرستم مکسودم در تن جو صبح نمود آند از دنیا ما مان تر سایه جسم برمت از کس چرخش به خود مودر آستینم ره که کس حجاب و دیکس آمد لس لطفی و یک ریسالی آدمی را چسب ساند لور تا جهان است مثل تو قمری حول ملک میگرمی سام اید ماد رونی و آفتاب حسین لب لعلش کرد و در دم لیک گفتش حمد دولت فدای اسلام ا تراب عز و رستی مست	یکمیک از دل معالی مستور دوست ما گاه غایب بر در آرد و گوس بهوش گوی مرا میوه از ساج عمر مار آمد سجود از غایب خویش هر کس در حجت بروی پس گسود ر سبب سر دلس جزا مان تر که قناب آید آه از دس مست حیران سدم بد گم مر حرام حیا خویش آمد خوری وار بهشت می آئی ملکی یایری ستی یا حور در سایه مدد لری روه کافر دیت نور فوج نام اید آدمی را دیکس بد چسب کرد اشارت که اسلام ملک و ملک السلام والا کرام موره بر کند و ساعی بهشت
---	--

سند

امی غلام کمال سیاحل هستم آسفته روحی کرد بهشت و ملک جهان و بهشت دل دلوانه در سر لعلش	جهان بهیاد و حشر و مل شد یری داله و ملک مل مر قرار مکر سامع و قائل کی بر سجده با ستود قائل
--	---

ہر کہ کسار در ہم ہر سحر ار حیا بس در سا کرم کور ای صبا ای صبا ملکہ ام مال سجادگان باد یہ	الغالی کس در ہی مقفل بستار حال عاشقان مائل کو گداسے کی بران سرل برمانے سارہ رخصل
---	---

گر غزالی در آرزوے رحمت
خان ہمداد و وحسرت اسد دل

چول دریاں بزل ہر ماں خوب ست در گرد و برگ و کھواد حول آحرید جوش و گریخت گفتہ کہ کماں حال میں میکن گفتہ کہ کماں استودناور در دہہ گوے اندر حال کشم اے مایہ کن گفتن گفت گو کا مدو دواں علم	ملتفت شد و طالب اس مطلب در دو یک ابن سخن میر بہ گفت یہ چارہ اس عراقی کبیت دریا ماں ستی کہنم اس گوئیں قافیہ یکے دیگر ماں تہاں در لڑائی بول و کلام او تو موس و در مس گفتن داؤس ماں تہاں اس برلم
---	--

حزل

ای دروے لواء صاب خلیل ماشعانی خیال عابض رگ روی تراز عابض لطف رآ روی تہ تو سر نشی ای لب را اسیر آجیاب ارہامی کسد گیس ست	در لب آب زندگی حاصل در شب تیرہ نور ویدہ دل رگ گل تہ سار و لا الہ تل حبیب روحانی آمدہ یا و گل روی جوت را علام سمیع جلیل رستہ حال تہاں گسل
---	---

در مہی لاد و مافی ار حسام
را کہ آستہ گم کسدر ل

آن خوال میں حیل جو رسا دود
 روح طوطی کی شکر حمدہ
 کا در آج لطف نامت
 العسم اللہ لب شعرت
 رہ حسین نہ تاکہ طبع تو سب
 گمش مل این گفت کسی
 شعر در عالمی کہ مر فاسد
 ساعری قطع کند لودت
 سیدی تو این حدیث موال
 سحر آن کہ خود داسدق
 روح میل مسلم سو معلول
 درہ دعوی کس نہ کسی کوتن
 در مقامات ماشاں سب
 حو شد دست ہر کہ اہل لود
 ماسود آئے در حق رانی
 یادوں آئے تاکہ عتیق
 سکہ گفتد ہر یک ارہوی
 گر تو بریایہ درین مارد
 گفتنم ای دور جسم ماحتم
 ای روی تو درہ جان دتم
 گف ہی ہی دیکھین چنان
 سخن سر شاعری و دولت
 مسا، این سخن ہم ارجائیت

اگر شدہ سوئی مس مگر تیر
 گفت و وقت مرید و امیدہ
 حقیقت کدوں ساحت
 بحین شعرت شعرت
 حو سہمی و سکت آہی گف
 گفت اس نوع گفتہ ادہی
 ماری کو دکاں ہی حواسد
 حاصد دعوی گری درین
 اری کل عدت کہ اب
 راکا حصہ ار مال حواسدین
 کہ حو آن حلقہ فاعل سہ معلول
 درہ گفہ دروں این حقوت
 درہ مشن و حو لشن سہای
 حو سہائی ساں جہل لود
 ماحطہ مارہ سادانی
 ماروں نہ مذمہ رعاہ عشق
 عرل و قلہ و قعیدہ لسی
 مٹے مارہ و عرب سار
 ہرہ گفتد حب ماگفتہ
 میں کیم ما کما رسد سحم
 حوشتن را حقیر مایہ دیاں
 شہر مظلوم و ظلم مشورست
 موحش عشق حسن را سائیت

<p>در حال کس خوش عشق هر آلی کس داد گفت چه امسگره حال کس مرداگر بر یک رساند می که سر صفا گوید و آلی کرا امل دیده و صفا فاطمه تو دارم مارا دیده و بسوس مارا دیده و صفت عشق از روی سده تخته بر دار از عرقی سلام عشاق</p>	<p>استدالار سیرا کس عشق هر سیرای کبر داده است جان صبی که در تن کس تا گوید کس بر آمدن آن نکوتر که بر ملا گوید شربت عشق را چست دیده سستی از حش روی شود در درق دالی میان عشق و کس را که در دیده طریقت عشق بر و عشاق یا دگار مبار از حکمستان در و فراق</p>
---	--

حاصل حکایت

<p>آن عزیزان حشامادی لوح حوامان ستره کرسی راه داران حاده مشکلا ست حالان حان دل شایا عود حادان کس بر والی عش میان مایین مایه در عقول و لغوس بگوشته سوخته پیچ بستنج بر واره حلیتین را فکده در آتش آنکس عشق راز بر کرده بر کس بر صفا حلیه شده</p>	<p>الکس میان نزل دنیا خرمال سراط قدسی سالک طریقت علما رده حامان مرد و همای او شایان کت روحانی ساهبازان در عشق مایه از حدود و حدود گمشده کسسان در دست مردار نمور داه و استیاق کس د و دس مایه سر کرده در دگت و دیر حیدر شده</p>
--	---

یا خود دید در پس مرده می بگردد سده سوگنوست بر ره یا تو طهر مامد ما رحمت کتیده و جیل یوت نظر حال رحس بر گسته کوده ارمان سوی کوس جود حال اما کن رنای تو بر دار تو و حق خیال بر کمده	حق بیاں مامده حال مذکور دوست مامده دل مامده سک شوق مرد دل مامده ر هر وقت کتیده و جیل یوت صدق میعاد مامده لیس می سوا اندک فایده از حب و گدسته رمار گسته آرد و بهجانی مامده
--	--

عشر

جست قمر طای ایساں ست حال من و مہوای ایساں ست عقل کل هست گنگ لای عقل امانی که خوش دره دوست ہمہ در عشق خود فنا طلسم ایں مراتب مات ایساں ست	تو من خاک اما ایساں ست نور رسواں صغای ایساں ست ہر کجا اما حرا علی ایساں ست مطلسم ریہای ایساں ست کہ بقا و رسای ایساں ست کیں کہ مراد ایساں ست
---	--

ہر جا در جہاں عراقی باب

احر شش ار عظامی ایساں ست

آکہ ایساں مرد نظر کرد عشق در ہر دلی کہ حامی گرفت عشق در ہر دلی کہ سر برد ہر دلی کہ عشق میاں ست ہر کہ را عشق یاد و سے نمود ہر ادا دت کہ مستحق را شاید	اولش ماتقی سحر کرد دست بردارد رون مای گرفت جیمہ از عقل و علم بردارد سرکش زبرد نمود اما لا شد ہر دے اراد نفس از خود ارضا و موافقت را نگذارد
---	---

ہزارادت کہ از محنت شد اوس علم آخری حاصل شد در کلام مدائے سجوالی حول محبت رسد بصل مال سحق باس ہمد اولوالاسواق اندین کجگر حریف شوی گر شمدی دست تمام مظلوم	ما را لجام باز راست شد محض لطافت عین حاصل شد کہ ملک محبت سے ورد دل و حال طالب مال حول رسد آں کد استغرق قہ خود سادین طریق ہوئی بیک سجوال کہ ما تود مضموم
---	---

حکایت

یوسف معروف را در فاضل کردہ تحصیل علم حکمت سنج مرد ساکب حوالہ صاحبے رود ما را دت و رادہ از در او سج ستمی ر عالم تفرید گفت اول بحس عالمی سو س بیاجوں صاحبہ تدفیل چوں مرید این سخن تفسیر سنج اور شخیص حوالہ بکمان آمد گوش کس ما ہما مستقر درد جو کما در حالقہ بردن آمد در گد رگہ کسے کہ اول دید حسن اودا کیم عشق دید رود مارع دلش معطر شد گست ما کما از ہوا سی دلش	مستعد و مختل و کامل طالب اہل کار و مارک مرج رج سوی مالقاہ ستمی کرد ما را بد ریای نامساو عشق در مود او لا سخر پد واند راں عشق بیک حادق شو ما را سامم ہم قرا ل عالم دل این تار تار کماں حریف شرح سحر امات غاشقان آمد در کرامات شیخ نصیب کرد لوی شوقش ما بد قول آمد دل بدوداد و عشق او سحرید عشق او برود و حو لیت گرید دلش ر عشق او مقصر بقدر سہ در دامن عشق با نخی لست
---	--

<p> اکثر رعد و برق کھان دلی ہی کھرات رقت و سرسہاد قرب ساقی مرید فاسق دست را آتش عشق دوست بیکوسید چوں جوئی حوس یاد بڑت عشق اور ازاد سودر نمود تیج شعلی کھتم مال مدید ار حرات پیش ملک فرمود راں محاری حقیقتی سمود راں بیالٹ کلوتی مسامد مرد عاشق جو بیرون ملکوت مند اما العاشقون مد لودول عاشقان کسکان مرد دلند عاشقان را مرد و دل نمود دل عاشق و عشق ہارست دست معشوق را و عاشق ہرست وصف تیریں مرد حشر و گویے سودر پردہ شوق بردن ہاں ہمد عالم اگر ہاں ہوں ست ہاں ہوا داگر جہ تیریں لود ہر کہ اور ادلے لود آرسے ہیکہ عاشق ہر حرامت یاد ہر کہ مرجواں میں ہوں عالم </p>	<p> کھرات رقت و سرسہاد قرب ساقی مرید فاسق دست را آتش عشق دوست بیکوسید چوں جوئی حوس یاد بڑت عشق اور ازاد سودر نمود تیج شعلی کھتم مال مدید ار حرات پیش ملک فرمود راں محاری حقیقتی سمود راں بیالٹ کلوتی مسامد مرد عاشق جو بیرون ملکوت مند اما العاشقون مد لودول عاشقان کسکان مرد دلند عاشقان را مرد و دل نمود دل عاشق و عشق ہارست دست معشوق را و عاشق ہرست وصف تیریں مرد حشر و گویے سودر پردہ شوق بردن ہاں ہمد عالم اگر ہاں ہوں ست ہاں ہوا داگر جہ تیریں لود ہر کہ اور ادلے لود آرسے ہیکہ عاشق ہر حرامت یاد ہر کہ مرجواں میں ہوں عالم </p>
--	--

هر که از عشق بخت بر ما شد	اگر در ده سال حرام
مهر از بدن مرل	هوس گاه وجود را در دل
روز و شب سال ماه آواره	در میان لعل آواره
هر که عاشق گشت در معنی	آدمی صورت سب و معنی

حکایت

آن سپیدی که غاس عا سار	و عطف گفتم بچشمه شیراز
سجش مع حقا ئق لود	فاطمه کاشف قاتق لود
دوری آغار که در سر	سمن و لریب حال یور
لود عاشق پروا کس کس	سمن عشق در دست سمن
سجش عاشقان کرم لفس	همه سال عشق بی می کاس
گرم تاران عرصه کسریه	با کما مال حال توحید
عاری راں میان سار کس	گفت عشاق را مقام کس
بیر عاشق که در معنی سست	در سر و عشق ملا و گشت
شید و که ابر دو آب	گفت کونی لیم و حس آب
این گفت بر ایدار سرودن	سمن ابر میان کاشقون
ما گهاں رختانی امان	حالی از لور دیده دل جان
تا تر استید و بی مادر است	بر بچو عولی اراں میان کاش
لب شده حشک دیده ترکسته	مادر کارا و فتاده برگسته
گفت کای مقتدای اهل کس	عم کارم کجور که است مس
حرکه دهم گلو به حره	حرا راسته هر هر که
خانه را ده جوان و فر و لعل	استخوانش و مر بهی همه حر
مس ناو چوں برادمان عشق	روز و شب به تن و ماندن
یکدم آدر و دم آن سکت عمار	قصعج میانه مادر از

<p> ہا کہاں از عشق مژدہ مند مجلس گرم و عرقہ داسرار حاضران خود استندش زدن پیر گفسا کہ اول ای جزو فطن در سد و گوس باسن می لس مد اگر دہ سوی مجلسیاں ہر کہ با عشق ریشا مید املی ہجو حسہ کر یہ آما سر گفسا توئی کہ درایے مانگ سرزد گفت کای حردار دگیت اسی بحر عالم عشق حرصت ہار کاہ و حور و نہ ار صفا ہائے عشق روحانی طرہ دہ دل ہستے و بحرے ہر سودت کہ عشق تید کرد ہر کثافت کہ در حال دود گرد آ کے نظر سا کے کس سورا دل صفا یاری سب رود عشق آن نگارن ہاں ہر کہ عشق یک و جام نامہ عشق دو قیت بیس جیات عشق امروں رحاں دل سب گاہ و مانہ کہ عشق حان گردو </p>	<p> اور جامعہ سرن کہ دیدند حوں دہاں موص آہاں گھار حسہ سجدہ مانگہ آ ورون ستیں یک دہاں اسح گو ملس و جموت باسن و می کا مدین طائفہ و ہر حوان ریں مساء سائی رجزو حب و ہر جاسار حری ہا دل لیتی رعن گف آ رہے ہاں حرب نامہ سباراوار ماحستہ حلاوت عم عشق بحسہ را دہ بحر مروتہ بحر و دہاں حیدائے کہ نیاز و دل بے نظریے لود حوریت عشق سدا کرد از عشق پاکساراں لود مقطع از طالع حالی کن عصارہی حیاں ماری سب کہ لود عشق اوسدی اس مربع حالس اسیر دام نامہ ملک چشم سب رحس جیات ملک در مریح روح سلطان سب گاہ و دہاں حان ہاں گردو </p>
--	---

آوا جان رده سنج جان عشق آب در سوره جزو عشق است مرد عشق فاشان نامد	گاه سنج جان و من تمام عشق ملکه آب جاب خود عشق است با کس را دل جان من نامد
حاصل حکایت	
مطرا لثمن حرن بردار آنکه آهنگ رده عیان است مردم از بهر دست بکشد با من آمد و سماع عشق آیدم نفسی میگرم از این عشق همچو میان سماع کرگرم ساعتی بهیچ آوردم بدان مرغ لعل صفایم بر و بال تخریج عشق نمک حس حس در داول و چو بر آسان دامن عشق آلتی کشید در راه پدید تو بر تو گشت عالم بر صورت رتو چه سعاد روی صفای عالم روی ریا از روی نگردد هر کجا حس دل را می دید	یک رانم و باغ ابرین تو دار نغمه گوید بر کوه عشاق است دل من رنده کس بر مرده مجلس عاشقان سپید آیدم ساعتی میگرم از این عشق معرفت تو دوست و دگریم را استنای حبیب در میدان آسم از دور کار حال تفرال به هم یک یک علی الترتیب باطل شود و دخیالی از آن که در دست را توان بگیرد حس با فتح و درت آشوب رعدا و کدورت هر دو است و احس حال را خال کجا کسی جو بیکر دید چشمه جالبی همی در دگرید
حکایت	
لوصاحبه دلس و دهن ارتضای خلایق و صبح آل	در لواجی فادیس تیره و روشن مسکنت او بر آه و دگرگاه

<p> مش قسری کسید و رگرید صور تے حوٹ ید حراں سد قرب سانی رعتن یدالید دایم ارگریہ دیدہ رجول و سحر اوصاف و کجوا بد گفت ماگ کوی اومسگرید ماد و حامی پیام آورد سرحد گیر و گوش کن اسے گر تو سودا سی عاشقی دانی تو کھائی و مالک ہسبات لیک اگر صادق و شعی نعلان کوہ و دغا جی سار طاس کردگار عابد کس رود گاری مدین صنعت یاس در تو مردم ارادت افرایند اتج حیرت کس قول کس حوں شوی دریاں خلق علم حوں اماک ترا میرد شود جو کہ عاشق پامد دست شید و اندرا کا حنا کہ و حشر گف شد بکوی کج که او اسارت کرد </p>	<p> صورت و حشر اماک دید دل مجموع ادیر لیاں سد کریح خوب دوست مار دید جسمہا حیمہ ہامی حوٹ دہشت دائم ار حشر قن کور و کفست سگ کو بقیہ روسے گریہ کرگشت ار حکایب آل کرد حوں توئے را کما رسد حوسے سایدار قصر شاہ گداری در با ماں و آور دی ورات راہ برگیر و گد رار و حوسی کج گیر و گوسے ما کس رار صانع حوٹس را عباد کس خود خود طاعت بہانی باق ہر ترک سجدت آید بیرا ہیکس گوسے سخن اما ک رسد حدیث تو ہم آل و مب راں فرج مدد شود امرا ورا کماں و دل گرد ار عباد سا رسد کفست چار دیوارگی عمارت کرد </p>
---	---

عسر

عاشقے ترک حوٹ حور کرد	جاسے حور رار گریہ تر کرد
-----------------------	--------------------------

چهره حسن دوست خاتون را	ازش خویش تنجیب کرده
دایم اندمناز در ره عشق	درس عشاق را بر کرده
بسی تر ارادت مستوق	مگر حلق را سپرد کرده
کارش ادب و مدارفته	مارس از کوس خود بر کرده
در کوی دوست بی سرو پا	دل و جان اده یار کرده
بست خاتون سرفانی از	سرمه راه ماحضر کرده
ماشوق سقراط از سر برد	ر یابنده طاعف کرد
از ریا دور شد و حاصل عشق	برده سوی عبادت خاصن
لوی تجسس از آن مجاز نمود	بر می اید عاشقی سر مکتوب
دانا متعلل بد کرد خدای	رسته راه داد و دل گداز
سیدار کسی به بانس گس	رعادت آنسکار بهجت
هم غیب مرید و هم تپا پس	همه از ساکنان درگاهش
شکلی آن به حلقه خلیج کفایت	رو به شیخ در خاتون گفت
اگر حق تو گشت ری	گرچه آبی من آن سمری
رو به در و لیک سود بد است	مکتوب و وجودش مکتوب است
حرف چو باں جو ویداں خال	مسافر شد و حیاں خال
در حصار مهر عشق به پیاید	مارگر دید و حای سیه گرد
سوی در قصر خویش سیر کرد	ماهر را از هزاره دور کرد
سینه به سار و دودان گریبان	حالی به ریاع و لعل و تن گلران
گشت ماحول کبود و خصب	دل و اما خود این حسن بیعت
طالب عالم را اندر که مستند مطلوب	ما محب مر که مستند محبوب
ای مدبر من طبع محو	رور یار حلق بیعت کف
نمود اندامی دو اسبه مرا	حیاں مردی نور عمای مرا

در دلدل را دو آن محور طلب
 چون که دروس از طلب اسرود
 مسدود دل رهبر علم آن فرد
 ستم اس در در او دوا دالم
 خون میکبارگی بر لب ارکار
 گفت اما یک که محرم اکوب
 مرعناست با و باع هسگ
 خون سر سده محترمتن هسب
 عشق نقلی و حار ساری
 و آنکه آن سرور و اگر دید
 تنه حبه و در سینه بر ستم
 حوکه محرم تبیدار و این بار
 گفت اما یک بجایین سخن تند
 مار رنگان عهد او به سچ
 ما کساند بر و طریق مودل
 رین سخط من اولسی را مدد
 راز و سی در میان تند بیدار
 اس با مراد من هسد
 یس اما یک گرفت او را اوک
 میں و محتراران حسد برود
 مار محسوس من محب مرید
 رواسرگست بر و حق بی الحال
 من عشق و صدق با و کرد

نه مگر دو مگر سوی صیب
 هیچ دارد مرا ندارد سود
 که نه تریاک دفع سایه کرد
 لیکن از سرم گفت متوالم
 اما یک رسید این گفتار
 ما برسد از و کحه که کیت
 ریز در ماست المی و رنگ
 راز حو و جیا که لود گفت
 در علم حو قی و بیاری لود
 گریه بی العالی از وی پید
 به تفسیر بر کرد و ما محرم
 گفت در خدمت اما یک بار
 ما داس در در او و اطلبید
 شتر ع کحو اس او رنج
 کند از راه حادیت قبول
 قصه راز ایفسد و حو ابد
 مرصا گفت آن حاحات را
 لیک او را مرا و ادمه پید
 سیر عقد نکاح او درست
 بهدتن ساعتی با و دود
 حو که در آستان شیخ رسید
 مار و ادق کسول که لود حلال
 حسن بد حیرت ستم کار کرد

مس دل پہنچ لوں اور دوست چہ کہ مباد را بر اصل ہمار عشق اور احباب روئیں کرد	آں صفا کر معالماں ہو کوس درد دل خود و مراد کتاد حاجت التی چہاں برس کرد
---	--

حاصل حکایت

مرحباں رحمان حب دوست دلہ از حر تو ہمار عالی کرد ما عمت ساکس دل میں بند تا اگر تیار دام عشق تو اہم ایک حسرت دل افزا دوست حسرت اور دہہ حال جو سر رود صورت تو چہاں بیت میں جو در عارض تو چہاں نم دہہ کاں حال دیدہ دہہ ماہوار پیچھے ترا ہم حول نظر ریح تو نے لگم ما کے نفسی سے مارم	کر درد دل آمد می ہمار کو تا تو سوداے لا دہالی کرد از حرام تو ہمار روش بند ہمہ مرست حام عشق تو اہم شب ما اخیال نور دوست بادت اور سرچہ و جمال حشر صورتش مست لیکش خاں میب لوح محفلو عشق میجو اہم مہر و دلش کماں حرمہ لود گر تو ما سے چہاں ہم مے رودار دیار ہاں و ہم کو ترا ہمک دوب میدارم
--	---

الینما

دہہ ماک میں ہمے مایہ حسن طمان کاں تو ان بدل اگر حوالی نفس معبود گر حال شہم نظارہ کے گر ہو سکل دہما لیت بیہ ہمچو س دل سیرا شودت	تا کہ حسرت جمال سماید مہر ویدہ آن تو ان میل سچ عزم کس کہ معدوم دل بعد دست مارہ مایہ کتہ قد رگیو حالمس بیہ مت برتیدل اکو رتورت
---	--

کیست کو داد و چشم دالود سجکس دیا دلسیر بد است از حانس می شکند دل آن نشانت که سواد دارد عشق رویش همیکند بیوست	من رخ حجاب او دوش بود که ل مان کس و نگه است یسر و عطل و می رسد دل دل صاحبان مدام آورد خلق در گیس جاسال لب
--	---

حکایت

پر شیر از شخ دور بهان حول مایوان غاشمی بر شد سالها با حال حال اورد داست او دلبری مرسته بهار التا تا مگر سببه دید رمب تا دور گو اما مک سعد گفت کامی ما دساره دس برادر سعد برگی را عفا و که دست گر دور و می مگر عبادت شنج دلبری دید بهیچو مدرسه حدن اما مک کشیم حلتین مدد لود و در یک شنج سورده بایا از کسار آل نودین گفت چشمم اگر چه چار کوتس از تن سیکه و ظلم گل خدا آتش به من بر ابرسم لظری کریمه صفا آید	آن لصدق و عفا و چها دور به ل دور به سر شد رور شب کرده لود و چهار که جس دیده را حلا میداد کان ری مای شنج میباید تیر و تر شیر سرق آورد مای شنج کس را مراد در حق شنج اقرار نکات و مد حالی که لود عادت شنج حب دور گرفت مای فیه از چیا و لب همی حید مقله بر آتش آگند حت و تر و منسل آل تن مای رامین هر دو کیال سورتن مشرب سلب در کلی سوخت جسم کلیم لطیعت مگر سبب لایب
--	--

گر برایت با عشق کار می تو خوش و نایب در خرم باری عطر من و عطر من ببار داری از اسفند خوش طالع کسی از عطر کس نمی فارس می را در دل ساخت گر تو حریف را صیقل و تیر برج بمانی ما و جان می خور	دانه من صیدم باری عاشقان صیقل را باری می توانی لطیف و شرم نمی حول ایال طرب و تیر که مدار و شکر تو بوی کس کس اندر سب هر دو توان کرد بیت ای جوهر درد را دیگر بر دل ریش عاشقان می خور
--	---

حاصل حکایت

عاشقان در کین معصومند عاشقان را در دوست گیرند اندرا کجا اگر مقامی هست حد که حس انداز عدم لود حال جو ما مورد شد مرا حد گر تو از عشق فارغی باز هست تا بهم جان بسج و لوق	ساکنان درین معصومند بسیل اندر هوای گل ببار هست ما و ای عاشقان هست عشق در لود و ملازم لود مطر یا مت عشق در سر حد سب اندازم لود باری کار که مدار و گداز به هیچ درین
---	---

ایضا

سکس بر روی پای است دعا از وصال قد تو ای طالع موق کردن ختم بر تن و ل شد و کم ناستم گرمات موی ریشک در ارمای عشق ای از لود و لود - بینا	در دهم رنگیت از سودا میت حر گیسو تو بر جوهر دار موی مرق ترار موی باری لطیف طره های طرارت سوحه ما جو موی نالش الحق آن بر بهم - بینا
---	---

و ما هست یا شایع حسن ماده را ال عمره در حکم من سج تو حسته دان تو ابد کند سب خلعت کرد روح کس دل رس ما تهاں تو پا کبار رسد	شمع مراد سو یا روشن هست یار دهرت فردا کس حول بدین دیده آل تو ابدیم مرگ گل از غماش حمل سب صعد عشق تو تا سازا رسد
--	---

حکایت

سبح الاسد امام عزائی والله احسن جو رویاں لود نوحستم صفای آن لود میرست سوار سرور کرده از لطف وضع را لی سبح را حل نظر بر دانا اردل و حال بروی گیرید مترده مردم سج چون گواں صوفیاں حلقه اسفل گسند لیکبیری که بود عاتیه دار شیخ صورت از تو لائق پیب سبح گیس گوی هر سج سخن گرا دنا می لود و دار ما سقانی که مسب مذہبتند را اندرون غافل سب و رسن گو تو فی معر نام رسبری بر که ارد دست است میخواد	آں صفا کس مالی دقالی در ره عشق و دس حیاں لود مرنگاری حیاں رحمان فاشن در مردان و دل رعد ویر نامست حیاں نورانی صورت دوست دید با رشتاد بر نظر او بروی دگر دید سبح در روی آن بری حیلان همه گداشتند و گدشتند شیخ ما کتب گدرد و گدرد سرست از این بر طائف مسیب رویت الحس راحة الامس لودم حیریل عاتیه دار ماده از حام عشق می نوشند ماں تناسی سورد و مشین استی از عشق روی روی جوهرش و اعو صی می کاہ
--	--

اگر ہر قوت مرداں	انگ میں سلاج حایجان
ہر آرام ہاں میں ہر ش	ہر سود و ہاں میں ہر ش
دلہ ار حسن اور لقا حواہ	دیدہ ام و دیدول حواہ
نای دل راہ ام او مستم	درمی اسناں او مستم
فاجہ اور مادا حواہ	رہستان جس ہر لگو ہاں

حسن

اگر ای آردی ہاں کہ توئی	مارمیم ترا جیاں کہ توئی
شوم اور قید جسم و ہاں نایع	شو مسول ورجہاں نایع
گر تو در سے بگفتن سنے	الطافے کنی بمل سے
چوں حدت تو لسنود گوتم	رود از حال حوشت ہنرم
وہ راہ دل تو سے مایہ	دست گر حوشت اوراید
لستہ عقل و ہوش راہیں	حتم ماد و دواں شوق لوس
ہر نفس حتم شحت اولی مار	سیدہ مارہ مسکند آمار
مالک احباب ہاں میں ست	مت پیدا عم ہاں میں ست
مالک کو حباب شہاں راہ	لہر سود و حباب جیواں راہ
مسکن دل جیا کہ عادت ست	کہ دل مخزن محنت ست
ہر فراغت سخت مال ست	ہر محال کہ لستہوم سخت
گر تے رہنماں تو مہم	لہر حبابی ہاں کیہم
ما تو ہم رقیب ہاں گداں	دیدہ ہر ہم ہادہ دل مگراں
ہاں مارا لطفے کہ نسب	ما تو آردہ آجیم کروکب
ہر چہ دل راہاں ساتھ آرد	دیدہ فایع نوور دہاں باد
دل کھولد کہ دیدہ راغید	دیدہ جہاں کہ ما کجا مید
اندراں رہ کر دلساں چوید	سرقد آکر دہ ترک حان گوید

عزل

<p>مر حدیث تو من میدانم در کسب من تو ما کس من ویده ما اگر چه ما لورست ساکن سب او مگر تو ستانی گر چه ما خود مرد عتیق تو نیم طالبان را در طلب کسای وین دسما حقیقتی در گویت</p>	<p>حاشی ار حسن میدانم در منی استتبان تو مستم را که بر دکتس هر دورست در نیاید مگر تو در یالے لیک حویاں درو عتیق تو نیم راه مقصود را سما سما همه دادم مدیدن رویت</p>
--	--

مار اس دولتم میسر ما دا
که مدیدار دوست گروم ساد

<p>چون در آمد لهر دوست فقر اندر آمد مسخد حاج نقدارال حول نماز چه کرد ار مغافل سرار میرت بر رماں سری حقیقت را ند گست کا مقام اگر چه در آمد میسر از حایر حلتس بر حاج سج نفس ادب مکه میدار میسر آکا که دو ما د استاد تس که ت آکه نور مجلس است مجلس من لاس لیکیت نه در دار و سر آکه مار کسے یا دار و رماں مار کست</p>	<p>کرداد صاف حس او تقریر رد گرامات او لیا لامع ما حنا عب فقیر صاحب دود مجلس سنان مسود شد که اران مهم خلق ما حرامد آحوایں مارا حوت بریامد دور من در هوا پدید است حرکت را العاسان مگذار موت سکاره مجلسی حال دار چون مجلس بیامدست کماست حسن عتیق میر مار یکسب در سباید میاں مایه یکسے چون سخت جماد و حرکت</p>
---	--

مگر کز دل نگار ایجا میت جای ادا دند غا غا تنان درون که رستو قش حاد حاد دارد درو دیوار گوشتن کساید چوب مسر بودا چمنه گیرد در مسر بر تن سخن کجده من	فصل های راجع میدیست حول ساند مجلس عیان دادند اکس کرد سال دارد عاشق اس جو در حدیث آید عاشق از بحر او بکس میرد گردانے تو اس سخن من
--	---

حاصل حکایت

حیرت و دلبستگی از ما بارگونا دور و چه نیستی یا غریبت مدین طرف دارد یا حد ادا مرا عین دارد یا فراموش کرد صحبت ما یا دور من سر حانماست یا دیگر مام سید لاں سر یا راه خود سخن دیگر گوشت یا راه خود سخن همه گوید هر چه خواهد کسد که مطلوبم عمر او خاطر می یادی میب که مدد مراق دار و قبول ماری از خود حیرت دارم من که خلاصی طبع میب دارم ما رقت او رقت آرامم میل حاس لبوی دوست دارد	مرحبا مرحبا اسم صبا حال ما را درین بر لبیا لی آجیمیم هسته گذارد گوئی تحسم مهر کار دارد باستدق هیچ میل از عدا گوینا در دوستی ناما است خاطرش هیچ سوکے مانگود سخن داند که حال با جویست دوری ارا ما بهر سو میاید از حالش اگر چه محروم سر مرادش مرا مددی میب هست حاکم جهان و متحول خود نام که در کارم من در کسبت جهان گرفتارم گر چه او خود کس بر دالم هر که خالق کوی دوست دارد
--	--

دید گر طالب حال نوشتد با عشقش قوت جلال نوشتد

اشعار خاتمه

ار تو هر دم جو دیر بها و نود هر که او رسم قبول بها شوق دلها از اوست تو و اگر خاک درت سادست من رکوست مدد بکومت رس سبها حاصل دانی نیک	من کبریا مرا مرا و نود آرزو با آرزو تو داد دوق حاشا عبادت تو و استان سجد گاه نیست را که رس در کجا تو ام دست آ که دور تر تو من مدد نیست
--	---

گرچه داری حوسن هزار هزار
حقم گشت این سخن رس گسار

خاتمه الطبع کلیات عراقی از مولوی محمد حامد علی شمس

حد و سیاست متناس حاشی را سراد است که گس نعم را از بهار راحت و ملاع
رو ماری می ایدارد سجد و در قاتل تبار سجدیه از حاشین مدیده حاشا نو و مید
که شجره متعدد من متاخرین از سیرانی آن بدلت لیاا و سامعین سماعین
از سمیع قبول لشکر گزاری رطب اللسان و لغت سرور کائنات علامه موجودات
سایه که کلام شیرین آب حیات دائمی ز بهیونی سجد و کانی امام را از طلب حل و حل
ر و د که از مالک سلم هر من بر فی بر طر مدود و در رخه از ان مقصصات السحر من الحکمة
شعر گوئی متوجه مام فرمود و داد ستاعری و سجودی داده ستاعری مامی گرامی سید و
تصاویف لائقه و لائقه مام و گار حوسن گد استعدا و حله نو و در و گار سجد کلیات عراقی
عدم موجودگی حکم لعل سید و گوگرد و احمد دست که طالماا این گوهر بایات مستحش
سرگردان شده ما سید و تند و وجودیدگان این سجد کیاب تملاس آن مراد و ارا سجد
از العاق رماه این گنج و را و ان بهان نو و که حال الظهور آید یعنی سعی تمام تر یک سجد که علمی

تاریخ طبع کلیات عراقی زینت فکرها
پیامی رخ کامل منشی بجا و اندیال صفا
عاقل ایچین مطبع

چو شد طبع این کلیات عراقی

خریدارش از یقند جان گشت عالم

پی سال تاریخ بر لوح خط

رسم کرده عاقل عجب نظم اکرم

۱۳۲۶ هجری

سابق با مکتوبی که از آنجا که در آنجا
قرآن البعدین به شورش بسیار حیرت و
سرور و الباد و شرح قصیده باب سجاد و
حافظ حدید را مکتوبی -

مذکره معصرا

گلشن سجاد - ارباب مستطیعان سواد و ادب
مذکره -

حرانه خامره - ارباب ادب و ادبیات
مذکره -

جواهر العجائب ارباب ادبیات و ادبیات
مذکره حسینی - ارباب ادب و ادبیات -

دا سوخت حتی نردی - ارباب ادبیات
آهلیان -

قصص نظم درسی و غیره
مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

نزه الدین مطاوعه مطبعه -

مکتوبی شرح نال الاسراء - نوحه لطایف
طوبی الاسراء شرح نوحه طوبی الاسراء -

مکتوبی فیله مخون - ارباب ادب و ادبیات -

مکتوبی هفت سیکه از حواصی لطایف
مکتوبی حسرت و شیرین - از حواصی لطایف -

سک زبانه بری - مکتوبی حواصی لطایف
شرح سکه زبانه بری - ارباب ادب و ادبیات -

مکتوب - تحفه الشرح -

شرح سکه زبانه بری - مکتوبی حواصی لطایف

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -

مکتوب حسرت گل - مکتوب حسرت گل -